r o m a n

anthony

KING

Poliţia criminală „Cazuri speciale”

PUŞCĂRIA DE FEMEI

Equinox

ANTHONY KING

PUŞCĂRIA DE FEMEI

Editura electronică Equinox
2011

CUPRINS

CAPITOLUL 1 3
CAPITOLUL 2 7
CAPITOLUL 3 11
CAPITOLUL 4 15
CAPITOLUL 5 19
CAPITOLUL 6 22
CAPITOLUL 7 26
CAPITOLUL 8 30
CAPITOLUL 9 33
CAPITOLUL 10 36
CAPLTOLUL 11 39
CAPITOLUL 12 43
CAPITOLUL 13 47
CAPITOLUL 14 51
CAPITOLUL 15 55
CAPITOLUL 16 59
CAPITOLUL 17 63
CAPITOLUL 18 66
CAPITOLUL 19 70
CAPITOLUL 20 74
CAPITOLUL 21 78
CAPITOLUL 22 82
CAPITOLUL 23 86

CAPITOLUL 1

— Cleven,... haznaua!

Savina Frasier acţiona butonul care deschidea uşa celulei tinerei negrese, urmărind-o atentă pe ecranul monitorului. Camerele de luat vederi erau instalate peste tot, de la culoare până la duşuri, astfel încât niciun colţişor al puşcăriei în care aveau acces condamnatele nu scăpa neobservat. Supraveghetoarea mai deschise câteva porţi grele cu zăbrele, închizându-le în urma deţinutei şi simţindu-se mândră de misiunea pe care o avea.

Lila Cleven era destul de liniştită. Cunoştea foarte bine ritualul golirii hârdăului şi se obişnuise cu el. Totuşi, aerul dispreţuitor al gardianei o scotea, ca de fiecare dată, din sărite. În mod intenţionat plasa numele ei de familie alături de cel al haznalei, pentru a o umili. Supraveghetoarea Frasier voia cu tot dinadinsul să o provoace, demonstrându-şi astfel superioritatea. Ştia asta precis şi era convinsă că deţinuta nu va mai rezista multă vreme acestui tratament, sfârşind prin a se revolta. Vor urma zile bune de carceră, hrană mai proastă ca de obicei şi interdicţia de a vedea lumina soarelui pentru o perioadă de timp.

Ultima uşă de fier se încăpăţâna să se dea în lături în faţa ei şi tânăra negresă puse găleata jos.

— S-a blocat.

— Stai unde eşti! Voi veni eu să-ţi deschid.

Era una dintre puţinele ocazii în care o deţinută ajungea în apropierea unei supraveghetoare. Până şi glasul acestei femei cerber era plin de ură, făcând-o pe Lila să tremure de ciudă.

Savina Frasier apăru de cealaltă parte a porţii, în costumul ei gri, strâns pe corpul mai degrabă durduliu decât apetisant. Acţiona uşa manual, adresându-se în zeflemea negresei:

— Ai dormit bine, Cleven? Ţi-ai tras-o cu cineva în vis?

Şi cum deţinuta se încăpăţâna să tacă, adăugă:

— De fapt, de ce să visezi tu la mătărângi şi boaşe, că ai tot ce-ţi trebuie aici, la puşcărie!

— Ce vrei să spui? — se irită Lila, conştientă că gardiană trecuse la atac, încercând s-o scoată din sărite.

— Crezi că noi suntem tâmpite? Toată puşcăria de femei ştie că ţi-o tragi cu directorul Preston ori de câte ori acesta are chef. Ia spune, e mulţumit cum i-o sugi?

În tot stabilimentul existau doar opt bărbaţi mari şi laţi: directorul, doctorul, contabilul şi cinci instalatori de întreţinere, iar fetele se uitau cu jind în puţinele ocazii în care îi zăreau.

— Eşti geloasă, Frasier?

— De ce-aş fi pe o târâtură ca tine?

— Pentru că alcoolicul tău de soţ nu te mai regulează, îi răspunse Lila, arborând un surâs larg pe buze. Şi ştii de ce te respinge? N-am să-ţi spun eu, dar îţi poţi da seama şi singură dacă te priveşti în oglindă.

Femeile ajunseseră în sala septică unde se goleau găleţile, privindu-se cu ură una pe cealaltă. Negresa tocmai se pregătea să-şi golească hârdăul, când o lovitură de picior primită în rinichi o făcu să-şi piardă respiraţia pentru câteva secunde bune.

— Scârba dracului! — o apostrofă gardiana cu venin în glas. Crezi că dacă o pui cu directorul îmi poţi vorbi cum vrei? Las' că-ţi arăt eu!

Şi, în timp ce rostea aceste ultime cuvinte, îşi scoase bastonul de cauciuc de la centură, pregătindu-se să lovească din nou. Dar Lila Cleven, care îşi recăpătase suflul, fu mai rapidă decât Frasier. Se răsuci brusc pe călcâie, ridică haznaua la nivelul şoldurilor, prinzând-o cu ambele mâini, şi azvârli dejecţiile în obrazul gardianei.

Savina înmărmuri de uimire, rămânând cu bastonul suspendat în aer, în vreme ce fecalele i se prelingeau pe chipul schimonosit de oroare. Începu să scuipe scârbită, revenindu-şi cu greu din şocul resimţit. În cele din urmă, dezmeticindu-se, acţiona cel mai apropiat buton, pe care scria „*Emergency*". La scurt timp, pe coridoare începură să se audă huruitul porţilor de fier deschizându-se şi tropotul de paşi ce se apropiau ameninţător de locul în care fusese declanşată alarma.

— Mizerabilo! — urlă Savina Frasier. Ai să capeţi ceea ce meriţi! Am să te bat până ai să faci pe tine! Putoarea dracului! Cioară afurisită în călduri!

Şi gardiana începu să-şi însoţească înjurăturile de aprige lovituri de baston, aplicate orbeşte pe unde nimerea.

Lila înţelesese din timp ce avea să urmeze şi se trânti chircită la pământ, protejându-şi faţa cu mâinile şi cu braţele.

Apărură celelalte gardiene, care săriră îndată în sprijinul colegei lor, toate făcând uz cu generozitate de bastoanele grele realizate dintr-un cauciuc dur.

Pentru o fracţiune de secundă, Lila se gândi să riposteze violenţei ca să-şi vândă cât mai scump pielea, însă ploaia de lovituri ce-i acoperea trupul centimetru cu centimetru o făcu repede să se cufunde într-o gaură neagră, în care nu mai simţea durerea. Era aproape leşinată, când distinse o voce în hărmălaia din jurul ei:

— Opriţi-vă, că o omorâţi!

„Agresiune pe culoarul doi! Agresiune pe culoarul doi!" — se auzi în difuzoare vocea sintetică a computerului, care-l scoase pe directorul Tony Preston din amorţeală. Acesta sări din fotoliu, îşi îmbrăcă vesta de protecţie şi se precipită spre locul cu pricina, verificându-şi pistolul din dotare.

În lunga sa carieră de gardian văzuse o mulţime de bătăi şi ştia foarte bine că asemenea fapte nu aduc cu sine nimic bun. Mai ales atunci când ocupi un post de răspundere în cadrul închisorii. Iar această bătaie venea după două sinucideri petrecute la un interval de trei luni, care ajunseseră în colimatorul Poliţiei criminale din Los Angeles, divizia „Cazuri Speciale”. Cum nu se putea mai rău. Superiorii lui nu vor fi deloc mulţumiţi de asta, fără îndoială.

Ajunse la capătul culoarului doi şi observă de la distanţă uniformele gri ale gardienelor grupate în jurul unei forme umane, care era lungită pe jos, incapabilă să facă vreo mişcare.

— Ce se întâmplă aici? — întrebă el răstit, mai mult speriat decât nervos faţă de cele ce se petreceau.

Toate privirile se întoarseră către el. Fata era culcată pe burtă şi nu făcea nicio mişcare. Numai de n-ar fi omorât-o! — se gândi Preston, îngrijorat pentru cariera şi pentru viitorul lui, care deveneau pe zi ce trece tot mai nesigure. Îmbrânci gardianele şi se aplecă deasupra deţinutei, degajându-i chipul. Abia atunci o recunoscu: era Lila Cleven, drăguţa negresă de care se ataşase destul de mult în ultima vreme. Puse capul pe pieptul ei, ascultând slabele bătăi ale inimii şi, în acelaşi timp, simţi un gol în stomac. Noroc că încă mai respira.

— Chemaţi-l imediat pe Dr. Patinkin! Repede! Dar cum niciuna dintre bătăuşe nu se înghesuia să-i execute ordinul, privindu-l cu ostilitate, se adresă gardianei nou angajate, care stătea ceva mai retrasă de grupul celorlalte:

— Gross, adu-l imediat pe medic aici! Să vină cu trusa de prim ajutor şi cu o targa.

— Am înţeles, domnule director! — zise fata milităreşte, rupând-o la fugă pe coridor, spre dezaprobarea colegelor sale.

— Îmi spune şi mie cineva ce s-a întâmplat? — îşi întrebă Tony Preston subalternele.

După câteva momente de ezitare, Savina făcu trei paşi în faţă, etalându-şi cu scârbă propria fizionomie şi hainele mânjite cu excremente.

— Dacă târfa asta scapă cu viaţă, nu o voi considera o fată prea norocoasă!

— Ce i-ai spus pentru a o determina să facă aşa ceva?

— Nimic. Nu i-am spus nimic neadevărat! — minţi gardiana cu neruşinare. De mult mă pândea şi acum a avut ocazia de a se răzbuna pe mine pentru că nu-i caut în coarne.

— Dar de ce ai intrat în contact cu ea? Din câte ştiu, locul tău era la pupitrul de comandă, nu alături de deţinute.

— S-a blocat sistemul electronic al uneia dintre porţi şi a trebuit să o acţionez manual.

Directorul nu crezu nicio vorbă din cele spuse de Frasier. Ştia că, dacă Lila reacţionase astfel, fusese provocată. O cunoştea destul de bine. Pentru nimic în lume n-ar fi atacat ea prima. La fel de bine cum cunoştea faptul că gardiana

împroşcată cu rahat agresa deseori condamnatele, defulându-se astfel de frustrările unui menaj mai mult decât nefericit.

Totuşi, nu o putea acuza, cu toată teroarea instituită în închisoarea pe care o conducea. Savina Frasier era un fel de lider al supraveghetoarelor şi nici chiar colegele ei nu îndrăzneau să i se împotrivească. Era clar, nu va lua nicio măsură pe moment. Mai întâi trebuia să judece situaţia la rece.

— Bine. Te rog să-mi faci un raport amănunţit despre cele petrecute. Înainte să ieşi din tură, lasă-l la gardiana de serviciu. Şi-acum, gata! Fiecare la postul ei.

Excitate încă de lupta din care ieşiseră învingătoare, gardianele îşi potriviră bastoanele la centură şi se îndepărtară alene pentru a nu-i da satisfacţie directorului. Ce dacă acesta era bărbat şi avea cea mai mare funcţie din penitenciar? Tot ele făceau legea printre deţinute...

Doctorul Serghei Patinkin se apropia în fugă, însoţit de gardiana Gross, care târâia după ea o targa pe rotile zornăitoare. Lila îşi mişcă puţin capul, dând semne că îşi revine. Ajuns alături de fată, medicul îngenunche şi îi luă în grabă pulsul. Acesta revenea treptat la normal.

— Ce părere ai, Serghei, e grav? se interesă Preston îngrijorat.

— Deocamdată observ doar echimoze şi contuzii. O duc la infirmerie să văd dacă nu s-a declanşat vreo hemoragie internă. Va fi nevoie şi de un examen radiologie, ca să ştim dacă a suferit luxaţii sau fracturi. Au aranjat-o bine fetele tale...

— Ţine-o câteva zile la infirmerie şi pe urmă voi decide ce măsură voi lua. Oricum, va trebui să stea la izolator când se mai înzdrăveneşte. Ăsta-i regulamentul, n-am ce face...

În acel moment, Lila deschise ochii, recunoscându-l pe director. Încercă să-i surâdă, însă nu izbuti să-i adreseze decât o grimasă ce trăda suferinţa acută pe care o suporta cu stoicism. Până şi cuvintele se încăpăţânau să rămână în gâtlejul ei şi în gura plină de sânge, aşa că renunţă să mai comunice.

Cei trei o suiră pe targă cu grijă, îndreptându-se apoi cu toţii spre infirmeria închisorii.

Doctorul ucrainean şi gardiană Gross o dezbrăcară complet pe negresă, după care bărbatul îi ceru acesteia:

— Lasă-mă singur cu ea! Nu mai am nevoie de dumneata; îţi mulţumesc pentru ajutor!

Rămas singur cu pacienta, Patinkin efectua o examinare amănunţită a corpului acesteia, ajungând în cele din urmă la concluzia că nimic nu părea rupt înăuntru. Îi administră nişte pastile dizolvate într-un pahar cu apă şi îi făcu o injecţie, după care îi spuse:

— Ai să dormi ca un nou-născut până mâine dimineaţă. Cred că atunci va dispărea şi cea mai mare parte dintre dureri.

— Mulţumesc, doctore!
— Cu plăcere! Ne vedem mâine la prima oră.

CAPITOLUL 2

Serghei Patinkin emigrase în Statele Unite în 1991, simţind că Rusia nu va mai fi niciodată ceea ce fusese cândva. Ucrainean originar din Kirovograd, lucrase ca medic pentru trupele speciale ale KGB-ului încă de la terminarea Facultăţii de Medicină din Moscova, bucurându-se de toate avantajele conferite de fostul regim comunist. Cu câţiva ani înainte de destrămarea imperiului, îşi dedicase activitatea în principal cercetărilor de laborator. Foştii săi superiori se arătaseră încântaţi de treaba pe care o făcea şi-l considerau un tovarăş de mare viitor. Din păcate, nu de aceeaşi părere au fost şi cei care au luat puterea ulterior, exilându-l în ţara lui de baştină. Cum Ucraina se afla într-un declin economic fără precedent, Patinkin a înţeles că doar în Occident se poate realiza, aşa că şi-a luat soţia, banii pe care a reuşit să-i economisească şi rezultatul cercetărilor sale ştiinţifice, emigrând în Statele Unite ale Americii.

Reputaţia de medic fiindu-i oarecum recunoscută de americani, Patinkin a reuşit relativ uşor să obţină postul de doctor al Penitenciarului de Femei din Muthwood, California. A avut mai multe oferte, însă, spre marea dezamăgire a soţiei lui, a ales acest post din apropiere de Montrose, oraşul cel mai important din zonă, pentru că aici i se oferea posibilitatea de a-şi continua cercetările începute în Rusia. Cu banii primiţi de la Institutul de Cercetări din Montrose reuşise să-şi încropească un laborator în închisoare pe care, cu timpul, îl moderniza îndeajuns de bine.

Dr. Patinkin se ţinu de cuvânt şi, a doua zi de dimineaţă, după ce-şi bău cafeaua în compania directorului Preston, îşi vizită pacienta, care-l aştepta surâzătoare. Fata era perfect conştientă, iar starea sănătăţii ei părea a fi îmbunătăţită.

— Lila, te rog să te dezveleşti din nou ca să te examinez, ceru Serghei profesional.

Nici de această dată nu detecta vreo anomalie, cu toate că mari porţiuni ale frumosului ei corp erau învineţite. Dar cu toate hematoamele ei, doctorul nu putu să nu remarce încă o dată cât de perfect construit era trupul acestei condamnate.

— Se pare că nu ai nicio fractură, dar voi fi mai sigur după o radiografie. Ar fi bine să-ţi pui doar cearşaful pe umeri, căci acolo tot va trebui să te dezbraci din nou.

Negresa fu de acord şi se ridică cu mare grijă din patul în care zăcuse circa 20 de ore fără întrerupere.

— Aş putea merge la toaletă mai întâi? — ceru ea voie, sprijinindu-se de umărul bărbatului pentru a-şi păstra echilibrul.

Ucraineanul îşi dădu acordul, rămânând cu privirea aţintită asupra sânilor ei grei şi a şoldurilor pline, pe care parcă le vedea pentru prima oară. Şi ce talie avea făptura din faţa lui! — îşi mai zise doctorul. Cât despre fese... Dumnezeule! Nu era prost directorul că i-o trăgea de câte ori avea chef. Lila era o adevărată pilulă fermecată pentru tinereţea veşnică...

După cinci minute, tânăra fată se întoarse destul de vioaie pentru starea în care se găsise cu o zi înainte şi îşi puse cearşaful pe umeri, aşa cum fusese sfătuită. Dar când să facă primul pas se împiedică şi fu gata-gata să cadă, dacă Patinkin nu ar fi sprijinit-o imediat, cuprinzând-o involuntar de sân. În aceeaşi secundă, el se simţi invadat de o dorinţă de nestăvilit, ce îi puse pântecele pe jar.

Rămase cu mâna pe sânul ei, chipurile susţinând-o de subsuori şi, văzând că fata nu i se împotrivea, o conduse spre laboratorul radiologie masând-o cu încântare.

Lila nu numai că nu protestă, dar îi şi zâmbi doctorului, complice, demonstrându-i astfel că nu o deranja palparea sânului ei stâng. În închisoare, a fi amanta doctorului, a directorului sau a oricăruia dintre puţinii bărbaţi existenţi aici era visul oricărei deţinute. De ce ar fi scăpat această ocazie cu care nu avea să se mai întâlnească prea curând?

Ajunseră în sala cu pricina şi Patinkin o îndemnă:

— Pune cearşaful pe masă şi întinde-te pe el! Surâzătoare, negresa execută ordinul, iar masa rece pe care se aşează îi făcu sfârcurile proiectate spre tavan să se întărească provocator.

— Întinde mâinile pe lângă corp şi depărtează-ţi puţin picioarele! — îi mai ceru doctorul, admirându-i fără jenă părul pubian frumos îngrijit.

Apoi fixă aparatul de radiografiere deasupra ei, se deplasă în spatele unui paravan unde acţiona câteva butoane şi îi ceru să-şi ţină respiraţia, după care reveni alături de ea pentru a o aşeza în altă poziţie. Acest ritual se repetă de cinci ori. De fiecare dată când muta aparatul deasupra diferitelor zone ale corpului fetei, el nu uita să-i mângâie trupul tânăr cu o pasiune nedisimulată. Ultima dată chiar îşi insinua un deget între picioarele ei şi fu bucuros să constate că Lila, scâncind uşurel, îşi mai depărta puţin picioarele pentru a-i face loc.

— Dacă nu ţi-e frig, aşteaptă-mă aici. Developez radiografiile în zece minute şi mă întorc.

— OK, doc! — răspunse pacienta docilă şi închise ochii.

Nu trecură decât câteva clipe şi auzi uşa deschizându-se. Fata rămase cu ochii închişi. În ciuda durerilor care încă o mai deranjau, se simţea satisfăcător, date fiind circumstanţele. Din nefericire pentru ea, aveau să urmeze zilele grele de carceră, de care n-avea nicio şansă să scape, indiferent că era sau nu metresa directorului. Totuşi, nu regreta ceea ce făcuse. Savina Frasier o provoca de luni bune şi Lila reuşise în cele din urmă să se răzbune pe ea într-un mod care nu va fi dat uitării prea curând de pensionarele şi gardianele penitenciarului.

Cum stătea întinsă pe masă, cu ochii închişi şi picioarele desfăcute, Lila ştia că se înfăţişa fără pudoare privirilor bărbatului care o îngrijea. N-ai decât să fii medic, îşi zise ea, dar tot mascul rămâi şi trebuie să ţi se scoale în faţa unei asemenea privelişti.

— Lila!!!

Nu era Dr. Patinkin, ci directorul Preston.

— Ce dracu’ faci aici în această poziţie?

Ea îşi ridică puţin capul şi deschise ochii, răspunzându-i cu aroganţă:

— Credeam că ţi-ai luat liber de n-ai trecut să mă vizitezi.

Prefăcându-se că nu înţelegea aluzia ei, Preston vorbi din nou:

— Am venit să-l văd pe Serghei. Dar nu mi-ai spus ce faci aici? Ţi-o tragi singură pe masa de radiografii sau ce?

— Nu, îl aştept pe doctor. Developează pozele pe care mi le-a făcut la curul gol. Sper că scârba ta de gardiană nu mi-a rupt vreun os.

— Din câte am înţeles, tu ai declanşat scandalul şi ţi-ai meritat porţia încasată. Ce te-a apucat să-i arunci haznaua cu rahat în cap?

— De luni bune mă provoacă ori de câte ori are ocazia şi ieri mi-a tras un şut în rinichi, înainte să-i pictez eu mutra. Asta probabil că nu ţi-a spus, nu-i aşa? Credea că, dacă sunt mai mică de statură decât ea, mă poate maltrata cum are chef? Ei bine, s-a înşelat şi a ajuns de râsul închisorii.

— Iar tu ai să faci minimum cinci zile de carceră pentru asta, ştii bine că n-am cum să te acopăr fără să provoc o revoltă a supraveghetoarelor, zise directorul, aşezându-se pe masă alături de ea.

— Nu-ţi face probleme, mă descurc eu cumva! Dar să nu crezi că personalul tău nu ştie că mi-o tragi!

— Cum aşa? De unde ai aflat asta?

— De la Savina, bineînţeles. Beţivul ei de soţ nu o mai regulează decât atunci când nu are altceva mai bun de făcut şi scorpia a devenit geloasă pe toată lumea din cauza asta.

— Ţi-a spus ea aşa ceva?

— Te mint eu pe tine vreodată? Hai, mai bine încalecă masa ca să te sug puţin. Eşti atât de tensionat...

Cu mintea dusă departe, Tony Preston se lăsă descheiat la şliţul pantalonilor şi, cu mădularul afară, încălecă masa de radiografii. Negresa se apucă de treabă, mai întâi cu amândouă mâinile, apoi cu limba, cu buzele şi, în cele din urmă, cu toată gura, obţinând în scurt timp erecţia pe care amândoi o doreau. Pentru a ajunge mai bine între picioarele directorului, ea îngenunche pe masă, etalându-şi fesele bombate în aer, spre marea lui satisfacţie.

— Dacă vine doctorul? — se îngrijoră directorul într-un târziu.

Lila nu mai avu timp să răspundă, deoarece uşa se deschise chiar în acel moment şi se auzi vocea doctorului:

— Nu sunt motive de...

Serghei Patinkin se opri năucit în prag, văzând spatele directorului şi fesele pacientei lui unduindu-se în aer. Ca prin vis, el închise uşa în urma sa şi, involuntar, îşi duse o mână la propriul membru, care intrase deja în erecţie.

Ocupându-se în continuare de Tony Preston, negresa ridică ochii şi îi zâmbi cu gura plină doctorului, când acesta intră în raza ei vizuală. Apoi abandonă sexul directorului pentru câteva clipe şi i se adresă surâzătoare noului venit:

— Profită, doc! E pe gratis!...

Cum fata îşi reluase cu multă devoţiune felaţia începută, Serghei îşi desfăcu şliţul şi se apropie de cei doi. Acţionând o pârghie specială, coborî masa specială până la nivelul optim, după care se postă în spatele feselor tinerei Lila Cleven. Faţă în faţă cu superiorul său ierarhic, se gândi că situaţia era cât se poate de excitantă şi se masturba în vreme ce mângâia superbele şi obraznicele

fese ce-l provocau. Ideea de a o regula pe metresa şefului cu acordul tacit al acestuia îl incita şi mai mult la fapte mari. După aproape un minut, îşi potrivi membrul în intrarea caldă a sexului negresei şi, dintr-un singur avânt al şoldurilor, o pătrunse până la capăt, zicând:

— Iată-mă prezent la întâlnire!

Cu gura plină în continuare, ea gemu încetişor şi îşi arcui şalele, fără însă a-şi întrerupe activitatea iniţială. Doctorul începu să o pompeze sacadat şi temeinic, observând în acelaşi timp senzaţiile ce se puteau lesne observa pe chipul lui Preston. Ochii acestuia, puternic injectaţi, aveau o privire rătăcită, iar gura i se strâmbase într-un fel de zâmbet tâmp.

La un moment dat, respiraţia i se acceleră, membrele îi fură cuprinse de convulsii, maxilarele strânse îi făcură dinţii să scrâşnească, directorul fiind purtat irefutabil într-un adevărat delir erotic.

Această fericire neasemuită nu dură însă prea mult, iar bărbatul care juisase abundent zvâcni epileptic pentru ultima dată din tot corpul, după care se destinse epuizat.

Serghei se simţi oarecum frustrat de această juisare precoce şi acceleră nervos tempoul contrelor sale. Cum directorul se ridicase, recăpătându-şi suflul şi demnitatea, Lila prinse a-şi da mai mult concursul, spre bucuria bărbatului, care încă avea de lucru în spatele ei. în cele din urmă, doctorul începu să horcăie, iar mâinile i se încleştară pe fesele pline ale negresei, pe care le trăgea cu înverşunare spre el. Fata simţi că şi lui i se apropia sfârşitul şi se strădui să nu cedeze nici un centimetru, indiferent cât de puternice erau loviturile de berbec provenite din spate. în cele din urmă, atacul îşi pierdu treptat din intensitate şi Patinkin sfârşi prin a-şi recupera penisul flasc din captivitatea intimităţii celei pe care o posedase cu atâta pasiune...

CAPITOLUL 3

— Mă luați şi pe mine?

— Unde doriţi să ajungeţi?

— La Muthwood, în apropiere de Montrose.

— Urcaţi! Merg în aceeaşi direcţie! Autostopista, pe nume Sani-Lin Sheng, se instală alături de şofer, făcându-se comodă în scaunul luxosului automobil. Apoi privi peste umăr la bancheta din spate, tapiţată cu aceeaşi piele grena cu care era căptuşit întregul interior al Chrysler-ului model 1980. Canapeaua îi trezea amintiri din adolescenţa deloc liniştită pe care o avusese, după ce rămăsese cu sora sa în ţara tuturor posibilităţilor. Amândouă făcuseră parte din lotul de gimnastică al Chinei şi, cu ocazia unui concurs intercontinental, îşi luaseră soarta în propriile mâini, rămânând în Los Angeles şi solicitând azil politic. Din nefericire, cariera lor sportivă se sfârşi de timpuriu, iar tinerele adolescente trebuiră să-şi câştige singure existenţa pentru a-şi definitiva studiile. Sani-Lin prinsese repede gustul maşinilor luxoase prin intermediul indivizilor burtoşi şi cu mulţi bani, care le aşteptau pe tinerele frumoase şi sărace — dar cu iniţiativă — la ieşirea din colegiu. Un sfert de oră de intimitate le aducea fetelor, pe lângă voluptate, câteva bancnote de cinci sau zece dolari, atât de necesare traiului de zi cu zi.

Cuprinsă de nostalgia adolescenţei, mignona chinezoaică îşi dădu seama că nici nu-l zărise prea bine pe bărbatul care o luase de pe drum.

— Cu ce treburi la Muthwood, dacă nu sunt prea indiscret?

— O caut pe sora mea, la puşcăria de femei.

— Nu ştiam că în această localitate există o puşcărie. Sora ta e gardiană?

— Dimpotrivă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

— Aşa!... Dar am uitat să mă prezint, schimbă vorba bărbatul cu mult tact. Numele meu este Pablo. Pablo Carrillo, şi ţi-aş propune să ne tutuim, dacă nu te deranjează.

— O.K. Eu sunt Sani-Lin Sheng. Ca să fie mai puţin complicat îmi poţi spune simplu, Sani.

Fără îndoială, era hispanic; să tot fi avut în jur de 30 de ani. Tunsoarea scurtă, tenul închis şi nasul uşor acvilin îi dădeau o mină serioasă, cu toate că atunci când zâmbea deborda un aer şarmant, ce dovedea că are o fire destul de veselă.

Burta sa nu atingea volanul; în acelaşi timp, părea destul de înalt după poziţia îndepărtată a scaunului şi nivelul la care îi ajungeau genunchii. De ce să n-o recunoască, bărbatul îi plăcea tinerei chinezoaice şi nu îi era deloc teamă de el. În ziua de azi, autostopul devenise o aventură destul de riscantă, iar Sani-Lin ştia foarte bine acest lucru. De fapt, ce-ar fi putut să păţească? Deseori i se întâmpla să achite kilometrii parcurşi în natură, fiindcă n-avea încotro. Nu poseda o maşină proprie, nici măcar permis de conducere, iar banii nu o dăduseră niciodată până atunci afară din casă. Pe deasupra,, trebuia să meargă măcar o dată pe lună în vizită la sora sa, la o distanţă de circa 300 km de Los Angeles.

— Ai vrea să oprim pentru o cafea? — o întrebă Pablo, zărind un indicator care anunţa existenţa unui bar după alte cinci minute de mers.

— Nu te refuz. Chiar mi-ar face plăcere! — îi răspunse Sani zâmbind.

Aşa avea ocazia să-l poată studia şi în picioare, se gândi ea. De multă vreme nu mai avusese ocazia să se afle singură în compania unui bărbat atât de simpatic.

Aşezaţi faţă în faţă, cu câte un sandviş în mână, cei doi păstrau tăcerea pentru a savura gustarea de dimineaţă. Când ajunseră la cafea, fata se simţi datoare să-şi lămurească partenerul în câteva privinţe.

— Chen-May, sora mea, este pensionară la Muthwood de nouă luni şi mai are de stat încă vreo trei ani. S-a încurcat cu un traficant de droguri, iar când acesta a dat de belea, a făcut astfel încât întreaga vină să cadă în cârca amantei lui. Cum avocatul ei a fost unul din oficiu — din lipsă de bani — Chen-May s-a ales cu o condamnare de toată frumuseţea, chiar şi pentru anumite fapte pe care nu le-a săvârşit.

— Îmi pare sincer rău pentru ea! Cum stă cu moralul?

— Mie mi se pare că destul de bine. Până acum nu prea s-a plâns de regimul detenţiei. Singurele lucruri care o deranjează în mod special sunt singurătatea şi izolarea instituite în acest stabiliment experimental care este puşcăria de femei din Muthwood.

— Experimental? Nu înţeleg!

— Din cauza prea multor condamnaţi şi cheltuielilor mari, Senatul american a adoptat o hotărâre prin care, în câteva state, s-au înfiinţat puşcării private. Astfel, unii investitori au construit nişte închisori ultramoderne, cu un ridicat grad de securitate, inclusiv cu un sistem infailibil de stingere a oricărui incendiu, pe care le-au închiriat autorităţilor locale. Acestea sunt computerizate şi robotizate în proporţie de 85%, iar personalul este extrem de redus în comparaţie cu penitenciarele tradiţionale. O astfel de instituţie este şi puşcăria de femei de la Muthwood, unde-şi face veacul sora mea, Chen-May. Gardianele şi restul angajaţilor intră foarte rar în contact cu deţinutele, comunicând cu ele mai mult prin intermediul monitoarelor, al microfoanelor şi al difuzoarelor amplasate peste tot.

— De-aia nu auzisem nimic despre această închisoare! Mergem? — o întrebă Pablo pe Sani-Lin, văzând că şi ea îşi terminase cafeaua. Dar nu mi-ai spus nimic despre localitatea voastră de baştină.

— Cunoşti China?

— Nici pe departe!

— Şi-atunci de ce vrei să afli unde ne-am născut?

— Aşa, din curiozitate.

— Bine. Suntem din Xing-Pao, o localitate în apropiere de oraşul Wuhan, undeva pe malul râului Hang Jiang. Eşti mulţumit? — îl întrebă ea zâmbind.

— Absolut! Sper că n-ai să te superi dacă nu voi reţine de la început toate numele pe care mi le-ai spus.

— Nici vorbă! Este ceva foarte obişnuit pentru cei ce nu provin din Asia.

În drum spre automobil, chinezoaica se agăţă de braţul bărbatului, iar acesta o prinse tandru de mână. Ca un gentleman ce era, el îi deschise portiera şi abia după ce o trânti se instala la volan.

Spre uimirea fetei, dar şi spre bucuria ei, Pablo semnaliza dreapta după vreo 10 km şi intră pe o potecă laterală. Mai rulă câteva sute de metri, oprind apoi, după ce intră într-o pădurice.

Sani-Lin nu puse nicio întrebare, prefăcându-se concentrată asupra melodiei interpretate de Rod Stewart. De fapt, ştia ce va urma şi nu-i displăcea deloc acest lucru. Imediat ce fu invitată, chinezoaica deschise portiera şi se mută împreună cu cavalerul ei pe bancheta din spate, răspunzând apoi la îmbrăţişările şi la sărutările pasionale pe care le primi.

— Ai ceva de băut prin limuzină? — îl întrebă ea şi nu se arătă deloc surprinsă când el deschise un bar bine garnisit cu tării, invitând-o să-şi aleagă.

— M-ar tenta un coniac Remy Martin, dacă nu te superi.

Pablo îi turnă o porţie generoasă într-un pahar bombat ca un butoiaş şi o urmări cum sorbea din lichidul rubiniu. Apoi îşi insinuă o mână sub fusta ei, în vreme ce îi aplica sărutări drăgăstoase pe gât şi pe urechi.

Puţin încălzită de băutura ce începuse să-şi facă efectul, Sani-Lin se trezi repede fără chiloţei şi cu un deget înăuntrul ei, care îi făcea foarte bine. Îşi depărtă puţin picioarele, pentru a înlesni accesul lui şi începu să tresalte scurt, în sus şi în jos, de fiecare dată când hispanicul îi atingea acel loc magic care îi dădea atâţia fiori.

În cele din urmă îşi termină băutura, refuză o nouă porţie şi îşi ridică fusta, astfel încât el să-i poată admira în voie sexul.

Încântat, bărbatul se aplecă asupra ei, strângând-o delicat de sâni prin bluza subţire şi admirându-i pilozitatea discretă ce se înfăţişa privirilor lui înfierbântate. Apoi îi mai depărta pulpele puţin, sărutându-i intimitatea cu pasiune şi simţind cum aceasta se deschidea ca o floare udată de roua dimineţii.

Deşi era foarte excitată, chinezoaica ştia că trebuia să participe mai activ la acest joc erotic pentru a-şi satisface partenerul. De aceea, nu aşteptă invitaţii speciale. Se lăsă pe o parte spre el, eliberându-i organul din captivitatea pantalonilor şi a slipului.

Poseda un exemplar demn de invidiat, fără îndoială, atât ca formă cât şi ca dimensiuni. Iar acestea din urmă nu conteneau să crească pe măsură ce mâinile şi buzele ei dibace îl lucrau cu profesionalism.

Bazinul fetei urca şi cobora fără întrerupere. La fel şi capul de-a lungul monstruosului mădular al lui Pablo.

El îi simţi contracţiile pântecelui, care deveniseră tot mai dese, şi grăbi alintările pe care i ie aplica cu degetul. În fine, Sani-Lin fu străbătută de un orgasm delicios, care o făcu să scâncească fericită. Imediat după aceea, ca pentru a se scuza de graba cu care juisase, chinezoaica se răstigni pe banchetă cu picioarele larg desfăcute, ridicate pe spătarul scaunelor şi îl trase pe bărbat peste ea, potrivindu-i-o în porţile ei fermecate. Iar în acel moment, sublimul duel dintre cei doi începu pe fondul unei armonii perfecte între popoare...

Pablo se afunda puternic în sexul ei strâmt dar primitor, iar chinezoaica îi făcea faţă cu brio, azvârlindu-şi cu dezinvoltură bazinul în întâmpinarea lui.

— Dă-mi-o mult, iubitule! — îngăimă fata, excitată la maximum, simţind că un alt orgasm este gata să-i devasteze întreaga fiinţă.

El se strădui s-o facă cât mai bine, controlându-şi mişcările şi masându-i pe rând sânii, care parcă se întăriseră şi ei sub mâinile lui puternice. Străduniile sale fură răsplătite în scurt timp. Respirând tot mai sacadat, Sani-Lin îşi încrucişa picioarele pe spatele lui şi nu îi mai permise să se sustragă din interiorul ei. Concomitent, începu să se mişte haotic împreună cu el, simţindu-l adânc afundat până în măruntaie.

Pablo prinse a geme din ce în ce mai tare şi ejaculă în cele din urmă, spre marea satisfacţie a amândurora. Apoi îi mai dădu o sărutare şi se extrase încetişor din primitoarea ei floare, care îi provocase o bucurie nesperată.

— Eşti extraordinară, Sani! Ţi s-a mai spus asta?

— Nu, tu eşti primul care o face! — glumi fata şi amândoi începură să râdă, amuzaţi de stupiditatea întrebării lui.

Chinezoaica îşi ridică chiloţeii căzuţi până la glezne, echipându-se cu gesturi controlate în faţa privirilor lui, încă stăpânite de pasiune.

— Să înţeleg că este tot ceea ce-mi oferi pe ziua de azi? — o întrebă Pablo insinuant.

— Nu. Îţi promit o surpriză şi mai frumoasă, dacă mă aştepţi o oră până ce îmi vizitez sora şi mă duci pe urmă în Los Angeles.

Pentru încă o porţie de dragoste în compania ei, bărbatul ar fi acceptat orice sacrificiu în acele momente. Era pentru prima oară în viaţa lui când avea o asiatică.

— Atunci sunt gata să-ţi fiu sclav în continuare. Numai să-mi spui pe unde să o iau.

Şi, zicând acestea, bărbatul se instală mulţumit la volanul Chrysler-ului său, pornind motorul. Reveniţi pe drumul principal, între cei doi se aşternu tăcerea, în vreme ce pistoanele „bătrânei doamne” îşi vedeau în voie de torsul lor monoton.

CAPITOLUL 4

Muthwood era mai mult un sat decât un orăşel, principala activitate care se desfăşura în această aşezare fiind agricultura. Cu excepţia angajaţilor de la puşcăria de femei, vizitatorilor şi fermierilor, nu mai călca picior de om prin zonă. Penitenciarul era principala construcţie de la marginea localităţii şi se vedea de la depărtare că arhitecţii îşi dăduseră osteneala ca aceasta să nu semene excesiv de mult cu ceea ce era de fapt. în afara zidurilor înalte şi groase din cărămidă roşie care împrejmuiau stabilimentul, totul era construit din oţel şi sticlă. La o mică distanţă de închisoare, o aglomerare de case tip, marca locul în care îşi aveau domiciliul angajaţii ce proveneau de pe alte meleaguri. Abia mai încolo începea orăşelul Muthwood, cu locuinţele sale, în majoritate din lemn, amplasate la distanţe considerabile una de cealaltă.

— Scuză-mă, dar nici măcar nu te-am întrebat! — îşi aduse Sani-Lin aminte. Nu cumva îţi încurc treburile?

— Stai liniştită! Nu am altceva de făcut. Eu, pur şi simplu, mă plimbam cu maşina. Este a unui bun prieten, care m-a rugat să-i fac rodajul după ce i-a reparat motorul.

— Nu-i maşina ta? — se miră fata. Oricum, să ştii că e foarte frumoasă!

— Mulţumesc! Poate că aş reuşi să-mi cumpăr şi eu una la fel, însă întreţinerea ei este foarte costisitoare. Dar uite că am ajuns! — zise Pablo, remarcând camerele de luat vederi, care erau instalate atât pe zidurile închisorii, cât şi pe stâlpii ce iluminau parcarea şi intrarea pe timp de noapte.

După ce maşina se opri, fata îl întrebă:

— Deci, mă aştepţi aici?

— Desigur, pentru o oră. Dacă stai mai mult,... sper să vii până diseară. N-aş vrea să pierd surpriza promisă, glumi el, mângâindu-i coapsele până sus de tot.

Chinezoaica râse de gluma lui, îl sărută pe obraz şi se îndreptă vioaie spre poarta principală a puşcăriei de femei.

Cu o geantă de voiaj pe umăr, în care avea câteva schimburi curate şi ceva de mâncare pentru sora ei, Sani-Lin pătrunse în interiorul stabilimentului, îndreptându-se spre sala vizitatorilor. Gardiana dolofană şi cu mustaţă, pe care o întâlnea de obicei, o întrebă răstit:

— Pentru cine ai venit?

— Pentru Chen-May Sheng. Sunt sora ei. Vocea femeii se mai îmblânzi la auzirea numelui condamnatei:

— la loc, te rog! Aşteaptă-mă puţin, adăugă ea, îndepărtându-se destul de vioaie pentru kilogramele ei şi dispărând pe o uşă dintr-un colţ al încăperii.

De nouă luni de când îşi vizita sora, Sani-Lin nu fusese tratată niciodată cu atâta amabilitate. Oare ce să se fi întâmplat, aşa, dintr-o dată, cu gardiana de la biroul de primire? — se întrebă chinezoaica. Să se fi schimbat directorul sau

închisoarea era vizitată tocmai atunci de vreo delegaţie guvernamentală? Curios lucru!

În scurt timp, cerberul în uniformă se întoarse şi se îndreptă spre ea, spunându-i cu aceeaşi bunăvoinţă de mai devreme:

— Domnul director vrea să te vadă. Te rog să mă urmezi, dacă n-ai nimic împotrivă!

— Dar ce, s-a întâmplat ceva? — îşi exprimă fata nedumerirea, închipuindu-şi că sora ei făcuse ceva rău şi din acest motiv nu va mai putea s-o vadă.

— Vino cu mine! Directorul îţi va da toate lămuririle de care ai nevoie.

Precis au mutat-o în alt penitenciar, îşi mai zise Sani-Lin, urmând-o fără niciun chef pe corpolenta supraveghetoare. Numai de n-ar fi prea departe noul ei loc de detenţie.

Parcurseră câteva coridoare şi urcară un etaj, de unde vizitatoarea fu luată în primire de o altă gardiană în uniformă, care avu faţă de ea aceeaşi bunăvoinţă. Oare ce făcuse Chen-May de manifestau toţi un fel de respect faţă de sora ei venită în vizită? Ce bine ar fi să nu se fi întâmplat nimic grav!

După încă două coridoare străbătute în pas vioi, însoţitoarea se opri în faţa unei uşi pe care scria „Director”. În biroul acestuia se intra direct; nu exista nici secretară, nici cameră de aşteptare, lucru mai rar întâlnit când era vorba despre şeful unei instituţii. Gardiana băgă capul pe uşă şi spuse:

— A venit sora lui Chen-May Sheng, domnule director.

— Pofteşte-o, te rog! — se auzi dinăuntru vocea acestuia.

Sani-Lin pătrunse într-un birou complet diferit în comparaţie cu decorul penitenciarului. Personalitatea directorului — probabil — se imprimase în această încăpere în mod evident. Biroul deloc cazon, numeroasele ghivece cu flori, tablourile de pe pereţi şi covorul ales cu gust, la care se adăuga aerul proaspăt, plăcut mirositor, dovedeau că bărbatul aproape chel, având în jur de 50 de ani, era un tip iubitor de frumos şi de curăţenie. Directorul „Cinci zile”, după cum fusese poreclit din cauza pedepselor cu carcera pe care le aplica deţinutelor la cea mai mică abatere, părea destul de stânjenit de vizita primită. De fapt, ea nici nu-i cunoştea adevăratul nume. După ce uşa capitonată fu închisă în urma ei, fata fu invitată politicos să se aşeze.

— Poate doreşti o cafea sau altceva? — o întrebă bărbatul, privind spre frigiderul nou-nouţ pe care şi-l cumpărase de curând.

— Nu, mulţumesc, domnule director! S-a întâmplat ceva de îmi faceţi onoarea să mă primiţi?

În loc de răspuns şi pentru a trage de timp, el scoase o sticlă de apă minerală şi umplu două pahare, oferindu-i unul fetei. Apoi, se aşeză greoi pe scaunul din spatele biroului, făcând eforturi vizibile de a adopta o atitudine cât mai puţin oficială. În cele din urmă, ştiind că nu mai putea amâna deznodământul la nesfârşit, bărbatul abordă subiectul întâlnirii lor:

— Domnişoară, mi-e teamă că nu am veşti prea bune pentru dumneata. Am cunoscut-o personal pe cea care v-a fost soră, mai zise el cu un aer încurcat.

— Aţi cunoscut-o? Dar ce, nu mai este „pensionară” aici? Din ce motiv vorbiţi despre sora mea la timpul trecut?

Cum privirile bărbatului erau orientate în jos, iar acesta nu mai scotea nicio vorbă, Sani-Lin se îngrijoră de-a binelea. Tăcerea din birou era atât de apăsătoare şi de rău prevestitoare, încât pe fată o apucă ameţeala. Măcar de nu s-ar fi petrecut vreo catastrofă! Cum el se încăpăţâna în continuare să tacă, vizitatoarea insistă:

— Sora mea a păţit ceva?

— Mi-e teamă că da, domnişoară. Sinucidere...

— Nu se poate! — reuşi cu greu să articuleze chinezoaica, cu o voce venită de undeva din coşul pieptului. Nu Chen-May!...

După alte câteva momente de suspans, în care ea a tot aştepta să i se spună că a fost vorba despre o glumă macabră, realizând faptul că interlocutorul ei era cât se poate de serios, întrebă pierdută:

— Dar cum s-a întâmplat, domnule director?

— Şi-a pus capăt zilelor, spânzurându-se cu cearşafurile de grilajul de fier al uşii de la celulă. S-a întâmplat noaptea şi abia la apelul de dimineaţă am descoperit tragedia. Era singură în celulă. Nu vă faceţi griji în privinţa înmormântării! Ne vom ocupa noi de tot şi o vom înhuma în cimitirul închisorii, în caz că nu dispuneţi de mijloacele materiale necesare.

Năucă după aflarea tragicei veşti, Sani-Lin se îndreptă ca o drogată spre parcarea unde o aştepta Pablo Carrillo. Ar fi trecut pe lângă maşina acestuia fără s-o vadă, dacă bărbatul n-ar fi coborât să o întâmpine.

— Ce e cu tine, Sani? Nu te simţi bine? — o întrebă el îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

Incapabilă să scoată vreun cuvânt, micuţa chinezoiacă începu să plângă înfundat, proptindu-şi capul de pieptul lui.

Pablo o mângâie tandru pe păr, lăsând-o câteva minute bune să plângă în voie. Apoi o prinse de umeri şi o întrebă din nou:

— Spune-mi, te rog, ce e cu tine?

— Cu mine, nimic. A murit sora mea.

— Cum asta? — fu hispanicul sincer surprins. Nu-mi vine să cred!

— S-a spânzurat noaptea cu cearşaful. Au găsit-o a doua zi de dimineaţă atârnând de zăbrelele uşii de la celulă. Cel puţin asta mi s-a spus.

— Cu alte cuvinte, n-a putut suporta regimul de detenţie din această puşcărie experimentală?

— Mie nu-mi vine să cred în ruptul capului aşa ceva. Îmi cunosc foarte bine sora. Sau mi-o cunoşteam. Nu era genul care să-şi pună capăt zilelor cu una cu două...

— Vrei să spui că poate fi vorba despre o crimă?

— Nu ştiu. Poate vreun accident sau altceva, însă în niciun caz sinucidere.

— Sani, din câte am auzit eu, detenţia schimbă adesea personalitatea oamenilor. Poate că a suferit vreo decepţie pe care tu n-ai avut cum s-o bagi de seamă şi echilibrul ei psihic s-a dereglat. Cine ştie cum suportă deţinuţii acest nou sistem computerizat din închisoare!

— Oricât de rău ar fi fost, Chen-May tot nu s-ar fi sinucis, de asta sunt sigură. Nu uita că am copilărit într-un lagăr comunist şi am învăţat să înfruntăm greutăţile vieţii.

Bărbatul evită să o contrazică, dându-şi seama că în acest fel nu va ajunge la niciun rezultat şi nici nu o va linişti pe chinezoaică. De fapt, şi el avea o mulţime de dubii în privinţa presupusei sinucideri. De aceea, tăcu şi începu să se gândească la tot felul de dereglări de comportament care ar putea împinge o fiinţă umană relativ sănătoasă la suicid. Porni în cele din urmă limuzina, auzind-o pe Sani şoptind la nesfârşit, cu ochii înlăcrimaţi:

— E imposibil! E imposibil!

— Mi-e teamă că va trebui să te împaci cu ideea că sora ta nu mai este printre noi, încercă el s-o consoleze.

— Ştiu că a murit, nu înţelegi? Doar i-am identificat cadavrul. Însă sunt convinsă că ea nu s-a sinucis, ci a fost asasinată.

— Asasinată în puşcărie? Asta e o afirmaţie foarte gravă şi ca s-o faci publică ai nevoie de ceva dovezi, nu crezi?

— Ba da, răspunse fata deznădăjduită. Oare cine m-ar putea ajuta?

— Eu ştiu? Să mergem la poliţie!

— Crezi că ne vor băga în seamă?

— Dacă ne ducem la o secţie obişnuită, nu. Noroc că am eu o cunoştinţă exact acolo unde trebuie: la Poliţia Criminală din Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”. În caz că există cineva care ne poate întinde o mână de ajutor, acolo îl vom găsi. Voi da un telefon mâine dimineaţă şi, dacă ne primesc, le vom face o vizita. De acord?

— Mai întrebi? — zise Sani-Lin entuziasmată, iar pe chipul ei apăru o rază luminoasă de speranţă.

El nu mai îndrăzni, în acele momente, să-i reamintească de promisiunea erotică pe care i-o făcuse cu puţin timp înainte de aflarea groaznicei veşti. Nu-i vorbă, încă îi mai dorea trupul, însă circumstanţele nu erau dintre cele mai fericite pentru o nouă partidă de sex. În concluzie, trebuia să se consoleze pentru moment şi să fie atent la traficul destul de aglomerat de la acea oră.

CAPITOLUL 5

Detectivul Jane Heron intră înjurând în biroul Diviziei „Cazuri Speciale”. Din cauza ploii ce se declanşase din senin şi bătrânei ei maşini, marca BMW 525, care o lăsase de căruţă când îi era lumea mai dragă, acum era toată udă leoarcă. Partenerul ei, Eric Black, fu singurul din încăpere care avu curajul să râdă de ea, aşa cum se afla, cu hainele lipite de piele şi părul în mare dezordine.

— Ai venit înot, colega?

— Ai ceva împotrivă dacă îţi adresez o înjurătură?

— De ce?

— De mamă, spre exemplu!...

— Hai, nu te supăra atât! Ai să te usuci în scurt timp şi ai să-ţi aranjezi părul. Nu e nimic ireparabil. De ce să fii supărată pe toată lumea pentru o nevinovată de ploaie?

— Dar dacă ai fi fost tu în locul meu, ce-ai fi făcut?

— Aş fi telefonat partenerei mele, adică ţie, şi aş fi rugat-o să mă scoată din rahat.

— Poate că ai dreptate. Nu m-am gândit la asta.

— Păi, vezi! Hai că-ţi aduc o cafea fierbinte să-ţi mai calmezi nervii!

— Sunteţi foarte drăguţ cu mine în această dimineaţă. Din păcate, trebuie să vă dau o veste nu tocmai plăcută.

— Să nu-mi spui că intri în concediu sau, şi mai rău, că-ţi ceri transferul!

— Nici vorbă de aşa ceva. Căpitanul Corky West vrea să vă vadă pe amândoi peste circa zece minute.

În timp ce Jane Heron se îndrepta spre grupul sanitar pentru a-şi aranja cât de cât ţinuta, Eric nu părea nici nervos, nici vesel.

— În ce toane era când ţi-a spus să ne chemi?

— Sper că a dormit bine azi-noapte. N-am niciun chef de strigătele lui în această dimineaţă. Parcă ziceai ceva de o cafea?

Melanie, secretara, se apropie de ea cu o cană aburindă în mână.

— Mulţumesc din suflet! Dacă nu sunt nevoită să beau din poşirca biroului, poate se mai repară ceva din această dimineaţă îngrozitoare pe care am început-o cu stângul.

— V-a spus domnul Eric...?

— Da, când ne cheamă boss-ul, sunt gata. Nu mai plec nicăieri.

— Problema stă în felul următor, zise căpitanul Corky West. Congresul american (Camera reprezentanţilor şi Senatul) au legiferat acum câţiva ani înfiinţarea unor aşa-zise închisori private computerizate, în scop experimental, pentru a degreva bugetul de unele cheltuieli. Mai precis, câţiva investitori particulari au construit puşcăriile, s-au ocupat de toate utilităţile necesare şi le-au închiriat statului. Până aici, toate bune şi frumoase. Numai că într-una dintre aceste instituţii au avut loc două sinucideri asemănătoare, la trei luni diferenţă una de cealaltă, care au pus autorităţile pe gânduri. Se pare că acest nou sistem

de detenţie îi împinge pe condamnaţi, mai bine-zis pe condamnate, căci este vorba despre o puşcărie de femei, să-şi pună capăt zilelor.

Ca de obicei, căpitanul intrase direct în subiect, fără alte preparative. Deşi se întâmpla destul de rar să-şi părăsească bârlogul, el dădea impresia unui om foarte grăbit şi activ.

— Unde s-au petrecut grozăviile, în statul nostru? — interveni Jane Heron, uitând că şeful ei detesta să fie întrerupt în timp ce vorbea.

— Da, la închisoarea de femei din orăşelul numit Muthwood, situat în apropiere de Montrose, la aproximativ 300 km de Los Angeles, răspunse acesta — surprinzător — fără a da semne de nervozitate.

— Avem de-a face tot cu un caz neoficial, ca de obicei? — dori să afle detectivul Eric Black încă de la început.

— De data asta nu. Însă discreţia cu care suntem obişnuiţi trebuie păstrată cu stricteţe.

— Şefu', ne-aţi putea spune, atunci, de ce se ocupă Divizia „Cazuri Speciale" de treaba asta?

— Pentru că la mijloc sunt interese politice evidente, după cum m-a informat şi directorul departamentului, Larry Tillman. Politicienii care au promovat legea înfiinţării puşcăriilor private nu trebuie deranjaţi fără un motiv bine întemeiat. Vă daţi seama ce tam-tam ar ieşi dacă s-ar afla că închisorile electronice îi ucid pe puşcăriaşi! Şi mai este un motiv pentru care trebuie să fim discreţi.

— Care ar fi acesta?

— Deocamdată, nu există nicio sesizare din partea procuraturii sau a rudelor celor decedate, iar noi nu ne putem sesiza din oficiu în astfel de cazuri. Nu e de competenţa noastră.

— De ce n-o face FBI? — vru să ştie Jane.

— Ca de obicei, „biroul" susţine că nu vrea să se amestece, însă asta nu înseamnă că nu va încerca să adune roadele muncii noastre, în caz că elucidăm afacerea. Sunt convins că ne vor ţine sub observaţie pe parcursul întregii anchete. Aveţi aici toate datele existente până în prezent, mai zise căpitanul, înmânându-le un dosar subţirel. După ce-l citiţi, putem sta de vorbă, dacă aveţi neclarităţi. întrebări?

— Eu aş avea una, îndrăzni detectivul. Ne-aţi putea spune de unde să începem?

West deschise un sertar şi scoase dinăuntru o acadea cu gust de cafea, dar fără cofeină.

— Habar n-am! Încercaţi şi voi să staţi de vorbă cu rudele victimelor. Mi se pare destul de curios faptul că acestea n-au făcut scandal până acum.

— OK, *boss*! Putem pleca?

Şi cum detectivii nu primiră niciun răspuns, se ridicară îndreptându-se îngânduraţi spre uşă. Din prag, Eric îi mai puse o întrebare căpitanului:

— Dacă rezolvăm treaba, ne daţi câte o primă? — apoi ieşi în grabă înainte ca acesta să zbiere la el.

Cei doi parteneri se aşezară faţă în faţă la birourile lor, privind în gol.

— Bună întrebare, rupse Jane tăcerea. De unde să începem această anchetă?

— Dacă tot nu ştim cum să pornim ancheta, eu zic să-l punem şi pe sergentul Steve Mann în temă şi apoi să stăm de vorbă cu „Specialistul” nostru.

— Cu ce ne-ar putea ajuta legistul?

— Eu ştiu? Poate cu câteva detalii privind sinuciderea în condiţii de detenţie.

„Specialistul”, pe numele lui adevărat Butch Harrison, era şeful Laboratorului Criminalistic al Departamentului Poliţiei Los Angeles şi un bun prieten al celor doi detectivi. Cercetările şi descoperirile medicului legist aveau adesea un rol covârşitor în rezolvarea celor mai complicate anchete. De aceea, detectivii îi cereau mereu părerea când se aflau în dificultate.

— Bine, atunci ia-o tu înainte şi încearcă să-l pui în temă pe Butch în legătură cu datele noii probleme. Între timp, eu îi spun lui Mann cum stăm, iar pe urmă venim şi noi la subsol, în catacomba cu cadavre.

CAPITOLUL 6

— Ce bine îmi pare că te văd, Butch!

— Îţi pare pe dracu'!... Ce, crezi că nu ştiu de ce ai venit?

— Ei bine, am venit ca să te văd.

— Şi cine vrei să te creadă?

— Adică, vrei să spui că ai aflat deja de ce te caut?

— Păi, n-am aflat. Ştiu! Ai nevoie de ajutorul meu în vreo anchetă de-a voastră. Altfel nu te oboseai tu să cobori până la mine, doar aşa, ca să mă întrebi de sănătate.

— Să ştii că eşti nedrept. De câte ori te-am invitat la o bere, ce mi-ai răspuns? Că ai probleme deosebite de rezolvat şi mi-ai dat cu tifla. Recunoşti?

— Asta cam aşa e. Doar n-ai fi vrut să-mi las drăgălaşele mele de cadavre mutilate şi microscopul electronic asistat de computer pentru una sau două cu guler...

— De ce nu?

— Fiindcă, după ce le-aş bea, ar trebui să fac câteva ture la toaletă, pentru a-mi descărca vezica, şi m-aş mai şi ameţi.

— Atunci, cine este de vină?

— Hai, Eric, mai bine lasă pălăvrăgeala şi spune-mi despre ce este vorba?

— Deocamdată, doar despre o consultaţie.

— Dă-i drumul!

— Într-o puşcărie de femei din statul nostru, două condamnate şi-au luat viaţa prin spânzurare la un interval destul de scurt una de cealaltă.

— Li s-au făcut autopsiile?

— Da, rapoartele care te interesează se află într-un dosar subţirel. Va veni Jane cu ele în curând. Până atunci aş vrea să-mi spui câteva vorbe despre sinuciderile în detenţie. Cum pot ajunge condamnaţii să recurgă la un asemenea gest extrem?

— Corpul uman este plin de mistere, îşi începu Butch pledoaria, foarte evaziv. În asemenea situaţii apar, în întregul organism, modificări de ordin somatic şi metabolic, care determină tulburări psihice prin modificarea personalităţii în sensul scăderii activităţii intelectuale şi al diminuării treptate a memoriei, ce sunt coroborate cu slăbirea posibilităților de înregistrare, micşorarea interesului pentru tot ceea ce este nou şi ostilitate.

— Butch, ai vrea să-mi traduci în limba engleză ce ai spus până acum?

— Nu. Asculţi şi gata! Dacă nu înţelegi ceva, îţi notezi şi mă întrebi la sfârşit. Ca la şcoală. Spune-mi dacă nu eşti de acord şi îmi închei lecţia chiar aici.

— Bine, atunci te rog să continui! Poate mai înţeleg şi eu câte un cuvânt din când în când...

— Cum spuneam, degradarea personalităţii în sensul unei regresiuni a eficienţei proceselor activităţii psihice globale se traduce printr-o frecvenţă

remarcabilă în comportamentul deviant, nuanţat ca formă de exprimare, care este predominant agresivă, impulsivă, dar şi depresivă, instabilă. Adesea, o stare confuzională, un delir melancolic creşte, riscul suicidului la persoanele în cauză. Situaţiile clinice întâlnite cuprind sindroame psiho-organice acute (confuzii delirant-oneiroide survenite pe fondul suferinţei celebrale vasculare) sau cronice (deteriorative), demenţe şi psihoze paranoide de involuţie, în cazul primelor, indiferent de actul antisocial comis, discernământul va fi abolit, ca şi în cazul demenţelor sau al psihozelor paranoide şi al melancoliei de involuţie. În cazul deteriorărilor, discernământul va fi apreciat în paralel cu nivelul funcţiilor cognitive restante, cu situaţia existenţială a subiectului şi cu circumstanţele comiterii faptei pentru care acesta a fost închis.

— Dragă Butch, pot să intervin pentru o secundă?

— Nu, în situaţia în care vrei să mai stăm de vorbă.

În acel moment, spre marea bucurie a detectivului, în laborator îşi făcură apariţia partenera sa şi bunul lor prieten, sergentul Steve Mann. Eric sări ca ars de pe scaun, aprinzându-şi un Camel fără filtru.

— Aţi adus dosarul „Puşcăria de femei"?

— Nu ştiam că ai şi dat un nume acestei anchete! — se miră Jane. Da, l-am adus.

— Atunci fii bună şi înmânează-i amicului nostru rapoartele de autopsiere a celor două cadavre! Poate ne spune ceva folositor.

Îmbufnat, Dr. Harrison luă hârtiile din mâna poliţistei şi se concentră asupra lor pentru câteva minute. Apoi îşi dădu cu părerea:

— Aceste fişe sunt cât se poate de subţiri şi conţin numai generalităţi. Parcă medicul care le-a întocmit a vrut cu tot dinadinsul ca, indiferent cine le va citi vreodată, să fie convins că fetele s-au sinucis în mod evident. Asta nu-mi place deloc. Cine este acest Dr. Serghei Patinkin?

— Medicul închisorii, vorbi sergentul Steve Mann, spre surprinderea detectivilor. Am frunzărit dosarul în vreme ce Jane îmi explica cu ce ne confruntăm şi i-am reţinut numele. Vreţi să mă interesez în legătură cu persoana lui?

— N-ar fi rău deloc, îi răspunse Eric. În concluzie, Butch, te-ar ajuta o nouă necropsie a cadavrelor?

— Poate că da, însă nu pot fi sigur. Ultima victimă a decedat recent, după câte văd în fişă. Poate că încă n-au îngropat-o. Iar dacă au făcut-o deja, e posibil ca viermii şi alte insecte carnivore de sub pământ să nu-i fi invadat încă vremelnicul trup.

— Vom face o vizită la faţa locului şi vom încerca să aflăm cât mai multe detalii, zise Jane.

— Deocamdată, îţi mulţumim pentru colaborare, doctore! — vorbi şi Eric, îndreptându-se spre uşă. Hai să vedem ce putem afla despre doctorul închisorii, despre director şi despre rudele victimelor. Mâine ar fi o zi tocmai bună pentru o excursie la Muthwood, nu credeţi?

— Ai impresia că West ne va pune la dispoziţie un elicopter? — vru Jane să ştie părerea partenerului ei.

— În această fază incipientă a anchetei? În niciun caz. Ştii doar cât de zgârcit e căpitanul când e vorba de fondurile departamentului...

Îndreptându-se spre birourile Diviziei „Cazuri Speciale", poliţiştii remarcară că sergentul Mann plecase de mult. Când i se dădea o treabă de făcut, acesta o rezolva întotdeauna în timp record, lucru ce îi atrăsese o anumită faimă printre colegi.

Nici nu se aşezară bine, că vocea secretarei Melanie se şi făcu auzită:

— Detectiv Heron, vă caută cineva la telefon. Un bărbat...

Curioasă, poliţista ridică receptorul în grabă:

— Alo!

— Bună dimineaţa, Jane! La telefon e Pablo. Pablo Carrillo, dacă îţi mai aminteşti de mine...

Cum să nu şi-l amintească pe frumosul hispanic în compania căruia petrecuse clipe minunate în urmă cu doi ani... Aproape că îl uitase, însă glasul acestuia îi trezise în suflet voluptoase nostalgii.

— Cum să te fi uitat, Pablo? Mă bucur să te aud din nou după atâta timp! Unde eşti?

— Chiar în faţa sediului poliţiei. Aş vrea să stau puţin de vorbă cu tine, dacă nu te deranjez.

— Tu să mă deranjezi? Nici vorbă de aşa ceva. Urcă!

— Nu sunt singur şi aş vrea să te consult într-o problemă specifică muncii tale.

— N-are importanţă, te aştept!

Poliţista puse telefonul în furcă, zâmbind melancolic, sub imperiul unor sentimente destul de confuze ce-i răscoliseră fiinţa. Un bărbat ca Pablo nu întâlneşti în fiecare zi! Gândurile îi fură întrerupte brutal de nedelicatul ei coleg, care îi dădu câteva prezervative, spunându-i:

— Te rog să te protejezi, dacă vrei să mai lucrăm împreună!

— Eşti de-a dreptul imposibil! — se revoltă Jane indignată. Pe acest bărbat l-am cunoscut în urmă cu doi ani şi de atunci nu m-am mai văzut cu el. Aproape că-l uitasem.

— Da, dar te-ai înmuiat de tot când ai vorbit cu el.

— Eu... ?

— Păcat că n-am avut la îndemână o cameră video ca să te filmez. Atunci n-ai mai fi tăgăduit că eşti moartă după el. Nu-i aşa, băieţi? — li se adresă Eric celorlalţi colegi care, spre surprinderea lui, erau cu toţii concentraţi asupra propriilor birouri şi căni cu cafele.

— Bun. Şi dacă e un fost amant de-al meu, ce? Sexul este cumva interzis în acest departament?

— Nu, însă prea eşti surescitată. Asta-i tot, se hotărî Eric să încheie discuţia în contradictoriu. Eu îţi urez succes!

— Mulţumesc! Dacă te-ai decis să fii serios, aş avea o remarcă. Unul ca Pablo Carrillo nu vine la mine la serviciu doar aşa, de florile mărului. Precis că e vorba despre ceva important.

Apariţia hispanicului şi a gingaşei chinezoaice întrerupse disputa asistată a celor doi parteneri.

Bărbatul rămăsese la fel cum îl ştia. Aventura cu el nu durase prea mult, însă se desfăşurase la o intensitate maximă. Era un tip remarcabil. Până şi conversaţia cu el era deosebit de amuzantă, amantul de odinioară dovedind că se pricepea de minune să facă curte unei femei. Avea haz, nu povestea din experienţele sale sexuale anterioare, nu vorbea despre capacitatea cilindrică a ultimelor automobile, despre dimensiunile propriului penis sau despre calităţile sale de macho.

—Mă bucur foarte mult să te revăd, Pablo! — îl salută Jane, venind în întâmpinarea lui.

— Nu mai mult decât mine! Ea este Sani-Lin Sheng. Sani, detectiv Jane Heron.

Sheng? Unde mai dăduse Eric peste acest nume? Nu, ar fi prea mare coincidenţa! Cea de-a doua sinucigaşă din închisoarea de femei se numea tot Sheng. E clar că va trebui să stea în continuare cu urechile ciulite.

— Deci, ce vânt v-aduce în vizuina mea? — intră poliţista în subiect, uşor jenată de prezenţa tinerei asiatice.

— N-am putea vorbi într-un loc mai discret? — o întrebă Pablo. E vorba despre sora lui Sani, care şi-a pus capăt zilelor într-o puşcărie.

În acel moment, Eric se apropie de ei, simţindu-se obligat să intervină:

— E în legătură cu închisoarea de femei din Muthwood?

— Exact, dar de unde ştiţi?

Pentru a evita o discuţie deloc agreabilă în picioare, Jane le propuse vizitatorilor săi:

— În apropiere există o cafenea potrivită pentru noi. El este detectivul Eric Black, partenerul meu neobosit în trasul cu urechea. Sper că n-o să vă deranjeze mai mult ca pe mine dacă ne va însoţi!

— Nicio problemă! Să mergem atunci, fu de acord hispanicul.

CAPITOLUL 7

Barul Monica’s era gol la acea oră matinală. Acesta nu era însă un motiv ca patronul Jimmy H. să nu îi întâmpine pe fidelii lui clienţi cu aceeaşi jovialitate ca de obicei.

— Ce bine îmi pare să vă revăd! N-aţi mai trecut pe la mine în ultima vreme.

— Probleme de serviciu, ştii doar, încercă Eric să se scuze.

— Fireşte! Luaţi loc unde doriţi, vă rog! Cu ce vă pot servi?

Toţi patru optară pentru cafele şi apă minerală, iar patronul se îndepărtă discret, aşa cum îi era firea.

Pablo o invită pe Sani-Lin să-şi spună povestea şi fata vorbi timp de circa zece minute fără întrerupere. Când termină, mobilul lui Black îl scoase pe acesta din amorţeală. Era Steve Mann, cu informaţii proaspete despre medicul închisorii de femei, Serghei Patinkin. După ce ascultă în linişte, Eric îşi întrebă colegul:

— În 1991 zici că a emigrat în Statele Unite? Şi de atunci se află sub supravegherea strictă a FBI şi a celor de la „emigrări”? Dacă nu s-a găsit nimic împotriva lui până acum, putem presupune că a devenit un cetăţean american cinstit, nu-i aşa? Bine, Steve, îţi mulţumesc pentru ajutor! Mai vorbim când ne vedem.

Poliţistul închise aparatul şi-l introduse în buzunar, după care, întâlnind privirea curioasă a partenerei lui, continuă să vorbească:

— Mann a aflat câteva amănunte legate de medicul închisorii care a efectuat cele două necropsii.

— Sora mea nu este singura care s-a sinucis în puşcăria aceea? — aproape că strigă chinezoaica, extrem de uimită.

— Nu, răspunse Jane pe un ton grav. În urmă cu trei luni, a mai murit o condamnată, pe nume Eva-Marie Glover. Ai mai vorbit cu cineva despre caz, Sani?

— Cu nimeni. Abia aseară ne-am întors de la Muthwood.

— Bine, nici să nu vorbeşti! Vrem ca ancheta să se desfăşoare cât mai discret cu putinţă.

— Deci vă veţi ocupa de moartea surorii mele?

— Ni s-a încredinţat cazul chiar în această dimineaţă. Pură coincidenţă. Să sperăm că vizita ta va fi de bun augur pentru reuşita anchetei.

— Acum sunt şi mai sigură că Chen-May nu s-a sinucis. Dacă mă ajutaţi, vă voi fi recunoscătoare toată viaţa! Criminalul sau criminalii trebuie să plătească pentru faptele lor şi să fie împiedicaţi să mai comită alte crime.

— Deocamdată, nu ştim dacă este sau nu vorba despre sinucideri, încercă Jane să-i mai tempereze entuziasmul. Tocmai cercetăm psihologia deţinuţilor pentru a afla cum se petrec lucrurile în asemenea condiţii.

— Aşa e! — interveni detectivul în sprijinul partenerei lui. Mulţi oameni se schimbă enorm în condiţii de detenţie. Chiar am stat de vorbă mai înainte cu

doctorul nostru. Sora ta a putut avea o depresie acută în noaptea aceea fatidică. Teoretic, putea să se sinucidă, mai ales că era singură în celulă.

— Sunt sigură că avem de-a face cu nişte crime. Sora mea nu s-ar fi sinucis pentru nimic în lume! Îi plăcea prea mult viaţa...

— Vom vedea şi te vom ţine la curent cu desfăşurarea investigaţiilor, dar până atunci va trebui să ne adresezi o plângere, vorbi Eric. Altfel nu ne putem sesiza de unii singuri.

— Fireşte! Dacă vreţi, o întocmesc chiar acum, însă spuneţi-mi ce să scriu.

— Patroane, dă-ne, te rog, câteva coli de scris, îl rugă Pablo pe Jimmy H.

În vreme ce Jane îi sugera chinezoaicei ce şi cum trebuia să menţioneze în plângerea sa, Eric formă numărul de telefon al sergentului Mann.

— Bătrâne, vino, te rog, la Monica’s cu două formulare pentru o plângere! Ştii tu de care.

— Dai şi o bere?

— Mai încape vorbă? Ce, ai uitat că ai cont deschis la mine? Dar să ştii că noi am plecat să căutăm adresa părinţilor primei sinucigaşe.

Chinezoaica îl fulgeră pe detectiv cu privirea când auzi ultimul cuvânt al acestuia.

— Să înţeleg că nu credeţi că sora mea şi cu cealaltă victimă, probabil, nu şi-au pus capăt zilelor?

— Nu asta e problema. Până când nu avem suficiente date, le vom numi sinucigaşe, însă ne vom ocupa de caz cu cea mai mare seriozitate. OK?

— OK! — răspunse Sani-Lin, înţelegând în cele din urmă situaţia.

Pablo lăsă, galant, câţiva dolari pe masă, apoi se ridică, fiind urmat de tânăra lui prietenă şi de cei doi detectivi. În vreme ce îşi luau rămas bun de la sergentul Mann, care îşi comandase meritata bere.

— Asiatica este o fată destul de drăguţă, iar Pablo completează în mod fericit acest tablou al alegerii între rase.

— Nu fi nesuferit! Ştii foarte bine că nu mă referem la faptul că cei doi şi-o trag deja! Nu face pe prostul, că nu te prinde întotdeauna!

— Serios?! Asta înseamnă că mă faci deştept! Obsedatule! Vrei să vorbim serios sau nu?

— Spune despre ce este vorba!

— Ce părere ai despre eventualitatea unor asasinate în puşcăria de femei de la Muthwood?

— Ah, la asta te refereai! Mi se pare destul de probabil un atare scenariu, însă nu reuşesc cu niciun chip să-mi imaginez nici cel mai firav mobil care ar putea duce la uciderea condamnatelor. N-ar fi exclus să ne confruntăm cu nişte invenţii ale surori rămase în viaţă, care refuză să accepte realitatea Poate ar trebui să lăsăm baltă această pistă.

— Escrocule, ai şi uitat ce i-ai promis bietei fete? Să ştii că eu nu mă las niciodată de o treabă pe care nici nu am început-o bine. Dacă vrei să mă ajuţi, bine. Dacă nu, la revedere şi n-am cuvinte!

Între timp, poliţiştii ajunseseră la birou, iar Eric se aşează în faţa computerului său.

— N-am spus nicio clipă că nu te voi secunda. De ce te superi aşa?

— Nu mă supăr, însă vreau ca lucrurile să fie foarte clare de la bun început.

— În regulă! Deci, ce căutăm?

Jane deschise dosarul afacerii pe care partenerii ei o denumise „Puşcăria de femei” şi căută numele părinţilor primei sinucigaşe. Aşa cum se aşteptase nu dădu peste adresa acestora.

— Accesează SND şi hai să vedem unde locuieşte familia Glover. Pe urmă le dăm un telefon.

Eric tastă câteva taste ale computerului şi intră imediat în Sistemul Naţional de Date.

— Am găsit! Karen şi Robert Glover domiciliază pe Bassett Street nr. 14. E ceva drum până acolo.

— În caz că sunt disponibili, avem nevoie de vreo oră ca să ajungem la ei, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Uite şi numărul lor de telefon. Îi suni tu, ca eu să mai adun între timp câteva date despre penitenciar?

Poliţista nu-i mai răspunse, punând mâna pe telefon. După o convorbire relativ scurtă, Jane spuse:

— Ne aşteaptă diseară, în jurul orei 20:00, când se întoarce soţul ei de la serviciu. Tu ai mai aflat ceva?

— Muthwood — închisoare de tip nou, foarte modernă, securitate electronică, personal minim, ce mai, fericirea de pe pământ! S-a scris şi într-o revistă despre acest stabiliment, acum vreun an. Foarte curios mi se pare faptul că aproape nu există niciun contact — fie el uman sau nu — între gardiene şi deţinute.

— Chestia asta i-ai spus-o şi „Specialistului” nostru?

— Când am stat de vorbă cu Dr. Butch Harrison nu ştiam nimic despre aceste condiţii speciale de detenţie.

— Dar ştiai că au existat două sinucideri asemănătoare în mai puţin de trei luni, nu-i aşa?

— Da, însă n-am făcut legătura. Tu crezi că amărâtele alea şi-au luat viaţa din pricina tratamentului inuman la care au fost supuse?

— Stai aşa, nu te ambala! Cine a zis că au parte de un tratament inuman?

— Până acum, nimeni. Însă m-am gândit că sistemele astea electronice te cam dezumanizează. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu prea, însă n-are rost să ne oprim asupra acestui subiect. Cel puţin deocamdată. Eu cred că cheia cu care se descurcă această dilemă se află în altă parte.

— Vom vedea!

— Bine. Până una alta, n-ar fi rău să vezi dacă nu s-au mai semnalat şi alte sinucideri în închisori asemănătoare. Din câte am înţeles de la căpitan, nu este singura puşcărie de acest gen. Dacă deţinuţii sunt dezumanizaţi prin intermediul tehnicii, înseamnă că şi alţii şi-au luat viaţa până acum.

— Bună concluzie, zise detectivul, concentrându-se asupra computerului în căutarea de noi informaţii.

După ce se scurseseră deja zece minute, el reveni:

— Îmi pierd timpul de pomană. În eventualitatea în care s-ar mai fi sinucis şi alţi condamnaţi în detenţie, cu siguranţă că Butch ar fi ştiut şi ne-ar fi spus.

— Ai dreptate! — fu de acord partenera lui.

Eric schimbă programul şi introduse în computer un alt CD. După două minute, zise:

— Uite, avem aici o statistică internaţională pe ultimii cinci ani privind sinuciderile în stare de detenţie. Pe primul loc, cu cele mai multe tragedii, se situează Rusia, urmată, în ordine, de Ungaria, Franţa, Argentina şi Statele Unite. Culmea e că bărbaţii sunt mai predispuşi la suicid decât femeile. Procentajul este de aproximativ o femeie la patru bărbaţi, iar vârsta celor care îşi iau viaţa în puşcării se situează cu predilecţie peste 50 de ani.

— Această statistică a Interpolului vine să întărească supoziţiile mele.

— Care?

— Că nu avem de-a face cu sinucideri. Dacă vrei, pune totul pe seama intuiţiei mele feminine. Ştii bine că treaba asta funcţionează ireproşabil, după legi încă nedescoperite...

CAPITOLUL 8

— Crezi că într-adevăr o să se ocupe? — îl întrebă Sani-Lin pe Pablo în drum spre apartamentul acestuia.

Aproape se înserase şi tocmai serviseră cina. Chinezoaica voia să-şi respecte promisiunea şi să-i aplice bărbatului care o ajutase atât de mult tratamentul erotic promis. În esenţă era o fată care se ţinea de cuvânt.

— Dacă Jane şi partenerul ei ţi-au promis, înseamnă că se vor ocupa cu cea mai mare seriozitate de cazul tău, răspunse Pablo, chemând liftul la parter.

— Ai foarte multă încredere în ea. A fost iubita ta?

— Da, însă asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă. Circa doi ani. Ea a fost cea care a rupt legătura fără niciun motiv evident.

— Îmi pare rău!

— N-are de ce. În viaţă, lucrurile nu se întâmplă întotdeauna aşa cum am vrea noi. Oricum, să ştii că Jane este o fată formidabilă, dar foarte independentă. Eu îmi doresc o familie adevărată, cu mulţi copii, şi n-aş fi putut face casă bună cu o femeie care îşi pune pe noptieră, înainte de culcare, revolverul Walther de calibru 9 milimetri. Sau care pleacă de acasă în miez de noapte, pentru că un traficant de arme a fost ucis în celălalt colţ al oraşului.

— Cred că ai perfectă dreptate! Şi nu spun asta doar ca să îţi fac plăcere.

Sani-Lin depăşise starea de profundă zdruncinare sufletească provocată de moartea surorii ei. Ambiţia de a descoperi adevărul îi dăduse puteri nebănuite. Pe deasupra, era fericită că se putea baza pe sprijinul acestui macho pe care providenţa i-l scosese în cale.

— Ştii, Sani, în legătură cu ceea ce mi-ai promis pe drum... Dacă nu te simţi în stare, nu este nevoie... Mai pot aştepta.

— Eşti drăguţ, însă nu te gândi la asta. Eu chiar vreau să mai fac dragoste cu tine şi nu din obligaţie. Sunt sigură că, iubindu-te în noaptea asta, nu voi întina memoria lui Chen-May.

Intrară în apartament şi Pablo fu fericit că i se dăduse undă verde. O sărută încă din prag, mângâindu-i în acelaşi timp fesele obraznice.

— Ce-ai zice de un duş împreună? — o întrebă bărbatul, vizibil excitat de trupul chinezoaicei.

— Că ar fi minunat! Pe urmă, dacă ai o cremă de corp, îţi fac un masaj cum n-ai mai văzut...

□

Capul bandei era chiar Lila Cleven. Împreună cu alte patru deţinute, îl sechestrase pe director în propriul birou şi punea la cale cum să-l pedepsească. Tony Preston le avusese pe trei dintre ele, dar în ultima vreme se mulţumise doar cu negresa Lila. Aceasta îi satisfăcea de minune exigenţele sexuale, aşa că îşi abandonase celelalte amante. De n-ar fi trebuit să-i dea 5 zile de carceră, poate

că ea n-ar fi condus acum revolta împotriva lui. Şi numai blestemata de Savina Frasier, năbădăioasa lui supraveghetoare, era de vină. Una dintre deţinute vorbi: „*Eu zic să-i tăiem boaşele şi să i le dăm să le mănânce!*" În râsetele celorlalte, Lila scoase la vedere un cuţit lung de vreo 40 de centimetri şi se apropie ameninţătoare de director. Omul încercă să se zbată, însă totul era în zadar. Nu că ar fi fost ele prea puternice, însă se simţea vlăguit de orice energie. Negresa îi despică dintr-o singură mişcare şliţul pantalonilor, după care îi tăie chiloţii. Apoi începură cu toate să râdă de membrul lui flasc, ce urma să fie sacrificat împreună cu cele două testicule. O deţinută îi prinse boaşele în pumn şi o îndemnă pe Lila: „*Pe amândouă deodată, să vedem cum sângerează ca un porc!*". În acel moment, Preston se ridică brusc din pat, încercând să-şi recapete suflul. Din pricina emoţiei, nu putu articula niciun cuvânt.

— Ce te-a apucat în miez de noapte? — se auzi de alături vocea gâjâită a soţiei lui.

Întinsă lângă el, cu faţa acoperită cu cremă de castraveţi contra ridurilor şi cu părul în mare dezordine, Gloria Preston avea un glas de-a dreptul duşmănos.

— Cred că am avut un coşmar. Te rog să mă ierţi!

— Despre ce? — întrebă femeia curioasă.

— Nu contează, culcă-te la loc! Eu mă duc la bucătărie să beau un pahar cu lapte.

Directorul se sculă din patul conjugal, înjurându-şi consoarta printre dinţi şi evitând să aprindă veioza, pentru a nu-i vedea şi mai clar chipul respingător.

Ce i-ar fi putut spune? Că deţinutele cu care el se culcase încercaseră să-l castreze? Sau că, în ultimele trei luni, două fete se sinuciseseră, iar o a treia fusese bătută crunt de gardianele din subordinea lui? Ştia că se afla la sfârşitul carierei şi dorea să se stabilească într-o cabană, la munte, pentru a-şi mânca liniştit pensia. Dar ultimele evenimente îl făceau să se gândească serios la deznodământul ce avea să vină. Oare va reuşi să iasă basma curată din această afacere? Numai Serghei era de vină, asta era clar.

Intrase în administraţia penitenciarelor încă de tânăr, mai întâi ca gardian. Treptat, trecuse cu puterea pumnului prin toate treptele ierarhiei, ajungând în cele din urmă director de închisoare. Câte nu rezolvase el de-a lungul carierei! Adevărate lupte între condamnaţi sau între gardieni, revolte organizate şi spontane, poveşti de dragoste între homosexuali, sfârşite tragic, corupţie şi altele. Puşcăria n-a fost şi nici nu va fi o mănăstire, dar el a ştiut întotdeauna să aplaneze şi să rezolve cele mai complicate conflicte. De cele mai multe ori, pedeapsa aplicată a fost aceeaşi: 5 zile de izolator. De aici i se trăgea şi porecla „Directorul Cinci Zile”, pe care nimeni n-avea îndrăzneala să i-o arunce în faţă.

Acum era pentru prima oară în viaţa lui când se simţea depăşit de evenimente. Cele două sinucideri căzuseră ca o belea pe capul lui. Noroc că nu exista nicio plângere oficială din partea rudelor, altfel cine ştie cu ce controale s-ar fi trezit la Muthwood.

Reuşise să o îngroape şi pe Chen-May Sheng fără probleme şi, cu puţin noroc, totul putea fi dat uitării. Numai să nu se complice lucrurile în cazul bătăii primite de Lila. Va avea el grijă de asta în cel mai serios mod.

Bună bucăţică această târfă de negresă! După ce se prostituase o vreme, ca să-şi asigure existenţa, optase pentru alt gen de afaceri. Se culca cu diverşi tipi, chipurile în mod dezinteresat, după care îi şantaja cu fotografii erotice, realizate pe ascuns în timpul partidelor de sex. Treaba mersese bine vreo doi ani, până când un tip, care tocmai se afla în divorţ, se opusese să fie extorcat de bani şi o reclamase la poliţie. Pentru asta primise 5 anişori de pârnaie, din care efectuase deja doi. Dacă nu-i va trece la dosar ultima bătaie, la anul s-ar putea elibera condiţionat. O avea la mână şi era sigur că Lila nu va vorbi mai mult decât trebuie în eventualitatea unei anchete.

De câte ori avea chef de o felaţie rapidă, Preston îşi chema metresa în biroul lui. Ce conta că gardianele şi majoritatea deţinutelor cunoşteau adevărul? Doar el era directorul şi putea să facă nestingherit tot ce voia. Când avea chef de mai multă voluptate, rămânea la serviciu peste program. Câte nu văzuseră şi auziseră pereţii biroului lui...

Dar ce, parcă el nu închidea ochii atunci când bărbaţii angajaţi în subordinea lui le-o trăgeau câte unei deţinute sau gardiene? Atâta timp cât nimeni nu se plângea, totul era OK.

Nostalgia îl surprinsese pe director cu paharul de lapte în mână. Fără să-şi dea seama, intrase în erecţie şi ar fi făcut orice sacrificiu, în acel moment, pentru o „păsărică” sau pentru o gură înfierbântată. Dar decât să apeleze la serviciile causticei sale soţii, mai bine se gândea din nou la cele două sinucideri şi la pericolele pe care aceste evenimente nedorite le puteau genera.

În acel moment, vocea isterică a Gloriei se auzi din dormitor:

— Vii să te culci odată?

Odioasă creatură! O luase de la părinţii ei la 18 ani şi îşi jurase că nu se va despărţi de ea niciodată. El însuşi crescuse fără tată şi se ambiţiona să aibă o familie până la sfârşitul vieţii. Nevastă-sa nu-i dăruise niciun copil, dar se hotărâse ca nici în aceste condiţii să nu o părăsească. Era o chestiune de principiu.

Se îndreptă cu paşi târşiţi spre dormitor, gândindu-se că acum va trebui să-i asculte din nou văicărelile până când îl va lua somnul. Iar reproşurile ei nu se vor termina în pat. Vor continua a doua zi la micul dejun, cu puţin ghinion chiar şi seara, la cină. Noroc că în restul zilei se va afla la închisoarea lui, în compania gardienelor şi a deţinutelor, care îl ascultau de voie de nevoie.

Câteodată se gândea cu groază la zilele de după pensionare, când va trebui să o suporte pe Gloria de dimineaţa până seara, în fiecare zi. Dar mai bine să nu se mai gândească la așa ceva. Ar putea avea un nou coşmar şi acesta nu era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

CAPITOLUL 9

Locuinţa familiei Glover trebuia de mult renovată. Pereţii coşcoviţi, gardul care stătea să cadă şi curtea în paragină reclamau din plin acest lucru. Pe cutia de scrisori ruginită de la poartă abia se putea distinge numele locatarilor. Cei doi detectivi pătrunseră cu băgare de seamă, călcând anevoie pe o alee ce fusese cândva pietruită, dar acum era năpădită de buruieni şi de pământ uscat. Eric îşi aprinse o ţigaretă Camei fără filtru, sub privirile dezaprobatoare ale partenerei lui.

— Poate îi deranjează fumul. La asta nu te-ai gândit?

Luat pe nepregătite, bărbatul mai trase de două ori din ţigaretă la repezeală şi o strivi sub talpa piciorului. N-avea nicio remuşcare pentru chiştocul rămas pe alee. Şi aşa curtea era destul de murdară.

Se opriră în faţa unei uşi demodate, în momentul în care un miros acru, respingător, de gunoi neridicat de mult, ajunse până la ei. O adevărată împuţiciune, se gândi Jane, sperând că în interiorul locuinţei nu domnea acelaşi dezastru ca în curte. Sună!

La câteva secunde distanţă, dinăuntru se auziră două zăvoare trase şi o yală descuindu-se. În prag îşi făcu apariţia un bărbat destul de trecut, cu un început de chelie asemănătoare cu a detectivului Eric Black. Acesta îi măsură curios din cap până-n picioare, necatadicsind însă să articuleze vreun cuvânt. Era îmbrăcat în pantaloni scurţi de casă şi un maiou care fusese cândva alb.

— Bună ziua! Suntem detectivii Jane Heron şi Eric Black, de la Departamentul Poliţiei Los Angeles. Am vorbit cu soţia dumneavoastră mai devreme.

— Karen, au venit! — strigă arătarea spre interiorul locuinţei, fără să le răspundă la salut, dar făcându-le loc să treacă.

— Poftiţi, intraţi! — îi întâmpină, amabilă, o femeie mărunţică, îmbrăcată în doliu, care contrasta vizibil cu soţul ei.

Deşi trecuseră trei luni de la moartea fiicei ei, femeia părea că îşi pierduse fata săptămâna trecută. Era clar că ţinuse foarte mult la ea.

— Mă duc să pun un halat pe mine, spuse bărbatul şi dispăru pe una dintre uşile locuinţei.

— Vă rog să-l scuzaţi pe soţul meu! Aşa e el, mai morocănos, atunci când are de-a face cu reprezentanţii legii. Să vă fac o cafea sau poate doriţi un suc de portocale?

— Mulţumim, dar nu e cazul să vă deranjaţi! — refuză Eric politicos. N-am vrea să vă reţinem prea mult.

Interiorul reşedinţei familiei Glover părea la fel de uzat ca şi restul proprietăţii, însă ceva mai curat. Totuşi, un miros specific parcă se infiltrase în pereţii de o culoare nedefinită.

— Mă scuzaţi pentru deranj, însă sunt nevoită să mă ocup singură de casă. Soţul meu nu ridică niciun pai când vine de la slujbă sau când este liber. Luaţi loc!

Detectivii se aşezară cu prudenţă pe o canapea ce părea confecţionată la începutul secolului şi fură plăcut surprinşi că aceasta nu cedă sub greutatea lor. Apăru şi Robert Glover, care luă loc pe un taburet ceva mai retras de grupul celor trei.

— La telefon mi-aţi spus că aţi vrea să stăm de vorbă despre sfârşitul tragic al fiicei noastre.

— Da, doamnă, şi vă rog să ne scuzaţi că suntem nevoiţi să răscolim amintiri neplăcute!

— Nu-i nimic. Ne-am obişnuit cu ideea că ea nu mai e, zise femeia, lăsându-şi întristată bărbia în piept. Dar de ce se interesează poliţia tocmai acum de sinuciderea Evei? Mi se pare destul de curios!...

— Am să vă spun imediat, dar mai întâi aş vrea să vă întreb: de ce credeţi că Eva-Marie s-a sinucis?

— Probabil că se săturase de puşcărie, se auzi vocea răutăcioasă a lui Robert Glover. Asta am spus-o şi colegilor dumneavoastră care ne-au interogat după moartea fetei.

— Cine ştie prin ce-o fi trecut, mititica, se tângui mama.

— Din câte cunosc, nu aţi depus nicio plângere împotriva administraţiei închisorii, nu-i aşa? — vorbi şi Eric.

— Iniţial, am vrut să cerem despăgubiri pentru a compensa această grea pierdere, interveni din nou bărbatul, dar fu întrerupt de doamna Glover:

—Un avocat ne-a sfătuit să nu aruncăm banii pe fereastră, fiindcă nu vom obţine nimic din lipsă de dovezi. În sufletul meu, totuşi, eu cred că administraţia puşcăriei este răspunzătoare pentru sinuciderea fiicei noastre. Dacă am fi obţinut o sumă de bani de la ei, cât de mică, aceasta ar fi însemnat pentru noi o recunoaştere a culpabilităţii celor de acolo.

— Ne-aţi putea spune câteva vorbe despre ea?

— Era o fată foarte bună şi nu voia decât binele părinţilor ei. Din păcate, s-a apucat să le înşele pe bătrânele pe la care făcea curat, ca să facă rost de bani pentru ea şi pentru noi. Dacă am fi ştiut, sunt convinsă că am fi reuşit s-o oprim la timp.

— Deci, sunteţi sigură că fiica dumneavoastră s-a sinucis? — încercă Jane să bată un cui în inima părinţilor, pentru a obţine mai uşor de la ei o plângere împotriva puşcăriei de femei.

— Bineînţeles că aşa s-a întâmplat! — ripostă femeia, dar cu o oarecare îndoială în glas. Era singură în celulă şi nu există nici un dubiu asupra acestei tragedii.

— Aşa v-a spus directorul, nu? — îşi continuă poliţista strategia începută. Dar poate nu ştiţi că, în urmă cu numai câteva zile, o altă tânără condamnată a trecut pe lumea cealaltă exact în acelaşi mod ca şi fiica dumneavoastră. Era tot singură în cameră.

— Nu mai spuneţi!

— Spre deosebire de dumneavoastră, sora acestei fete nu crede în ruptul capului că a fost sinucidere.

Mirarea amestecată cu indignare se putea citi clar pe chipurile celor doi părinţi. Fu rândul lui Eric să continue dialogul:

— Fiica dumneavoastră a fost bolnavă în penitenciar?

— Nu, era sănătoasă tun, răspunse doamna Glover.

— Ce vorbeşti tu! — interveni violent soţul ei. Bineînţeles că era bolnavă, doar ţi-a spus. Îi apăruseră coşuri pe faţă, suferea de constipaţie, ciclul menstrual nu era regulat şi acuza greţuri adesea. La un moment dat, ne temusem să nu fie cumva însărcinată.

— Însărcinată, într-o puşcărie de femei? — nu îşi putu stăvili Eric mirarea.

— Dar ce, credeţi că acolo nu sunt şi bărbaţi? — făcu stăpânul casei cu ochiul, complice.

— Îi duceaţi medicamente când aveaţi vorbitor cu ea?

— O grămadă şi foarte costisitoare, îşi continuă domnul Glover seria minciunilor sfruntate.

— Bine, dar medicul închisorii nu se ocupa de ea?

— Cine, nenorocitul acela de rus? Habar n-avea de nimic. O examina periodic pe fată şi îi prescria medicamentele cele mai scumpe, spunând că trebuie să i le cumpere rudele. El nu avea de unde să-i dea.

— Mai ştiţi cum îl cheamă pe doctor?

— Serghei şi nu mai ştiu cum. Avea un nume tare ciudat.

— Nu cumva Patinkin? Serghei Patinkin?

— Ba da. Exact aşa cum aţi spus.

— În fine, schimbă Jane discuţia. Acum o să vă punem o întrebare de final, la care vă rugăm să ne răspundeţi după ce vă veţi gândi bine. Vreţi să depuneţi o plângere la poliţie împotriva administraţiei închisorii?

După câteva secunde de ezitare, bărbatul răspunse tot printr-o întrebare:

— Treaba asta o să ne coste?

— Absolut nimic. În prima fază, nu se va ajunge în instanţă. Plângerea dumneavoastră ne va da nouă posibilitatea să începem o anchetă pentru a afla cu exactitate dacă fiica dumneavoastră s-a sinucis sau a murit din alte cauze. În acest ultim caz, veţi putea cere despăgubiri autorităţilor.

— Atunci suntem de acord. Ar fi păcat să nu ne alegem cu nimic după ce am crescut-o pe Eva până la vârsta la care a trecut în nefiinţă. Cum trebuie să procedăm?

Jane scoase la vedere două formulare şi câteva coli albe de hârtie, explicându-le soţilor Glover întreaga procedură. Deşi femeia nu era deloc încântată de hotărârea soţului ei, nu îndrăznea să i se împotrivească.

— Scrie tu, Karen! Eu sunt prea îndurerat şi nu mă pot concentra îndeajuns. La sfârşit, vom semna împreună.

CAPITOLUL 10

Pablo deschise primul ochii şi se uită la ceasul deşteptător. Era deja ora 09:00. Lângă el, Sani-Lin încă dormea, respirând uşurel pe gură. Noaptea care trecuse îi solicitase pe amândoi din punct de vedere sexual. Chinezoaica se dovedise a fi o mare maestră în pat, iar hispanicul era încântat de priceperea de care ea dăduse dovadă.

Zgomotul străzii îl enerva şi se decise să coboare din pat. Constată cu surprindere că era epuizat şi surâse visător, încercând să-şi amintească detaliile partidelor de amor pe care tocmai le trăise.

Când se întoarse de la baie, îşi găsi amanta trează, stând pe pernă, cu mâinile sub cap şi privirea aţintită în tavan.

— Nu te mai frământa atâta, încercă el să-i gonească gândurile negre. Dacă Jane ne-a promis că ne va ajuta, cu siguranţă se va ţine de cuvânt.

Putem avea toată încrederea în ea. În cele din urmă, va descoperi adevărul.

— Asta nu îmi va reda sora, însă i se va face dreptate. Ar trebui să le scriu părinţilor, însă nu ştiu cum s-o fac. O să fie distruşi, săracii.

— Scrie-le adevărul gol-goluţ. E cel mai bine, crede-mă! într-un fel sau altul tot vor afla tragica veste. Administraţia puşcăriei de femei este obligată să-i anunţe pe care oficială.

— Poate că ai dreptate, dragul meu.

— Să ştii că am! — o mângâie el tandru pe păr, coborând apoi spre sânii superbi cu care o înzestrase natura.

— Vrei să mai facem dragoste? — îi zâmbi asiatica şăgalnic cu o privire în care se citea dorinţa.

Pablo mai apucă să se gândească la faptul că trebuia să înapoieze automobilul amicului său, după care se lăsă purtat pe aripile pasiunii, destinzându-se satisfăcut în braţele ei acaparatoare ca nişte liane.

Dis-de-dimineaţă, la Monica’s, în faţa a două cafele şi a patru sandvişuri cu unt de arahide şi pastă de anşoa, Jane Heron şi Eric Black încercau să pună cap la cap informaţiile deţinute până în acel moment. Jimmy H., patronul, se oferise să-şi dea şi el concursul în rezolvarea oricăror dileme pe care detectivii le-ar fi avut, însă fusese refuzat cu politeţe.

— Deci, ce-avem? — vorbi poliţistul. Două tinere fete, relativ sănătoase, care şi-au curmat vieţile aparent fără motiv. Niciuna nu provine, nici pe departe, din cercurile înalte ale societăţii.

— Adevărat! Avem de-a face cu delincvente primare, aflate la prima lor abatere şi neobişnuite cu condiţiile de detenţie. Din acest motiv, e de presupus că au suportat greu singurătatea, izolarea şi dezumanizarea instalată în aceste puşcării experimentale.

— Şi crezi că asta are vreo importanţă când e vorba de viaţă şi de moarte?

— Bineînţeles. Într-o închisoare clasică, fetele îşi văd cel puţin gardianele şi nu privesc doar la ecrane de monitor, ascultând în permanenţă difuzoare care le ordonă ce să facă. O viaţă de calvar, aş putea spune. Un orizont de metal, sticlă şi cărămizi. Cum se poate supravieţui în asemenea condiţii?

— Jane, eu cred că ai cam început să exagerezi. Şi nu puţin.

— Poate, însă nu cred că sunt foarte departe de adevăr.

Eric tăcu pentru un timp. Dacă ea avea dreptate şi el se înşela? N-ar fi fost pentru prima oară. De ce să nu admită că fetele ar fi putut să-şi piardă busola în acel univers limitat de pereţii şi gratiile propriilor celule?

— OK., spuse detectivul, după ce îşi devoră sandvişurile. Mergem?

— Într-un minut termin şi eu. Luăm maşina ta?

— Da. Şefu' mi-a aprobat două plinuri de benzină pentru această deplasare. Curată mărinimie din partea lui, nu-i aşa? — glumi Eric, aprinzându-şi un Camel fără filtru.

Cu gura plină, poliţista nu-i răspunse, preferând să-i facă un semn patronului, care veni îndată cu nota de plată. Jane lăsă pe masă o hârtie de 5 dolari şi se ridică prima.

Fordul Scorpio al lui Eric îi aştepta într-o parcare apropiată, gata de drum.

— Ştii la ce mă gândesc, colega? La faptul că un medic care îşi tratează pacientele, apoi, după ce acestea dau ortul popii, le mai şi autopsiază, poate inventa orice diagnostic are chef.

— Teoretic, ai dreptate, însă fetele s-au spânzurat, nu au fost otrăvite, în caz că ai uitat.

— Este ceea ce au declarat doctorul împreună cu directorul închisorii şi nimeni nu a avut posibilitatea să-i contrazică. Cel puţin până acum. Dacă fetele au fost bolnave şi prost tratate, iar asta le-a împins la sinucidere? Tu crezi că medicul Patinkin ar fi menţionat aşa ceva în raportul său?

— Sunt convins că nu, însă pe mine mă deranjează altceva.

— Anume?

— Faptul că toate concluziile la care ajungi tu se bazează pe foarte multe supoziţii. În eventualitatea în care doar una dintre aceste supoziţii este eronată, se deviază de la adevăr în mod flagrant.

— Vom trăi şi vom vedea. Până una alta, hai să ne facem un plan de bătaie!

— Păi, îl avem întotdeauna gata, ce, ai uitat? Improvizăm şi ne adaptăm condiţiilor din mers.

— Lasă prostiile, imposibilule! Nu vrei să fii şi tu un pic serios? De exemplu, ia spune cum procedăm: cerem deshumarea cadavrelor?

— Din câte am înţeles de la „Specialistul" nostru, doar trupul ultimei sinucigaşe l-ar interesa.

— Perfect! Iată un punct asupra căruia suntem de acord.

— Ar mai putea fi unul.

— Care?

— Dacă ancheta noastră dă greş şi constatăm că decesele nu au fost altceva decât banale sinucideri, eşti singura vinovată. În caz contrar, suntem

părtaşi la descoperirile ulterioare şi la un eventual succes. Mie mi se pare destul de onest acest compromis...

□

Gardiana dolofană şi cu mustaţă de la biroul de primire a oaspeţilor închisorii holbă la ei nişte ochi cât cepele, după ce poliţiştii îşi declinară identitatea.

— Şi doriţi să-l vedeţi pe domnul director?

— Exact cum v-am spus, zâmbi Eric la ea ca la o persoană pe care n-o duce prea mult capul.

— Am să-l anunţ îndată, vă rog să luaţi loc! — mai zise gardiana, precipitându-se spre biroul şefului.

Deodată se întoarse, însă, cu o mutră îngrijorată şi îi întrebă:

— Detectivii Heron şi Black, dacă am reţinut bine nu-i aşa?

— Ba-i aşa! — dădu Eric din cap spre ea în mod; semnificativ. De la Departamentul Poliţiei Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”.

Fericită că memoria nu îi jucase feste, femeia zâmbi şi îşi continuă drumul pentru a-şi îndeplini misiunea.

— Poliţia? — sări Tony Preston ca ars de pe scaunul biroului său. Ţi-au spus ce vor? Aveau vreun mandat?

— Nu, domnule. Nu mi-au arătat nicio hârtie. Mi-au spus doar că vor să stea de vorbă cu dumneavoastră.

De parcă s-ar fi grăbit, bărbatul îşi consultă ceasul şi constată că încă nu era ora 12:00.

— Invită-i înăuntru şi pe urmă să ne faci nişte cafele adevărate. Grăbeşte-te!

Directorul avea impresia că, în numai câteva secunde, îmbătrânise cu ani de zile şi că tavanul se apropia tot mai mult de capul său. Precis veniseră pentru cele două sinucideri. Dacă aflau şi despre ultimul conflict petrecut în închisoare, cine ştie ce avea să se mai întâmple.

Preston se îndreptă spre oglindă şi îşi aranjă ţinuta, ştiind că prima impresie contează întotdeauna, îşi şterse fruntea pleşuvă cu o batistă şi îşi potrivi ochelarii pe nas, astfel încât să-i confere un aer mai intelectual.

CAPITOLUL 11

— Suntem detectivii Jane Heron şi Eric Black de la Departamentul Poliţiei Los Angeles, făcu poliţista prezentările.

— Am onoarea! Tony Preston, directorul penitenciarului din Muthwood, luă acesta o atitudine protocolară. Vă rog să luaţi loc!

— Mulţumim!

— Cu ce vă pot ajuta? — îi întrebă directorul, răsuflând oarecum uşurat, deoarece nu îi fusese vârâtă sub nas nicio hârtie oficială.

Nu încă.

— Vă deranjăm în legătură cu sinuciderile ce au avut loc în instituţia pe care o conduceţi, începu Jane ostilităţile. Suntem pe cale de a deschide o anchetă având acest subiect.

— Dar, din câte ştiu eu, de asemenea treburi se ocupă un departament special din cadrul Direcţiei Penitenciarelor, se arătă Preston mirat. De ce dumneavoastră?

— Pentru că nouă ne-au fost adresate plângerile rudelor.

— Plângeri? Nu se poate! Doar am vorbit cu rudele defunctelor şi le-am povestit cu lux de amănunte cum s-au petrecut lucrurile. Niciuna nu mi-a dat de înţeles că ar avea ceva să ne reproşeze.

— Şi totuşi au făcut-o, zise poliţista pe un ton insinuant.

— Aveţi idee pentru ce motiv?

— Presupun că nu li s-a spus tot adevărul, iar în final rudele şi-au dat seama de asta.

— Nu înţeleg! Mă jigniţi! Bineînţeles că le-am spus tot adevărul.

— Părinţilor lui Eva-Marie Glover, poate. Dar nu şi surorii chinezoaicei Sheng.

— Vreţi să fiţi mai explicită?

— Mă refer la faptul că nu i-aţi suflat nicio vorbă despre faptul că sora ei nu a fost singura sinucigaşă din această închisoare.

— Credeţi că eram obligat să o fac? — se revoltă directorul. Şi asta numiţi dumneavoastră minciună?

— N-am spus că aţi minţit, ci că i-aţi ascuns lui Sani-Lin Sheng o parte din adevăr.

— La aflarea acestui lucru, vorbi de data asta Eric, familia Glover a hotărât să se adreseze poliţiei, la fel ca şi sora celei de-a doua sinucigaşe, ca să-i spun aşa. Uitaţi formularele completate şi semnate, adăugă detectivul, vârându-i directorului, în cele din urmă, câteva hârtii oficiale sub nas.

Buimac, Preston se lăsă pe spate, gata să cadă cu scaun cu tot. Din fericire pentru el, gardiana cea grăsană tocmai intra pe uşă cu o tavă pe care se aflau trei cafele frumos mirositoare. Ca să mai tragă puţin de timp, se prefăcu adâncit în lecturarea celor două plângeri, gândindu-se, de fapt, ce atitudine să adopte în continuare.

— Totuşi, care ar fi capetele lor de acuzare? — întrebă directorul într-un târziu. Doar nu eu le-am ucis pe cele două fete.

— Rudele decedatelor nu vă acuză pe dumneavoastră, ci acest nou sistem de detenţie, din câte am înţeles, zise Eric.

— În realitate, doresc deschiderea unei anchete oficiale, stabilirea cu exactitate a tuturor motivelor de suicid şi a eventualelor vinovăţii, îl completă Jane.

— Dacă nu vă este cu supărare, rudele fetelor solicită şi ceva despăgubiri materiale?

— Doar părinţii lui Eva-Marie Glover ar avea această intenţie, din câte am înţeles, se prefăcu poliţista că nu ştie cu exactitate.

— Înţeleg. Aş vrea să vă spun, totuşi, ceva. Primul caz petrecut cu circa trei luni în urmă a fost clasat, iar al doilea a avut loc în urmă cu câteva zile, după cum bine ştiţi. Condamnatele au fost găsite spânzurate în celulele lor, în care erau cazate singure, iar rapoartele de autopsie au stabilit cu precizie că este vorba despre sinucideri. Ce vreţi mai mult?

— Noi? Nimic, se eschivă Jane pe un ton nevinovat. Dar cine aţi spus că a efectuat necropsiile?

— Medicul închisorii, bineînţeles. Doctorul Serghei Patinkin.

— Adică acelaşi medic care s-a îngrijit de sănătatea lor? — se miră poliţista.

— Da, ce nu vi se pare normal?

— Păi, tocmai asta. Pe Chen-May Sheng aţi îngropat-o deja?

— Abia ieri. Sora ei n-a solicitat trupul neînsufleţit pentru a-l îngropa în alt loc.

— În această situaţie, va trebui să procedăm la o deshumare. Există două posibilităţi legale. Ori sunteţi de acord şi atunci cerem doar o aprobare din partea autorităţilor locale, urmând ca un medic legist al departamentului să se deplaseze pentru investigaţii aici, ori nu sunteţi de acord, şi atunci obţinem aprobarea de la procurorul general al statului, iar cadavrul va fi transportat la Los Angeles. Ce preferaţi?

— Nu ştiu ce să zic. M-aţi luat cam pe nepregătite. Până când mă hotărăsc, n-aţi vrea să staţi de vorbă şi cu doctorul Patinkin? Poate vă lămureşte el mai bine.

— Chiar voiam să vă solicităm să-l chemaţi pe ucrainean, apelă Eric la originea doctorului închisorii, ca directorul să nu creadă că au venit la Muthwood cu pluta.

— Dar văd că sunteţi bine informaţi, zise Preston, aşezându-se la birou şi formând un număr de telefon. Doctore, te rog să vii până în biroul meu! Doi detectivi din Los Angeles vor să te vadă. Da. E în legătură cu sinuciderile acelea blestemate, adăugă el, punând receptorul în furcă. Să ştiţi că m-am hotărât, cu scuzele de rigoare pentru că a durat atât. Voi colabora cu dumneavoastră. N-am nimic de ascuns.

— Vă mulţumim pentru înţelegere!

— Când vreţi să aibă loc deshumarea? Mâine? Foarte bine, până atunci obţin chiar eu aprobarea. Procurorul local mi-e prieten şi nu văd niciun motiv pentru care m-ar putea refuza.

— Ar fi foarte bine, zise Jane enigmatic. Este posibil ca după necropsie să nu vă mai deranjăm şi să închidem dosarul definitiv. Cine ştie?!

— Medicul legist se poate deplasa mâine la Muthwood?

— Eu cred că da, îşi dădu cu părerea Eric. Probabil că ni se va pune la dispoziţie un elicopter.

— Asta înseamnă că este o persoană foarte importantă.

— Chiar este, domnule director, îl asigură Jane. Fără el, cred că Divizia „Cazuri Speciale" nu ar rezolva nici măcar jumătate dintre cazurile mai complicate. Noi l-am poreclit „Specialistul", fiindcă întotdeauna are o explicaţie pentru orice fenomen. Şi se înşeală extrem de rar.

Ca să mai destindă puţin atmosfera, Preston încercă să schimbe subiectul dezagreabilei discuţii (pentru el) şi îi întrebă pe oaspeţi cu dezinvoltură:

— Mai doriţi ceva? Poate o cafea sau apă minerală?

— Nu, este suficient, răspunse Jane. Cafeaua a fost excelentă. Am mai vrea, totuşi, să vă solicităm câte ceva după ce vorbim cu doctorul Patinkin.

— Şi anume?

— Am vrea să vedem celula în care s-a sinucis chinezoaica, să vorbim cu gardianele care au fost de serviciu în noaptea tragediei acesteia şi să punem unele întrebări câtorva dintre pensionarele stabilimentului pe care-l conduceţi. De acord?

Bineînţeles că Tony Preston nu era de acord, dar ce, parcă avea de ales?! Intrase în horă şi trebuia să joace după cum cântau aceşti copoi nesuferiţi, veniţi din Los Angeles ca să-i facă lui zile fripte.

Se auziră câteva bătăi discrete în uşă, după care îşi făcu apariţia în birou cel aşteptat. Era îmbrăcat, desigur, în halat alb, iar statura lui impunătoare îl surprinse pe Eric. Se aşteptase să vadă un rus mic, chel şi gras, dar realitatea era alta. Deşi trecuse de a doua tinereţe, Patinkin era destul de şarmant la înfăţişare şi nu părea omul care s-ar da în lături din faţa unei aventuri amoroase.

— Bună ziua! — zise el pe un ton egal. Sunt medicul închisorii din Muthwood, Serghei Patinkin. Cetăţean american, vru el să facă precizarea încă de la început.

— Ştim asta, îl asigură Jane cu o voce mai arţăgoasă decât ar fi dorit. Detectivii Jane Heron şi Eric Black, de la Departamentul Poliţiei Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”.

Poliţistul se ridică de pe scaun şi îi întinse mâna omului în halat alb.

— Din câte am înţeles de la domnul director, aţi vrea să-mi puneţi câteva întrebări în legătură cu sinuciderile, nu-i aşa? Vă ascult!

— Nu vrem să vă ascundem faptul că ni se pare destul de curios ca dumneavoastră, ce v-aţi îngrijit de sănătatea deţinutelor în discuţie, să fiţi acelaşi care a efectuat autopsiile şi să stabiliţi cauza morţii celor două nenorocite.

— În condiţii normale, nici mie nu mi s-ar părea firesc. Însă aici ne aflăm într-o instituţie de detenţie a celor certate cu legea şi nicidecum într-una de

caritate. În consecinţă, fondurile sunt mult mai reduse şi este de înţeles de ce, nu credeţi?

Mingea fusese aruncată înapoi în terenul detectivilor cu destulă abilitate.

— Fetele sufereau de ceva? — îşi scoase Eric partenera din încurcătură, aprinzându-şi o nouă ţigaretă.

— N-aş putea spune asta. Acuzau adesea unele stări mai neplăcute, însă după cum cred că ştiţi, simularea bolilor este foarte frecvent întâlnită în penitenciare.

— La ce interval de timp le examinaţi pe condamnate?

— La o săptămână, după cum prevede regulamentul nostru, sau ori de câte mi se solicită acest lucru. Dar pe unele mai plângăcioase, ca să mă exprim aşa, le examinez chiar şi zilnic. De fapt, ele suferă de singurătate, iar întâlnirea cu mine le oferă prilejul de a mai schimba o vorbă cu cineva.

— Apropo, interveni Jane, adresându-se directorului. Spuneaţi că sinucigaşele erau singure în celule...

— Exact. Majoritatea sunt singure. Aşa prevede cadrul pilot al acestor închisori experimentale. Doar, din lipsă de spaţiu, mai cazăm câte două în aceeaşi celulă.

Fu rândul poliţistei să adreseze doctorului o nouă întrebare.

— Şi cele două fete se aflau pe lista plângăcioaselor?

— Amândouă. Pe fiecare dintre ele am văzut-o înainte de ultima ei noapte şi ambele fete se simţeau foarte bine, vă asigur. Am menţionat acest lucru în rapoartele mele de deces.

— Cam asta ar fi tot, domnule doctor, îi mulţumi Jane pentru lămuririle primite. Acum, domnule director, aţi putea da curs celorlalte rugăminţi ale noastre?

— Cu plăcere, zise Preston fără niciun chef. Vă însoţesc!

— Dacă nu vă supăraţi, v-am ruga să ne însoţească gardiana care ne-a condus la dumneavoastră.

— N-am vrea ca ancheta să fie influenţată în vreun fel, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Pentru a se gândi cum să iasă din această capcană, în vreme ce medicul părăsea încăperea, directorul zise:

— Credeţi că Patinkin are vreun amestec în această afacere?

— Deocamdată nu există suficiente motive să ne fi format o asemenea părere, îl asigură detectivul. Deci, cum rămâne cu vizita noastră?

— O chem îndată pe gardiana Irene Gross. Este cea mai nouă dintre supraveghetoare şi încă nu are o însărcinare precisă. Vă deranjează acest lucru?

— Absolut deloc, deveni Eric grăbit deodată.

CAPITOLUL 12

Destul de tânăra Irene Gross n-avea încă trăsăturile dure ale unei gardiene experimentate. Părea mai mult speriată de misiunea care-i fusese ordonată şi se poticnea destul de des atunci când vorbea. Mai întâi, ea îi conduse la fosta celulă a deţinutei Chen-May Sheng, care era acum goală, şi ceru prin intermediul unui microfon:

— Din dispoziţia directorului, vă rog să deschideţi!

Uşa din zăbrele culisă într-o parte cu zgomot şi detectivii trecură dezinvolt pragul încăperii de detenţie. Jane se aşeză pe unul dintre paturi, iar Eric începu să pună câteva întrebări într-o doară, ca să nu se creadă că au venit acolo degeaba.

— La ce oră se schimbă turele supraveghetoarelor?

— La 09:00 şi 21:00, aşa cum prevede regulamentul închisorii.

— Ştii când a fost descoperit cadavrul chinezoaicei?

— Imediat după ora 06:00, când s-a dat deşteptarea. Gardiana Ludmoon a văzut pe monitor că era ceva în neregulă şi s-a deplasat imediat aici pentru a fi sigură înainte de a da alarma.

— Spune-mi, te rog, i se adresă Jane, supravegherea video este chiar atât de severă, adică 24 de ore din 24?

— Nu chiar, îndrăzni Irene Gross. Noaptea, spre exemplu, după ce toate uşile sunt ferecate, mai închidem şi noi ochii. E linişte şi toate deţinutele dorm, aşa că n-avem de ce ne teme.

— Chinezoaica avea duşmance printre deţinute sau printre gardiene?

Gross şovăi câteva secunde, după care spuse:

— Cu celelalte deţinute nu putea intra în contact decât o dată pe săptămână, atunci când mergea la duş. Igiena intimă zilnică şi-o face fiecare în celula sa. Sunt condiţii foarte bune pentru aşa ceva.

— Dar printre gardiene...?

— Ce să vă spun... Mai existau unele divergenţe, dar nu de mare intensitate.

Pentru Eric era clar că Gross ascundea ceva, dar o făcea cu mare stângăcie.

— Ne poţi spune câteva nume de gardiene care n-o agreau?

Văzând ezitările fetei, detectivul forţă puţin nota:

— Vreau să ştii cu precizie că noi anchetăm aici două sinucideri — care, de fapt, ar putea fi asasinate —, iar mărturiile false sunt aspru pedepsite de lege. În cazul în care eşti sinceră cu noi, poate nu va trebui să fii martoră într-un eventual proces...

— Îmi pare rău, dar acum nu-mi pot aminti ceva cu exactitate. Poate doar cu gardiana Savina Frasier să fi avut ceva discuţii, însă nu era nimic ieşit din comun. Savina e cea mai severă dintre noi şi intră adesea în conflict cu deţinutele care nu-i îndeplinesc ordinele rapid şi întocmai.

— Au avut loc altercaţii fizice între cele două? — se interesă Jane, curioasă.

— Nu, din câte ştiu eu. În general, supraveghetoarea Frasier nu este o femeie violentă.

— În general... Am înţeles! Acum am putea schimba câteva cuvinte cu vreo două deţinute?

— Desigur, fără probleme.

După ce părăsiră celula care mirosea a moarte, uşa se închise zornăind în urma lor.

— Încotro? — se interesă Eric, întinzându-i gardianei o capcană.

— Să coborâm la un nivel inferior. E mai mult aer acolo.

— Ba nu, mai bine urcăm încă un etaj, propuse detectivul, dorind să-şi aleagă singur fetele cu care va conversa.

— De acord, răspunse Gross, dovedind astfel că nu avea instrucţiuni precise din partea directorului cu cine să stea detectivii de vorbă şi cu cine nu. Mergem pe culoarul doi!

Ajunseră cu un etaj mai sus, după ce trecură de alte câteva porţi metalice confecţionate din zăbrele şi se opriră în faţa unei celule în care erau cazate două tinere mignone. Jane le alesese, deoarece aveau unele trăsături asiatice.

— Aţi cunoscut-o pe Chen-May Sheng, nu-i aşa? — le întrebă poliţista pe un ton cât mai liniştitor cu putinţă.

Bucuroase de lume nouă, deţinutele se arătară foarte cooperante încă de la început:

— Aici nu prea vezi multă lume. Sigur că am cunoscut-o, sărăcuţa de ea.

— Înainte de a muri, fusese bolnavă? Vi s-a plâns de ceva?

— Nu mai mult decât altele mai slabe cu duhul.

— Aţi observat în comportamentul ei ceva ieşit din comun?

— Ce vreţi să ştiţi? Dacă se spăla mai întâi jos şi apoi sus? Noi ne întâlneam doar la duşul săptămânal şi atât. De unde aţi vrea să ştim ce număr purta la pantofi?

— Aveţi dreptate! — făcu Jane, împăciuitoare. Dar aţi auzit cumva să fi fost maltratată?

— Asta nu. Şi May nici nu era genul care să deranjeze pe cineva. Abia i se auzea vocea când cerea să fie consultată de doctor.

— Dar ne-aţi putea da numele unei deţinute care are obiceiul să deranjeze? — îi veni poliţistei o idee genială. înţelegeţi ce vreau să spun...

Fetele se priviră una pe cealaltă cu subînţeles şi rostiră amândouă deodată:

— Lila Cleven.

— Vă mulţumim şi... detenţie suportabilă! — le ură Jane, îndepărtându-se, urmată de Eric şi de Gross.

După câţiva paşi, poliţista se întoarse şi o întrebă pe gardiană:

— Unde se află celula acestei Lila Cleven? Culoarea feţei celei care îi însoţea se schimbase vizibil după convorbirea anterioară.

— Eu ştiu... Poate ar trebui să cerem acordul directorului Preston...

— De ce? — făcu Eric pe nevinovatul. Doar ordinul acestuia a fost cât se poate de clar: ne conduci acolo unde dorim să mergem şi ne laşi să stăm de vorbă cu deţinutele. Pentru ce este nevoie de precizări suplimentare?

— Poate că aici cineva are ceva de ascuns? — răsuci Jane cuţitul în rană.

În cele din urmă, Gross cedă.

— Celula negresei este prima de pe acest culoar.

Într-adevăr, prima încăpere de detenţie era ocupată de o fată de culoare, întinsă pe pat. Aceasta părea foarte obosită.

— Bună ziua, am vrea să te întrebăm dacă ai cunoscut-o mai îndeaproape — vorba vine — pe Chen-May Sheng?

— Să zicem că am cunoscut-o, dar cine sunteţi voi?

— Detectivii Jane Heron şi Eric Black, de la Poliţia Los Angeles. Investigăm cele două sinucideri care au avut loc în acest penitenciar.

— Aşa? Şi ce vreţi să aflaţi, de fapt, copoilor?

— Dacă fata avea motive evidente să se sinucidă sau dacă era maltratată.

— Bineînţeles că avea motive! Marea majoritate are, în această puşcărie inumană.

— Poţi fi mai exactă?

— Din păcate, nu prea, însă este foarte posibil ca ea să fi fost terorizată.

— De cine?

— De gardiene, fără îndoială, le râse Lila în nas. Ignorând prezenţa neexperimentatei Gross. Poate că mânca bătaie de dimineaţa, la prânz şi seara. Cine poate şti?

— Pe ce te bazezi când susţii asta? — se arătă Eric neîncrezător.

— Pe bătaia soră cu moartea pe care am încasat-o chiar eu acum câteva zile.

— Cine te-a bătut?

— Toate gardianele care erau de serviciu, cu excepţia fetei care vă însoţeşte, însă una singură e capul tuturor răutăţilor.

— Şi ai curajul să ne spui numele ei?

— De ce nu? Mai mult decât să mă omoare ca şi pe celelalte două fete n-are ce să-mi facă. O cheamă Savina Frasier şi este o bestie înnăscută, credeţi-mă! Iar directorul o acoperă pentru a nu-şi pune în pericol pensia, până la care nu mai are mult.

— Dacă ţi se va cere, vei da o declaraţie scrisă în acest sens? — trecu detectivul la lucruri mai precise.

— Cu o condiţie: să-mi garantaţi integritatea corporală, eventual să mă transferaţi într-o altă închisoare cât timp mai sunt în viaţă.

— OK, Lila! — i se adresă Jane, de astă dată cu o tonalitate a vocii mult mai confidenţială. Te vom căuta dacă vom avea nevoie de declaraţia ta. La revedere!

În drum spre ieşirea din închisoare, poliţista îi sugeră gardianei că nu trebuia să raporteze directorului chiar tot ce discutaseră ei cu deţinutele. Apoi îi înmână o carte de vizită, pe care erau trecute telefoanele ei şi cele ale detectivului Eric Black.

— În caz că îţi aduci aminte de vreun amănunt interesant sau dacă intervine ceva, nu ezita să ne suni. E spre binele tău, crede-mă!

□

— Atunci, mâine dimineaţă îl iei pe Dr. Butch Harrison şi te duci cu el la Muthwood, i se adresă căpitanul Corky West lui Eric Black. Directorul Tillman a aprobat un elicopter pentru voi.

— Şi eu ce fac în acest timp? — se îmbufna Jane. Tai frunze la câini?

— Crezi că nu vei avea activitate?

— Nu, şefu', însă mi se pare anormal ca eu, care am pus cel mai mult suflet în ancheta asta, să stau acasă, iar nesuferitul meu de partener să fie pe teren fără a avea vreun merit...

— Poate că încă n-ai aflat, dar într-o instituţie cum este a noastră nu face nimeni ceea ce vrea, o luă detectivul peste picior. Mai există ordine şi dispoziţii a căror raţiune tu nici nu trebuie să o înţelegi. Principalul e să le execuţi şi basta. înţelegi?

— Hai, gata, nu vă mai certaţi! — interveni West N-avem timp pentru fleacuri. Detectiv Heron, împreună cu sergentul Mann, vei încerca să îţi bagi codiţa în dosarele FBI, dar fără ca agenţii speciali să-şi dea seama. Aflaţi tot ce se poate despre directorul Preston şi despre doctorul ucrainean. În regulă?

— Am înţeles...! — zise Jane pe un ton stins. Dar eu tot nu pricep de ce primesc un asemenea tratament tocmai din partea dumneavoastră. V-am greşit cu ceva?

— Nu e vorba de asta. Ancheta de la Muthwood mi se pare destul de periculoasă. Am eu, aşa, un fler de moment. în plus, cred că voi avea nevoie de tine în Los Angeles. Şi-acum, gata! La treabă!

— La ce oră trebuie să ne luăm zborul?

— Elicopterul este disponibil începând cu ora 08:00 mâine dimineaţă. Stabileşte împreună cu „Specialistul" la ce oră veţi pleca.

— S-a-nţeles!

— În caz că nu vă întoarceţi mâine, îmi dai din timp un telefon, ca să-l anunţ pe directorul nostru. Poate are nevoie de aparat.

— Bine, şefu'. Hai, Jane, să mergem! — i se adresă Eric partenerei lui, şoptindu-i apoi la ureche, astfel încât să nu fie auzit de căpitanul West: dacă nu vrei să stai la cratiţă cât lipsesc eu, încearcă să reînnozi idila cu Pablo. S-ar putea să merite...

— Eşti un porc şi jumătate! — fu replica poliţistei, care se înroşise deja de furie.

CAPITOLUL 13

— Acum tu să-mi spui ce ne facem! Nu trebuia să mă iau niciodată după tine. Dacă nu eraţi tu şi experienţele acelea nenorocite, n-aş fi dat niciodată peste aşa o belea şi aş fi prins pensia liniştit.

— Dar cum te-ai fi distrat fără bani? — îl ironiza Dr. Serghei Patinkin.

— Vedeam eu...

— Nu mai spune! Adică îţi era totuna dacă îţi trăiai bătrâneţile dintr-o amărâtă de pensie ori dacă voiajai prin insule cu o valiză plină de bani?

— N-am spus asta, dar trebuia să-mi calculez riscurile mult mai atent. Acum, în ce fel vom ieşi din rahatul în care ne-am băgat?

— Deocamdată, nu ştiu, dar până mâine voi găsi eu o soluţie, nu-ţi face griji! Doar ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Mai bine zis am avut până să înceapă să moară deţinutele.

— Tony, te ştiam slab de înger, dar nu şi laş. Fără să rişti, nu poţi obţine nimic în viaţă. Gândeşte-te la asta! Mai util ar fi s-o chemi puţin pe Lila Cleven ca să te destindă.

— Ai face mai bine dacă m-ai lăsa în pace! — ripostă directorul, admiţând în sinea lui că o repriză de amor cu ultima lui favorită nu i-ar strica deloc.

— Bine, te las! Dar să ştii că, dacă n-o chemi tu, peste circa o jumătate de oră o voi solicita eu. Şi mie mi-ar prinde bine o mică felaţie înainte de a pleca acasă la scorţoasa de nevastă-mea!

Detectivul Black se îndrepta agale spre Laboratorul Criminalistic al „Specialistului”, autosugestionându-se să nu se enerveze în compania acestuia. Deşi era destul de târziu, mai mult ca sigur că Butch nu plecase încă acasă. Pasiunea pe care acesta o manifesta faţă de meseria lui era atât de mare, încât adesea uita că avea şi o viaţă personală. Ajuns pe holurile subsolurilor departamentului de poliţie, Eric îşi formulase deja o opinie. Doar legistul, cercetătorul şi, în acelaşi timp, criminalistul Harrison îi putea lumina cât de cât în ancheta lor. El şi nimeni altul.

Săraca Jane, îşi mai zise poliţistul în sinea lui. În ultima vreme îşi cam pierduse simţul umorului. Oare îmbătrânea? Aiurea! Eric nu putea concepe aşa ceva nici în ruptul capului. Poate că avea nevoie doar de un scurt concediu şi atât. Cu siguranţă că va face tot posibilul ca partenera lui să-şi ia o vacanţă în momentul în care dosarul „Puşcăria de femei” va fi rezolvat. O merita din plin şi avea nevoie de relaxare ca de aer.

— Salut, Sherlock Holmes! — îl întâmpină Butch cu o voce veselă, care contrasta flagrant cu firea lui obişnuită de ursuz. Să nu-mi spui că ai venit doar să mă vezi?!...

— Asta m-ai întrebat şi data trecută când am coborât la tine.

— Ei, şi?

— Te repeţi şi nu sunt obişnuit cu aşa ceva din partea ta.

— Ca să nu-ţi dau satisfacţie, află că de data asta sunt gata să-ţi accept orice invitaţie. Ultima oară parcă ziceai ceva de o bere...

— Îţi părăseşti tu bârlogul pentru compania mea?

— Vezi bine!

— Atunci, să mergem la Monica’s!

— Să mergem, dar tu plăteşti! Eu mi-am uitat portofelul acasă...

— Noroc că eu nu mi-l uit niciodată. Mai ales că am prieteni foarte buni, aşa cum eşti tu şi sergentul Mann.

Pe drum, Eric voi să afle care este, totuşi, motivul bunei dispoziţii a medicului legist. Când ajunseră în stradă, îl întrebă.

— Butch, de ce eşti aşa de vesel?

— Mă simt bine, asta-i tot. Am investigat cu ajutorul computerului toate sinuciderile din ultimii zece ani şi am ajuns la concluzia că acelea de la Muthwood nu au nicio legătură cu cazurile petrecute în alte puşcării convenţionale sau experimentale. Lucrul ăsta m-a făcut să mă simt bine, în primul rând pentru faptul că studiul meu comparat a dat rezultate demne de laudă, iar în al doilea rând, pentru că acum ştiu de unde să mă apuc de treabă.

— Nu mai spune! De unde?

— Vei afla la timpul potrivit. Era vorba că mergi cu mine, mâine, la puşcăria de femei, pentru o deshumare şi o autopsie?

— Da. După ce fixăm ora, trebuie să dau un telefon. Crezi că ne întoarcem în aceeaşi zi?

— Depinde. Dacă plecăm pe la ora 09:00 şi toate merg şnur, nu văd de ce-am zăbovi mai mult.

— Nici eu, mai ales că Jane fierbe de mânie pentru că a fost lăsată la vatră. Cu cât ne întoarcem mai rapid, cu atât mai bine pentru mine.

Între timp ajunseseră la uşa cafenelei favorite a poliţiştilor. Galant, doctorul deschise, lăsându-l pe Eric să intre primul.

— Te rog, doar tu eşti cel care plăteşte...

□

— Bună seara, Jane! Sper că nu este o oră prea înaintată pentru tine?

Era Pablo Carrillo, a cărui voce stârnea în sufletul poliţistei o frământare tulburătoare.

— Nici vorbă! Voiam şi eu să vă sun, însă nu ştiam dacă vă găsesc acasă, răspunse Jane, astfel încât el să-şi dea seama că nu e tâmpită: ştia foarte bine că i-o trăgea chinezoaicei.

— Ce s-a mai întâmplat în ultima vreme?

— Am fost la Muthwood. Am stat de vorbă cu directorul şi cu doctorul puşcăriei de femei.

— Şi ai ajuns la vreo concluzie?

— În ceea ce-i priveşte pe cei doi, nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase. În ceea ce mă priveşte pe mine, sunt absolut convinsă că la mijloc este ceva mai mult decât una sau două sinucideri.

— Dacă nu sunt prea indiscret, ce veţi face în continuare?

— Partenerul meu şi cu un medic legist al departamentului vor deshuma cadavrul surorii lui Sani, procedând la o nouă necropsie, iar eu voi lua la puricat dosarele celor doi conducători ai destinelor penitenciarului din Muthwood. Deocamdată, asta e tot ce pot face.

— Jane, îţi mulţumesc foarte mult pentru eforturile tale! Eşti foarte drăguţă!

— Ştiu că sunt drăguţă, însă omiţi un lucru foarte important. Eu am primit acest caz de la şeful meu ierarhic, nu l-am preluat de amorul artei. A fost vorba de o pură coincidenţă. Faptul că m-am implicat în descurcarea iţelor mai mult decât de obicei este o cu totul altă problemă.

Chinezoaica auzise aproape toate replicile poliţistei şi se simţea deosebit de recunoscătoare faţă de frumosul ei amant. Din acest motiv, introduse o mână dibace pe sub cearşaf şi începu să maseze cu multă delicateţe organul lui Pablo.

— Chiar şi aşa, dă-mi voie să-ţi mulţumesc din tot sufletul pentru ceea ce faci, Jane! Te deranjez dacă te mai sun ca să-mi mai spui câte ceva despre mersul anchetei?

— Nu, nici vorbă. Dacă am noi detalii, te voi căuta chiar eu. Pe curând!

Abia când puse telefonul în furcă şi căută privirea lui Sani, constată că ea nu se mai afla la vedere. De fapt, doar capul şi umerii dispăruseră. Unde altundeva dacă nu sub cearşaf... Fata îşi făcea de lucru între picioarele lui cu multă dăruire, reuşind în scurtă vreme să-i trezească o erecţie de zile mari.

Pablo o dezveli, admirându-i căpşorul, care se balansa în sus şi în jos de-a lungul mădularului său. La un moment dat, îi puse o mână pe frunte şi o ridică.

— Sani, îmi pare rău, dar sunt puţin cam obosit. Eşti o adevărată devoratoare, să ştii.

— Mai bine te-ai relaxa şi te-ai lăsa în voia mea, îi răspunse ea pe un ton cântat. Îţi promit că după scurtă vreme nu vei mai simţi niciun fel de oboseală. Ai încredere în mine, mai zise fata, reluându-şi jocul început, de data asta cu mai multă înverşunare.

Chinezoaica îi masa în linişte pieptul, iar el începu să geamă la fiecare mişcare verticală a capului ei. Nu peste mult timp avea să explodeze. Era extraordinar cum ştia ea să-l aducă în pragul extazului de fiecare dată.

Pablo îşi mută privirea spre fesele ei bombate, care se unduiau şi ele într-o cadenţă lascivă. Nu rezistă tentaţiei de a le mângâia, degetele lui oprindu-se în dreptul crăpăturii. Apoi cercetă interiorul celor două orificii şi observă că ritmul în care era satisfăcut se accelerase, la fel şi mişcările ei din bazin. Cu mâna rămasă liberă, bărbatul o prinse pe Sani-Lin de ceafă şi o apăsă din ce în ce mai adânc înspre el. Contrar aşteptărilor, ea nu opuse nici cea mai mică rezistenţă. Dimpotrivă.

Cu toţi muşchii încordaţi la maximum, Pablo transpira din abundenţă. În cele din urmă, simţi cum pântecele îi lua foc şi o explozie puternică parcă îi arunca testiculele în aer. Fără a scoate vreun sunet sau a-şi micşora aplombul mişcărilor verticale ale capului, ea îl tratată cu aceeaşi devoţiune, până la ultima picătură. Apoi se ridică, iar cu buzele încă umede îl întrebă în şoaptă:

— Iubitul meu este mulţumit?

— Mai întrebi? — îi răspunse acesta, întinzându-se, extrem de satisfăcut. Dar acum cred că nu mai sunt bun de nimic.

— Aici te cam înşeli, râse Sani-Lin, sculându-se din pat şi făcându-şi de lucru prin casă — spre exasperarea bărbatului — în pielea goală, aşa cum era.

Scoase din geantă câteva borcanele şi plecă cu ele la bucătărie, de unde se întoarse în mai puţin de cinci minute. După ce combină câteva prafuri şi le amestecă cu o linguriţă de miere, se întoarse în dormitor cu un păhărel în mână.

— Bea jumătate acum şi jumătate lasă pentru mâine dimineaţă! Vei fi capabil să mai faci dragoste cu mine în noaptea asta, iar mâine, după ce vei bea restul paharului, te vei simţi ca un om care tocmai se întoarce odihnit din concediu.

— Serios? Sper că nu sunt droguri!

— Nu, doar nişte ierburi şi rădăcini din ţara mea.

Pablo auzise vorbindu-se de efectele miraculoase ale plantelor chinezeşti, dar nu avusese ocazia să le încerce până atunci. Spre bucuria lui, toate previziunile lui Sani-Lin aveau să se adeverească din plin...

CAPITOLUL 14

Zăvorâtă în celula ei anostă, Lila încercă să evalueze situaţia în care se afla. Cum ştia că era observată de gardiana de la pupitrul de comandă, se prefăcea încă bolnavă, pentru a întârzia cât mai mult cele cinci zile de carceră pe care i le promisese Preston.

Doctorul Patinkin o ajuta cât putea, examinând-o zilnic şi susţinând în faţa directorului că deţinuta nu-i aptă pentru izolator. Se simţea dator să procedeze aşa după mica şedinţă erotică din sala de radiografiere a spitalului. Iar Lila merita din plin această favoare din partea lui.

Totuşi, negresa nu-şi făcea iluzii. Ştia că acesta era abia începutul necazurilor ei şi că de carceră tot nu va scăpa. Adică, de „tariful” pe care orice deţinută îl plătea în caz că ataca o gardiană. De fapt, dacă ar fi fost alta în locul ei, una care nu şi-o trăgea cu directorul, în niciun caz n-ar fi scăpat fără minimum două săptămâni de izolare totală. Fata era conştientă de asta şi de faptul că orgoliul ei o va costa foarte scump.

Dar oare de ce nu reuşise să se stăpânească? — se întrebă ea cu seriozitate. Dar îşi dădu repede seama că nici măcar nu încercase.

Nu-l ura pe director pentru pedeapsa pe care o stabilise. În orice puşcărie, fie ea şi de femei, ierarhia trebuia să rămână o forţă, aşa că gestul ei împotriva Savinei Frasier îşi merita din plin pedeapsa.

Spatele, şalele şi gambele încă o dureau în urma loviturilor primite, iar singura alinare a suferinţei ei erau cele câteva pastiluţe pe care ucraineanul i le administra înainte de culcare. Din păcate, efectul calmant al acestora nu dura decât până a doua zi de dimineaţă.

Deodată, auzi nişte paşi apropiindu-se pe coridor. Fu tentată să se prefacă adormită, dar nu vru să piardă o vizită şi o discuţie cu o fiinţă umană, indiferent care ar fi fost aceasta.

Uşa celulei se deschise şi în prag îşi făcu apariţia Serghei Patinkin. Lila era întinsă pe pat, fiind acoperită cu cearşaful.

El se aşeză alături şi o întrebă, zâmbindu-i amical:

— Cum te-ai mai simţit astăzi?

— Nu atât de rău ca ieri, dar nici minunat.

— Deci, te însănătoşeşti! — făcu medicul puşcăriei. Foarte bine!

Apoi îi mângâie coapsa, a cărei formă i se întipărise foarte bine în minte. În sfârşit, scoase un stetoscop şi îi ceru să-şi descopere bustul, ascultându-i apoi bătăile inimii şi plămânii. Desigur că nu scăpă ocazia de a-i masa sânii pietroşi, ciupindu-i uşurel de sfârcuri pentru a-i trezi din adormire.

Încurajat de acceptarea ei tacită, doctorul îi ceru să se întindă pe pat şi ocupă o poziţie care să ascundă unghiul de vizualizare al camerei video instalate în celulă. Scoase trei pastile dintr-un mic tub şi i le dădu:

— Le poţi lua fără apă, dacă nu te deranjează. Aşa, acum relaxează-te!

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să se suie pe ea, chiar acolo, pe patul de detenţie. Dar riscul de a fi văzut de supraveghetoarea de serviciu era şi prea mare şi inutil. Totuşi, o idee îi veni rapid în minte.

— Desfă-ţi puţin picioarele, Lila, şi încearcă să te destinzi cât mai mult.

Fata se execută fără să pună vreo întrebare stupidă, iar Patinkin îşi introduse o mână între pulpele ei, constatând cu încântare că nu purta chiloţi. O adevărată vampă în călduri, asta era negresa din faţa lui!

Când se simţi atinsă în locul acela intim, buzele deţinutei se uscară instantaneu. Încercă să şi le umezească cu limba, îl căută pe doctor la prohab şi se ridică în capul oaselor pentru o partidă cu gura. Dar el o împinse înapoi pe pernă, spunându-i:

—Asta nu se poate acum! Vom avea ocazia altădată, poate chiar mâine, dacă-l convingem pe imbecilul de director că ai nevoie de un nou examen medical. Stai liniştită şi încearcă să te mişti cât mai puţin, ca să nu-i dăm ceva de bănuit gardianei de serviciu.

Lila execută întocmai şi ultima comandă primită, eliberând cu regret penisul ucraineanului, care se întărise mai mult decât pe jumătate. Dar uită repede de această renunţare, când degetele lui prinseră a-i alinta vulva înfierbântată la maximum. Cât de mult bine îi provoca acest vraci...!

Repriza nu dură mult, aşa cum el se şi aşteptase, în mai puţin de cinci minute, Lila fu străfulgerată de fiorii orgasmului şi îşi muşcă buza inferioară până la sânge pentru a nu striga de plăcere. Când fu gata, cu privirea umedă de recunoştinţă, trase mâna bărbatului, ducând-o până la gura ei şi îi linse degetele cu recunoştinţă. Apoi zise:

— La raportul de dimineaţă, am să rămân în pat şi voi spune că mă simt foarte rău. Dacă mi se aprobă controlul medical, pe urmă mă poţi interna în infirmerie, iar seara voi fi numai a ta. E o promisiune!

— Foarte bine, atunci aşa rămâne. Pe mâine!

Cu buza umflată de la propria muşcătură, negresa îi zâmbi, până când Patinkin ieşi din câmpul ei vizual.

Cu două valize grele alături, Dr. Butch Harrison îl aştepta pe detectivul Black în curtea poliţiei, de unde aveau să-şi ia zborul spre puşcăria de femei din Muthwood. Pilotul încă nu pornise motoarele elicopterului. Cu două minute înainte de ora fixată, Eric îşi făcu apariţia, singurul lui bagaj fiind o geantă de umăr de dimensiuni medii.

— Ce-i cu geamantanele alea, Butch? Te muţi cumva?

— Mă mut pe dracu’, răspunse legistul ursuz, aşa cum era în fiecare dimineaţă. Mi-am luat cu mine câteva scule pentru disecţie, ca să n-am probleme. Cine ştie dacă închisoarea este dotată cu mai mult de un cuţit, o daltă şi un ferăstrău pentru autopsii...

— În acest caz, ai procedat bine, fu de acord poliţistul şi făcu semn pilotului că putea băga benzină.

În mărinimia lui, Eric încercă să transporte singur cele două valize până la elicopter, însă renunţă imediat când constată pe propria-i piele cât de grele erau.

— Ai luat şi masa de necropsii cu tine sau vreun sicriu de zinc? — întrebă el exasperat.

— Dă-i drumul numai cu o valiză şi taci! — fu răspunsul „Specialistului”. Altfel ajungem mâine la destinaţie.

Cu toate că era destul de mult zgomot în aparatul de zbor, Eric reuşi să-l întrebe pe pilot:

— Unde aterizăm?

— Vom cere permisiunea prin radio să plonjăm în curtea închisorii, îi răspunse acesta.

— Dacă directorul nu îşi dă acordul, îi fac raport la Direcţia Penitenciarelor.

— De ce?

— Din două motive: unu — n-are voie să procedeze aşa şi doi — nu-mi place de moaca lui.

— Aha! Într-adevăr, sunt două motive foarte bine întemeiate. Mai ales cel de-al doilea, glumi pilotul. Dacă v-aţi pus centurile de siguranţă, ne putem ridica. Sper ca în maximum două ore să fim acolo.

□

După ce ieşi de sub duş şi se şterse, îşi aranjă frumos uniforma pe speteaza unui scaun şi pătrunse în dormitorul cufundat în întuneric. Sforăitul şi duhoarea emanate de soţul său o oripilară încă de la uşă. Era deja ora 10:00, dar bărbatul ei încă nu se putea ridica din pat.

Savina îşi luă inima-n dinţi şi se îndreptă cu pas energic spre fereastra pe care o deschise larg. Lumina soarelui năvăli în dormitor şi gardiana putu aprecia pagubele: două scrumiere pline de chiştoace, câteva sticle goale de bere şi una de whisky, rostogolite care încotro, o veioză răsturnată, haine aruncate peste tot, cuvertura şi covorul mânjite de vomismente şi altele asemenea.

Simţi că o apucă turbarea în faţa acelui dezastru şi începu să tremure din tot corpul.

Orfană de la vârsta de 5 ani, crescuse într-o casă de copii, reuşind datorită curajului şi încăpăţânării să-şi obţină diploma de bacalaureat. Apoi se angajă chelneriţă într-un mare fast-food din Monterey, încercând în zadar să urmeze cursurile unei facultăţi. În cele din urmă, susţinu un examen de admitere la Departamentul Penitenciarelor şi deveni gardiană.

La început, fusese o bună supraveghetoare, puţin severă, dar foarte umană. Apoi îl întâlnise pe James, un deţinut pe cale de a se elibera din închisoarea în care lucra, şi se îndrăgostise nebuneşte de el. Fusese condamnat pentru jaf armat şi executase opt ani de detenţie, dar Savina crezuse sincer în capacitatea lui de a începe o nouă viaţă, de astă dată pe calea cea bună.

Din nefericire, aproape imediat după căsătorie, James îşi dădu arama pe faţă, redevenind ceea ce fusese: un pierde-vară şi un beţiv, gata oricând să comită o nouă faptă antisocială. De vreme ce ea aducea bani acasă la fiecare sfârşit de săptămână, nu vedea de ce ar fi trebuit să muncească şi el.

Încet-încet, Savina deveni o acriturâ, din tânăra veselă şi fericită ce fusese, şi sfârşi prin a-şi descărca nervii pe deţinutele pe care le supraveghea. Frustrată de o viaţă fără noroc, adesea abia aştepta să plece de acasă pentru a se defula în

faţa acelor fiinţe care, cel puţin din punct de vedere social, îi erau net inferioare. Devenise exagerat de autoritară, neînduplecată, agresivă şi gata mereu de harţă. Şi toate astea pentru ce? Pentru a întreţine un trântor, care nu găsea nimic mai bun de făcut decât să se îmbete zilnic şi să o reguleze ca un animal.

Savina simţea că aceste gânduri o înfuriau din ce în ce mai tare şi că, în curând, îşi va pierde controlul. Dar nu-i păsa.

— Scoală-te, nemernicule! — îi strigă ea aproape de ureche, smulgând cuvertura cu care se învelise şi scuturându-l cu putere.

În loc de răspuns, James mârâi şi se întoarse pe cealaltă parte. Îndârjită, gardiana îl răsuci cu faţa spre ea şi-l mânji pe ochi cu propriile vomismente de pe pătură.

— N-auzi să te scoli, jivină? Dacă nu o faci chiar acum, am să-ţi trag o mamă de bătaie de o s-o ţii minte toată viaţa!

El nu răspunse nici de astă dată, mulţumindu-se să mormăie din nou şi să se cuibărească mai bine în pat, aşa gol-puşcă precum se culcase.

— Ei, lasă că te scol eu, fir’ai al dracului de beţiv ce eşti! — îl ameninţă Savina din nou şi se duse în sufragerie, întorcându-se cu centura de la fusta de gardiană şi cu bastonul din cauciuc dur.

Prima lovitură cu cureaua îl nimeri pe James în umăr. Cum el nu reacţiona imediat, neavând idee ce se întâmpla, soţia sa îl mai izbi de două ori peste şale, după care apucă bastonul ca pentru luptă.

Din cauza usturimii provocate de loviturile cu centura, bărbatul se trezi de-a binelea şi se uită cu ochii cât cepele la nevastă-sa, care se dezlănţuise. De obicei, îl târa sub duş şi punea să curgă pe el apă rece. Niciodată nu îl mai lovise până atunci. Ce s-o fi întâmplat cu ea, a turbat? — se gândi James. Iar când văzu că se pregătea din nou să-l atace, de astă dată cu bastonul, îi repezi — cu puterea spaimei — un pumn în plină figură.

Fără a realiza ce se întâmplă, Savina se trezi în fund, trei metri mai în spate, cu ochii lăcrimându-i şi gura plină de sânge. De data asta era prea mult! Se ridică nervoasă de pe covor cu gândul de a-l pocni pe James în moalele capului şi se apropie ameninţătoare de el. Dar bărbatul nu îi mai dădu ocazia să-l lovească. Îi prinse bastonul din zbor, îl răsuci până când ea slăbi strânsoarea şi i-l smulse din mână. Perfect treaz, el începu s-o izbească la întâmplare, coborând din pat şi urmărind-o prin toată casa.

Sub puzderia de lovituri, Savina reuşi cu greu să se retragă în sufragerie — de unde îşi culese uniforma şi ghetele — apoi în curte, numai în rochia de noapte în care era îmbrăcată. Mulţumit, James închise uşa în urma lui şi aruncă bastonul într-un colţ al linving-room-ului. Apoi se sui din nou în pat, cu intenţia de a-şi continua somnul.

Supraveghetoarea urcă în maşina ei şi demară nervoasă, făcând pneurile să scârţâie pe asfaltul din faţa domiciliului conjugal. După ce hoinări fără ţintă câtva timp, se duse la locul său de muncă. Unde altundeva?!

CAPITOLUL 15

— Ni s-a indicat să aterizăm în parcarea puşcăriei, dincolo de ziduri, îi informă pilotul elicopterului. Acolo e suficient spaţiu de manevră.

— Al dracului director, ştie regulamentul! — îi păru rău lui Eric că nu-l putea avea la mână pe acesta.

După circa cinci minute, aparatul ateriza lin şi pilotul opri în cele din urmă eticele, dar în parcarea cu pricina nu era nimeni care să-i întâmpine. Abia când şi ultima elice îşi încetă mişcarea de rotaţie, poarta puşcăriei se deschise, iar o delegaţie formată din director, doctorul Patinkin şi două gardiene le veniră în întâmpinare.

— Tony Preston vrea să ne arate că el este superiorul aici, de-aia vine abia acum, îi şopti Eric „Specialistului”. Las’ că-i arăt eu lui superioritate, dacă-l prind cu ceva...!

— Îmi pare bine că vă revăd! — rosti directorul pe un ton care trăda cu totul altceva. Zborul a fost bun?

— Cam multe hârtoape... în rest... — vru poliţistul să-l ia peste picior, dar renunţă imediat.

N-avea rost să treacă la atac, atâta vreme cât nu obţinuse nicio dovadă concretă împotriva lui. Mai bine se interesa de lucruri mai practice. Cu aceste gânduri în minte, el îşi întrebă gazda:

— S-a rezolvat cu deshumarea? Procurorul local şi-a dat avizul?

— Doar v-am promis, ce Dumnezeu! Sigur că s-a rezolvat! Dacă vreţi, putem merge chiar acum la cimitir.

Detectivul privi spre cele două valize ale „Specialistului” şi directorul înţelese imediat, zicând:

— Nicio problemă cu bagajul dumneavoastră. Îl vor păstra intact fetele mele până când ne întoarcem.

— Ce spui, Butch, e în regulă? Atunci să mergem la cimitir!

Drumul dus şi întors, precum şi deshumarea trupului celei ce fusese Chen-May Sheng nu durară mai mult de o oră. În tot acest interval, „Specialistul” cercetă discret împrejurimile mormântului, dar nu avu norocul să descopere ceva. În clipa în care cadavrul fu scos la suprafaţă, un miros greţos de formol amestecat cu iz de putreziciune se împrăştie în jur. Eric se felicită în gând că nu mâncase nimic în acea dimineaţă, altfel n-ar fi ştiut cum să se descurce în acea situaţie.

Pe drumul de întoarcere spre incinta puşcăriei de femei, pe care-l parcurseră tot pe jos, în spatele maşinii mortuare, detectivul fu sunat de partenera lui.

— Ce faci, nesuferitule?

— Fac pe cioclul, ce să fac...

— Dar tu?

— Mă chinui, împreună cu Steve, să aflu cât mai multe despre Preston şi Patinkin. Până acum, n-am obţinut, însă, decât promisiuni. Poate reuşeşti tu să-i mai tragi de limbă. Crede-mă măcar acum, în ceasul al doisprezecelea, că acolo e ceva putred.

— Păi n-am zis că nu este..., doar merg în spatele cadavrului chinezoaicei, proaspăt deshumat.

— Ce glumă macabră ţi-ai găsit să faci! — îl apostrofă Jane.

— Ai mai vorbit cu fostul tău iubit?

— Nu cumva eşti gelos?

— De ce-aş fi? Voiam doar să ştiu dacă aţi programat vreo partidă pentru azi. Ştii că mă interesează asemenea amănunte picante...

— Eşti şi imposibil şi prost crescut, dacă nu te superi!

— Dar obsedat sexual nu mai sunt? — râse poliţistul.

— Ba da, dar ziceam să nu te jignesc prea tare şi să-ţi stric apetitul. Apropo, ce ţi-ai propus să mănânci la prânz? — râse Jane, amintindu-şi că partenerul ei suporta cu greu vederea cadavrelor mutilate de medicul legist.

Prefăcându-se că n-a auzit ultima întrebare, Eric îşi luă la revedere şi închise micuţul mobil, introducându-l în buzunarul de la spate al pantalonilor. Apoi, pentru a-i mai trece greaţa ce-l apucase instantaneu, aprinse un Camel fără filtru, din care trase cu sete câteva fumuri. Din păcate, efectul ţigaretei nu fu cel scontat, ba dimpotrivă, ceea ce-l determină să o arunce cât colo.

Ajunşi în interiorul puşcăriei, directorul fu tras deoparte de gardiana cea dolofană şi mustăcioasă, care-i raportă ceva la ureche. Schimbându-se la faţă şi simţind că o altă nenorocire pluteşte în aer, Preston se adresă oaspeţilor:

— De mine cred că nu mai aveţi nevoie, deocamdată. Doctorul Patinkin vă va asista de aici înainte.

— Mi-e teamă că e suficient să-mi arate locul în care pot efectua necropsia, răspunse Butch Harrison pe un ton ce nu admitea replică. Şi la Los Angeles lucrez întotdeauna de unul singur, aşa că nu e vorba despre un afront.

— Cum doriţi, mârâi ucraineanul, spunându-le cioclilor, care depuseseră cadavrul chinezoaicei pe o targă, să-l urmeze.

— De data asta ce s-a mai întâmplat? — o luă Preston din scurt pe Savina Frasier, de cum intră la el în birou, unde aceasta îl aştepta.

— Iarăşi m-a bătut bărbatu-meu, răspunse ea dintr-o suflare, abţinându-se să nu se pornească pe plâns.

De fapt, directorul cam bănuise ce se întâmplase, chiar înainte să-i vadă vânătăile de pe faţă. Probabil că întregul ei corp era plin de echimoze. Pe undeva, îşi merita soarta, bătaia încasată venind ca o pedeapsă din partea cerului pentru maltratarea deţinutei Lila Cleven, nu se putu opri Tony Preston să nu gândească.

Cunoştea caracterul violent al soţului gardianei, cu care nu te mai puteai înţelege când era beat. Şi era beat întotdeauna... Dar niciodată nu s-a gândit să intervină între ei. Nu era treaba lui cum îşi duceau angajaţii viaţa de zi cu zi.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat şi liniştеşte-te!

— M-am întors din tura de noapte şi l-am găsit, ca de obicei, beat mort. Am deschis fereastra şi am încercat să-l dau jos din pat, iar el m-a luat la bătaie din senin.

Aşa cum obişnuia, Savina nu spunea decât o jumătate de adevăr, ascunzând interlocutorului provocările sale.

Lui Preston puţin îi păsa. Putea s-o şi omoare nenorocitul acela, însă el trebuia să aibă linişte în puşcărie. Nici nu mai asculta lamentările gardianei, care turuia într-una tot felul de aiureli. Ca să-i închidă gura, îi spuse:

— De ce nu-l reclami la poliţie sau de ce nu divorţezi de el?

— De data asta cred că voi scăpa de această bestie. M-am săturat până peste cap de ticălos.

— Dacă vrei, am să-l sun chiar eu pe şerif. Mai stai tu mult cu el şi până la urmă o să te omoare!

— De asta mi-e frică şi mie, de ce să n-o recunosc, mai spuse Savina, crezând în mod eronat că directorul îi era prieten şi că îi voia tot binele din lume.

Preston ridică receptorul telefonului şi formă numărul de interior al lui Patinkin.

— Serghei, când termini cu şmecherii din Los Angeles, te rog s-o examinezi pe gardiana Frasier, dar cu multă discreţie. Înţelegi ce vreau să spun... Te va aştepta la infirmerie, bine?

Femeia era vizibil mai liniştită şi îi mulţumi şefului său:

— Nu voi uita ce faceţi pentru mine, domnule director!

— În primul rând, nu uita să fii foarte discretă. Presa, colegele tale şi deţinutele abia aşteaptă să clevetească pe seama ta. Ca să nu mai amintesc de poliţiştii care ne-au căzut pe cap...

Sergentul Steve Mann aştepta cu nerăbdare, de circa o oră, un fax din partea bunului său amic din copilărie, care acum lucra în cadrul FBI, la serviciul „Supraveghere azilanţi”. Când aparatul aflat lângă secretara Melanie începu să bâzâie, poliţistul se ridică nerăbdător de la birou, îndreptându-se spre ea.

— E pentru mine?

— Da, domnule! Vi-l aduc eu după ce se termină transmisia, îi tăie fata elanul.

Mann făcu cale-ntoarsă, fremătând de nerăbdare. Va citi faxul în grabă, după care o va căuta pe Jane Heron şi vor vedea ce era de făcut în continuare. Melanie îi înmâna, în cele din urmă, trei pagini şi jumătate de text.

Ia te uită! — se miră poliţistul pe tăcute. Tipul a lucrat pentru KGB. Oare cum i-or fi acordat cetăţenie americană în asemenea condiţii, mai ales după ce comunismul din fosta Uniune Sovietică s-a dus de râpă? Ce-i drept, din faxul primit nu reieşea că maltratase oameni sau că se ocupase cu spionajul. Domnul doctor se ocupase doar cu cercetarea. Cel puţin aşa scria acolo... Mai bine să nu mai piardă vremea şi să o cheme pe Jane la telefon.

— Unde eşti, frumoaso? — îşi întrebă Mann colega, când îi distinse vocea în receptor.

— La Monica’s, mâncam un sandviş. Ai veşti?

— Tocmai am primit faxul pe care-l aşteptam. Vii la birou sau vin eu acolo?

— Aici e mai multă linişte, nu crezi?

— Ba da. Sosesc în cinci minute. Comandă o bere pentru mine! O s-o plătească Eric. Ştii doar că am cont deschis la el...

Pe măsură ce Dr. Butch Harrison îşi aranja instrumentele pentru autopsie, ucraineanul devenea din ce în ce mai impresionat de arsenalul „Specialistului”. Dacă ar fi avut dotările acestuia, acum ar fi fost departe în cercetările sale. Poate că n-ar fi rău să-şi facă un prieten din acest personaj straniu, dar cu mare influenţă în poliţia metropolitană din Los Angeles. Pentru a se apropia de legist şi a demara o discuţie — lucru ce fusese aproape imposibil până atunci —, Serghei zise:

— Ştiţi care este marele avantaj al legistului în faţa chirurgului?

Şi cum „Specialistul” îl privi întrebător, continuă:

— Nu trebuie să se teamă niciodată că va uita vreun instrument în corpul investigat sau că operaţia lui poate provoca vreo infecţie.

Dr. Harrison se abţinu să zâmbească, cu toate că aprecie gluma şi o reţinu. Totuşi, nu voia să-i dea satisfacţie rusului şi gata. Era convins că acesta încerca să-i intre pe sub piele pentru a asista la necropsie şi că era foarte interesat de mostrele pe care le va preleva pentru a le studia în Laboratorului Criminalistic din Los Angeles. Speranţe deşarte pentru Dr. Patinkin, desigur — îşi mai spuse Butch în sinea lui, înainte de a se declara mulţumit de toate şi de a-şi ruga gazda să-l lase singur.

CAPITOLUL 16

— Nu ţi se pare curios, Steve, că informarea primită de la FBI este cam săracă în privinţa amănuntelor de ordin medical? — îl chestionă Jane Heron pe colegul ei.

— Mie nu mi s-a părut, dar dacă iarăşi este vorba despre flerul tău, eu capitulez. Ştii că am foarte mare încredere în el!

— Acest raport mi se pare foarte subţirel pentru un fost lefegiu al KGB-ului, de la care e de presupus că s-a scos tot ce se putea scoate înainte de a i se acorda o cetăţenie şi o slujbă destul de importante.

— Ce vrei să spui, de fapt?

— Că n-ar fi exclus ca „biroul” sau cineva din cadrul acestuia să ştie mult mai multe despre Patinkin decât este notat în documente. Cercetarea de care s-a ocupat în Rusia viza produse de sinteză obţinute din heroină şi cocaină, însă nu se spune nimic despre scopul acestei cercetări. La fel de curios este că autorităţile americane i-au creat unele condiţii — destul de precare, ce-i drept — pentru a-şi continua studiile.

— Şi asta într-un mod foarte discret.

— Poate că-l ţin în continuare sub observaţie până când va descoperi ceva cu adevărat important.

— N-ar fi exclus, începu Mann să prindă din zbor ideea colegei lui. N-ar fi bine să-i comunicăm şi căpitanului presupunerile tale? Poate cu ajutorul directorului Tillman vom afla mai multe decât am reuşi singuri.

— Ai perfectă dreptate, dar mai întâi să-l punem în temă şi pe Eric în legătură cu noile informaţii pe care le deţinem. Precis că nu prea îi convine la Muthwood, unde trebuie să suporte mirosuri de cadavre intrate în putrefacţie şi de formol. Asta în cazul în care n-a făcut vreo cucerire intempestivă şi acum se desfată în braţele vreunei văduane...

Medicul Serghei Patinkin tocmai terminase examinarea Savinei Frasier şi îi întocmise o reţetă pentru câteva creme şi alifii, când fu anunţat că era aşteptat de legistul din Los Angeles.

— Poţi să te îmbraci acum, îi zise el, privind cu multă reţinere trupul durduliu al gardianei, ce semăna prea mult cu cel al propriei neveste.

Niciuna nu se compara cu frumoasa negresă pe care urma să o aibă în acea seară numai pentru el. Acum va trebui să scape de legistul acela arogant şi cu aer de atotştiutor, iar în continuare să spere că respectivul nu va descoperi nimic compromiţător la adresa lui. Era atât de aproape de succes...

Pe Eric Black îl dureau picioarele după circa două ore de plimbare prin micuţul orăşel Muthwood. Deja îi trecuse în revistă toate străzile şi cele trei baruri, destul de puţin curate şi de deocheate pentru gusturile lui. Poate că era cazul să se întoarcă, însă nu-şi făcea prea multe griji în această privinţă. Dacă ar fi avut nevoie de el, „Specialistul” i-ar fi dat un telefon pe celular. Bine că măcar îl sunase Jane ca să-i vorbească despre ultimele lor descoperiri. Ce-ar fi dacă

Serghei Patinkin era un personaj malefic care putea fi asemănat cu Dr. Mengele? Pentru propria linişte sufletească, Eric alungă din minte aceste gânduri stranii şi îşi văzu în continuare de plimbare.

Peste vreun sfert de oră, intră tacticos în puşcărie, fără ca supraveghetoarele să-l legitimeze. Îl cunoşteau deja, iar această concesie nu constituia o abatere de la regulament. Mustăcioasa se oferi să-l conducă spre infirmerie, iar poliţistul primi resemnat această companie, spunându-şi că astfel evita o eventuală şi penibilă rătăcire.

În momentul în care mirosul pestilenţial ajunse la nările lui sensibile, Eric se opri ca fulgerat şi începu să transpire. Dacă mai făcea un pas, ar fi vomat berea şi cele două gogoşi cu brânză, pe care le consumase în urmă cu o oră. Din fericire pentru el, „Specialistul” ieşi din camera de tortură cu o valiză în mână, secondat de masivul Patinkin, care o căra pe cealaltă. Tocmai atunci îşi făcu apariţia şi directorul.

— V-aţi terminat treaba, din câte am auzit, nu-i aşa?

— Da, catadicsi Dr. Harrison să-i răspundă cu jumătate de gură.

— Aţi ajuns la vreo concluzie, dacă nu vă e cu supărare? — îndrăzni Preston.

— Da, şi anume că trupul neînsufleţit al chinezoaicei trebuie îngropat la loc.

— Nicio problemă cu asta. De lucrurile murdare ne ocupăm noi, făcu directorul pe jignitul. Dumneavoastră vedeţi-vă de drum. Vă conduc.

Cum un dialog în asemenea condiţii nu-şi avea locul, niciunul dintre bărbaţi nu mai scoase vreun cuvânt până când ajunseră lângă elicopter. Pilotul îi zărise venind şi se instalase în cabină pentru a porni aparatul. Era bucuros că va ajunge devreme acasă la copii şi la tânăra lui soţie, care-l aşteptau cu braţele deschise, ca întotdeauna.

După câteva salutări prefăcut amabile, Butch şi Eric se suiră în elicopter. Acesta din urmă spera să nu se mai întoarcă la puşcăria de femei decât pentru a-i încătuşa pe cei doi, în vreme cu gazdele lor gândeau cu totul altceva. Spre exemplu, directorul ar fi vrut să nu-i mai vadă pe aceşti oaspeţi în viaţa lui, iar Patinkin să-i aibă pe mână măcar o oră pe fiecare, pentru a le arăta el lor cum se practică medicina legală în Rusia...

Îndată ce aparatul se desprinse de la pământ, detectivul începu să strige pentru a se face auzit:

— Butch, ai descoperit ceva interesant?

— O grămadă de lucruri. Multe dintre organele interne ale fetei nu sunt tocmai în regulă şi am prelevat peste o duzină de mostre. Dar e clar că nu pot formula nici cea mai mică ipoteză, atâta vreme cât nu le studiez în laboratorul meu.

— Ai perfectă dreptate! — spuse Eric, înţelegând că ar fi mai bine să tacă în continuare, ca să-şi poată vedea fiecare de propriile gânduri.

Lila Cleven rămăsese în pat încă de dimineaţă, iar Dr. Patinkin îi făcuse o scurtă vizită, oferindu-i trei pastiluţe asemănătoare celor pe care i le dăduse cu o seară înainte. El îi spuse cu voce tare, astfel încât să fie bine auzit de gardiana de

serviciu din faţa computerelor, că o va examina mai târziu pe îndelete. Apoi plecase în grabă pentru a-i întâmpina pe oaspeţii din Los Angeles.

Trecuseră aproximativ două ore, două ore şi jumătate de când plecase Serghei, iar ea se plictisea de moarte. Ce mult mai era până urma să cadă întunericul! Aştepta cu o oarecare încordare partida de sex promisă, mai ales că ucraineanul se dovedise a fi un bun armăsar. Cu un gest mecanic, negresa îşi duse o mână între picioare şi constată că era deja umedă. Începu să zâmbească şmechereşte, spunându-şi că nu-l va slăbi pe doctor până ce nu va scoate şi untul din el.

Deodată, auzi zgomot de paşi apropiindu-se. Paşi de femeie. Trebuia să fie vreo gardiană care venea cu masa de prânz. În faţa gratiilor apăru însă Savina Frasier, cu faţa vânătă. Nu o mai văzuse niciodată în asemenea hal.

— Deschide, Camilla, îi ceru ea gardianei de la pupitrul de comandă. Pe urmă poţi pleca. Lasă uşa aşa, am eu grijă aici. Nu închide nici porţile intermediare, că n-are cine să vină acum.

Dumnezeule, oare ce urmărea această scorpie venind aici? — se întrebă Lila, dar se abţinu să rostească vreun cuvânt fie de teamă, fie pentru faptul că nu voia s-o provoace din nou. Poate că a venit s-o lichideze. Să-şi ceară iertare? Nici vorbă! Mai bine murea în chinurile cele mai groaznice decât să-şi calce mândria în picioare! Această gardiană inumană era o adevărată lepădătură. Lila se grăbi să-şi tragă pătura peste cap, prefăcându-se că dormea.

— Sunt dezolată că vă deranjez, domnişoară Cleven! — zise Savina Frasier pe un ton arogant. N-am să vă răpesc decât un minut sau două.

Negresa realiză că nu era vocea aceea tăioasă şi autoritară pe care o cunoştea atât de bine. O auzi cum se aşeza pe patul învecinat, dar nu făcu nicio mişcare pentru a nu se expune la riscuri inutile. Trecură vreo două minute şi, spre surprinderea ei, deţinuta auzi un zgomot cunoscut în celulă. Savina plângea. Surpriza fu atât de mare, încât Lila lăsă la o parte prudenţa şi se întoarse spre vizitatoarea sa.

Femeia era întoarsă pe o parte, plângând în hohote şi vorbind de una singură.

— N-am vrut să se întâmple aşa...! Doamne, cu ce ţi-am greşit de m-ai pedepsit atât de aspru? Am să-mi pun capăt zilelor, nu mai pot suporta atâta amărăciune...

Auzind mişcările negresei, supraveghetoarea îşi reveni parcă din transă, iar expresia dură de pe chipul ei aspru reveni instantaneu. Lacrimile îi secară ca prin farmec, ochii căpătară o paloare metalică, inumană, iar un rictus sălbatic îi deforma gura.

— Cleven! — urlă ea, dezlănţuită din senin. Târâtură ce eşti! E numai vina ta. Tu m-ai scos din minţi şi va trebui să plăteşti, târfă!

Cum deţinuta nu schiţă niciun gest şi nici nu spuse nimic, gardiana continuă:

— Taci, nu-i aşa? Recunoşti, deci, că tu eşti cauza tuturor nenorocirilor mele!

Şi, zicând acestea, se aruncă peste prizoniera ghemuită sub cuvertură, apucând-o de gât cu ambele mâini.

Disperată, Lila se zbătu din răsputeri pentru a scăpa de strânsoarea aducătoare de moarte, însă pătura în care era învelită îi bloca mişcările braţelor şi ale corpului. Îi era imposibil să se elibereze de greutatea gardianei prăvălite asupra sa.

Cu ochii înroşiţi de furie şi cu faţa congestionată din pricina efortului depus, Frasier nu mai scotea nicio vorbă, concentrându-şi toată forţa mâinilor asupra jugularei şi carotidei negresei. Când opoziţia Lilei începu să cedeze treptat, gardiana se apropie de urechea ei şi începu să o insulte în frânturi de fraze greu inteligibile. Nu mai era decât o mare de ură, care trebuia neapărat să se răzbune.

— Tu m-ai scos din minţi, cioroaico! — şuieră ea printre dinţi, posedată de o criză de schizofrenie ucigaşă. Din cauza ta l-am lovit! Din cauza ta m-a zvântat în bătaie! Dacă nu erai tu, nu s-ar fi întâmplat nimic. N-aş fi devenit agresivă, doar nu era pentru prima dată când se îmbăta.

Cu ultimele resurse, Lila se întrebă oare despre cine vorbea Savina? La gândul că va muri din cauza unui beţiv pe care nici nu-l cunoştea îi veni să zâmbească amar. Dar acesta fu doar un gând trecător. Un văl negru ca tăciunele îi acoperi ochii şi ea încetă complet să se mai zbată, pentru a aluneca într-o prăpastie fără fund, care reprezenta sfârşitul tuturor suferinţelor îndurate până atunci.

După un timp, Frasier slăbi strânsoarea din jurul gâtului negresei şi îi privi cu atenţie ochii bulbucaţi din pricina asfixiei. Atunci reveni cu picioarele pe pământ.

— Doamne, ce-am făcut? — se lamenta ea, sărind în picioare şi privind trupul inert.

Se văzu arestată, înjosită şi batjocorită, iar panica era gata-gata să pună stăpânire pe ea. Câtă oroare! Dar nu, ea se va lupta până în ultima clipă cu un destin nemilos de care nu putuse scăpa niciodată până atunci. Trebuia să existe o soluţie!

Nimeni nu auzise nimic şi nu văzuse nimic. Doar Camilla ştia că a vizitat-o pe Cleven, dar era sigură că această fată nu o va trăda. Îi era foarte supusă Savinei şi le ura din suflet pe toate deţinutele, mai ales pe cele de culoare. După părerea ei, „*aceste nevolnice de târfe ar trebui exterminate până la una*”.

Deodată, ucigaşei îi veni în minte ideea salvatoare. Smulse un cearşaf de pe patul victimei, îl rupse în două şi îl înfăşură în jurul gâtului acesteia. Apoi trase un scaun lângă uşa cu zăbrele, se sui pe el, ridică trupul Lilei şi legă celălalt capăt al cearşafului cât mai sus posibil. Când termină operaţiunea, cadavrul negresei era suspendat la douăzeci de centimetri de pământ. Exact cum trebuia. Oare nu uitase nimic? Ba da. Îşi şterse amprentele de pe taburet şi se precipită afară din celulă.

Cu pas egal, ea se îndreptă spre ieşire relativ calmă şi, o dată ajunsă la pupitrul de comandă, închise uşa celulei, apoi cele două porţi intermediare lăsate

deschise de Camilla. Cu puţin noroc, nimeni nu va afla adevărul, iar sursa tuturor necazurilor ei nu va mai exista...

CAPITOLUL 17

Alarma o dădu chiar Camilla Ludmoon, dar numai după ce stătuse cinci minute de vorbă cu Savina Frasier. Majoritatea gardienelor de serviciu, împreună cu directorul, se strânseră în faţa celulei ultimei sinucigaşe.

Încă un cadavru în puşcăria lui? Era prea mult! Şi bineînţeles că nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic suspect! Tony Preston simţea că sfârşitul i se apropia. Era îngrozit de ceea ce avea să urmeze. Acum nu se mai gândea la pensie şi la cabana pe care intenţiona să şi-o construiască, ci la propria libertate.

— Chemaţi-l imediat pe doctor aici! — porunci el.

Tot gardiana Gross fu prima care se îndepărtă în grabă pentru a executa ordinul.

Ajunsă la infirmerie, ea anunţă tragedia, dar nu-l mai însoţi pe Patinkin înapoi. Rămânând singură, formă numărul de celular al detectivului Black şi vorbi, gâtuită de emoţie:

— Domnule detectiv, la noi s-a petrecut ceva îngrozitor. Deţinuta Lila Cleven, negresa cu care aţi stat de vorbă prima oară când ne-aţi vizitat, s-a sinucis în celula ei. Da, în acelaşi mod: cu cearşaful. Nici mie nu mi se pare că e ceva curat aici. Poate ar fi bine să vă întoarceţi din zbor. Nu, eu nu-i pot comunica. N-aş vrea ca directorul să ştie că eu v-am pus la curent, dar ţin foarte mult ca adevărul să iasă la iveală. OK, vă aştept!

Centralista închisorii veni în fugă la locul tragediei.

— Domnule director, domnule director! Vă cheamă detectivul Black la telefon. M-a ameninţat că, dacă nu vă comunic acest lucru în timp record, mă va acuza de complicitate la omor deosebit de grav.

— Bine, vin acum! — zise Preston, simţind cum pământul îi fugea de sub picioare. Lăsaţi lucrurile aşa cum sunt până ce mă întorc. Cine dracu’ l-a anunţat pe filfizonul ăsta că avem încă un cadavru?

Cu paşii unui marinar care a stat prea mult pe mare, directorul se îndreptă spre centrala telefonică. Apoi, cu o voce pe care nici el nu şi-o recunoştea, rosti anemic în aparat:

— Alo!

— Domnule Preston, am auzit că la dumneavoastră e groasă de tot!

— Cam aşa ceva, dar cine v-a informat?

— N-are importanţă. Noi ne întoarcem acum din drum. Vă rog să nu lăsaţi pe nimeni să atingă ceva. Ne vom ocupa noi de tot, mai bine-zis Dr. Harrison.

— Am înţeles ce-mi cereţi, dar...

— Niciun dar! Chiar trebuie să vă reamintesc că sunteţi unul dintre principalii suspecţi pe lista mea neagră? De ce vreţi să vă agravaţi situaţia?

— Bine, voi face ceea ce mi-aţi cerut. În cât timp ajungeţi?

— Nu mai mult de o jumătate de oră. Am încă o rugăminte la dumneavoastră. Sunaţi-l pe şerif şi solicitaţi-i un fotograf profesionist. Să fie acolo când ajungem noi!

— Ce părere ai, Butch? — îşi întrebă Eric prietenul.

— Că la puşcăria de femei din Muthwood plouă cu cadavre!

— O concluzie cât se poate de exactă. Dar cine le ucide, oare, că n-o fi vorba tot despre vreo coincidenţă? Lila Cleven cu siguranţă nu s-a sinucis.

— Asta e treaba voastră să aflaţi.

— Ai dreptate! — îl aprobă detectivul fără niciun dram de entuziasm. O sun şi pe Jane, ca s-o pun în temă cu ultimele evenimente.

— Nu uita să-i aminteşti că trebuie să-l informeze şi pe căpitan în legătură cu ultimul episod macabru. Altfel, acesta va face spume la gură şi se va apuca din nou de băut cafea...

De data asta, directorul în persoană aştepta elicopterul în parcarea închisorii, împreună cu fotograful trimis de şerif, însă doctorul Patinkin nu era nicăieri. Cu o singură valijoară în mână, „Specialistul” fu primul care coborî din aparatul de zbor, ca un ogar gata să o ia la goană în căutarea vânatului.

— Domnule Black, vă rog să mă credeţi că n-am niciun amestec, începu Preston să se scuze în mod jalnic.

— Lăsaţi asta acum, îi tăie vorba Eric! Să mergem la celula fetei!

De fapt, se gândea foarte serios că negresa fusese asasinată, deoarece îşi dăduse drumul la gură cu ocazia primei vizite la Muthwood. Dar cine să fie autorul...?

Când ajunseră, în sfârşit, la locul faptei, trupul celei ce fusese Lila Cleven era încă suspendat de barele metalice, aşa cum ceruse detectivul la indicaţiile legistului, ale criminalistului şi cercetătorului Harrison. Fotograful începu să pozeze cadavrul din toate unghiurile posibile, inclusiv interiorul celulei, în vreme ce Eric şi Butch îşi puneau mănuşi din cauciuc.

— Nu pot să înţeleg ce se întâmplă aici! — sparse Preston tăcerea, începând să se văicărească precum o babă. Chiar atât de insuportabil să fie regimul acesta special de detenţie, încât fetele să-şi ia viaţa una după alta?

— Eu cred că motivul acestor decese ar trebui căutat în cu totul altă parte, domnule director. Acum mi-e clar că n-avem de-a face cu sinucideri, cu toate că la început am ezitat.

— Dar fetele au fost găsite moarte fiind singure în celulele lor. Cine le-ar fi putut ucide?

— Asta încercăm şi noi să aflăm. Din câte ştiu, supravegherea aceea video nu este chiar atât de severă. Nu-i aşa că gardianele de serviciu mai şi dorm în timpul nopţii?

— Ca să fiu sincer, da. Unde să fugă deţinutele, când au de trecut de cel puţin trei porţi metalice?

— Să fugă, nu. Dar să se sinucidă sau să fie ucise, da, după cum vom încerca să demonstrăm în zilele următoare.

Între timp, fotograful îşi terminase treaba, iar „Specialistul” îşi intră în pâine.

— Aşa, mormăi el, după câţiva paşi făcuţi în interiorul celulei. De aici nu vom afla nimic, fiindcă locul a fost călcat în picioare de prea multe persoane. A atins cineva pătura? — le întrebă el pe gardianele prezente.

Şi cum niciuna nu îi răspunse, i se adresă detectivului, urcându-se pe taburetul care fusese răsturnat în apropierea uşii metalice:

— Ia-o de picioare şi ridic-o puţin ca să pot desface cearşaful! Între timp, cineva să aducă o targă şi un sac pentru transportarea cadavrului.

— Doar nu o luaţi cu dumneavoastră! gardianele sări Preston ca ars.

— De ce nu? gardianele se răsti Eric. Aveţi vreun motiv să vă temeţi de o autopsie profesional efectuată într-un laborator specializat al poliţiei?

— Nici vorbă! Nici vorbă! — se bâlbâi directorul, întrebându-se oare ce l-o fi apucat... Chiar atât de mult să-i fi cedat nervii încât să nu-şi mai poată pune lacăt la gură?

— Cine a descoperit cadavrul?

— Gardiana Camilla Ludmoon, care era de serviciu.

— Şi n-a observat nimic ciudat până în clipa în care a văzut-o pe Cleven spânzurată...

— Nu, din câte mi-a relatat, făcu Preston pe sincerul.

— Să vedem dacă judecătorul va înghiţi această găluşcă uriaşă! — îşi exprimă Eric îndoiala într-un mod fără echivoc. Dar unde se află doctorul Patinkin?

— Cred că s-a supărat şi a plecat acasă când a auzit că vă întoarceţi din drum, zise directorul. Probabil că s-a simţit ofensat că era dat la o parte din nou.

— Treaba lui. Dar a apucat să examineze trupul neînsufleţit? — se interesă Butch. A tras vreo concluzie?

— Nimic din toate astea, răspunse Preston. A fost foarte tăcut din momentul în care şi-a făcut apariţia.

— Doctore, cam când crezi că s-a petrecut decesul? — vru să ştie poliţistul, în vreme ce lua filmul de la fotograful trimis de şerif.

— Cu circa o oră, o oră şi jumătate înainte de întoarcerea noastră. Dar voi fi mult mai exact după necropsie. Acum putem merge, nu-i aşa? — întrebă el, văzând o gardiană apropiindu-se cu targa şi cu sacul special din plastic solicitat.

— Eu o iau înainte, ca să-l anunţ pe pilot să pornească motoarele, se oferi Eric, arătând astfel că erau în criză de timp.

Bărbatul îi aştepta frecându-şi nervos mâinile. Nu i se mai întâmplase să fie întors din drum în timpul zborului. Va ajunge în sânul familiei cu cel puţin o oră şi jumătate întârziere. Păcat!

Intuind sentimentele ce-l încercau pe pilot, detectivul îi strigă de departe:

— Poţi porni aparatul! Ne întoarcem, dar vom fi trei pasageri de data asta.

— Cine mai vine?

— Nu vine, ci o luăm cu noi.

— Transportăm un cadavru! — înţelese bărbatul. Asta mai lipsea, să-mi transform elicopterul în car mortuar. Bine că nu trebuie să-l şi maschez, ca pe caii de dric...!

La despărţire, Eric îi puse directorului în vedere:

— Pe parcursul desfăşurării anchetei nu veţi acorda concedii sau învoiri. E aproape sigur că ne vom întoarce şi n-am vrea să interogăm pereţii închisorii, bine?

— S-a înţeles, domnule detectiv! Să ştiţi că eu vreau să colaborez cu dumneavoastră! Îmi pare rău că v-aţi făcut o impresie greşită despre persoana mea!

— Bine, vom vedea cât de mult sunteţi dispus să cooperaţi. La revedere şi pe curând!

CAPITOLUL 18

— Care este părerea ta în legătură cu ultimul deces? — îl întrebă căpitanul West pe detectivul Black.

— E clar că fata n-a murit de moarte naturală, răspunse acesta. În funcţie de rezultatele autopsiilor „Specialistului”, sper că vom şti ce avem de făcut în continuare. În el ne e toată speranţa.

— Aţi mirosit ceva în legătură cu eventuale droguri? — vru să ştie directorul departamentului, Larry Tillman, prezent şi el la întâlnire.

— Absolut nimic. De ce?

— Pentru că ucraineanul cam cu aşa ceva se ocupa în Rusia, acesta fiind şi acum domeniul cercetărilor lui.

— Aţi aflat noutăţi de la FBI?

— Nu, de la CIA. Deşi, în aparenţă, nimănui nu-i pasă de persoana lui Serghei Patinkin, toţi sunt cu ochii pe el, doar-doar o descoperi până la urmă ceva care va revoluţiona ştiinţa.

— Şi o eventuală descoperire justifică pierderea atâtor vieţi omeneşti? — lăsă Eric să-i iasă „păsărică” din gură fără să-şi dea seama.

Prima care realiză acest lucru fu partenera lui, Jane Heron.

— Eric, tu îţi dai seama ce-ai spus?

— Ce?

— N-ar fi posibil ca doctorul să-şi experimenteze rezultatul cercetărilor pe deţinutele din puşcăria de femei?

Deodată, toţi deveniră foarte atenţi.

— Într-adevăr, asta ar fi o explicaţie valabilă cam pentru tot ce s-a întâmplat... — acceptă poliţistul.

— Dar vă daţi seama că aveţi nevoie şi de dovezi pentru a susţine aşa ceva, îşi dădu cu părerea căpitanul.

— Trebuie să trecem imediat la acţiune, concluzionă directorul Tillman privind pe fereastră.

Se întunecase şi „Specialistul” abia se apucase de treabă. Mai întâi trebuia să examineze probele prelevate din trupul chinezoaicei, iar apoi să efectueze o autopsie amănunţită negresei Lila Cleven. Tot *boss*-ul cel mare fu cel care vorbi, adresându-se căpitanului West:

— După ce Dr. Harrison ajunge la unele concluzii, trimiţi o echipă puternică la Muthwood. Nu se va mai întoarce de acolo decât cu cazul rezolvat. Avem nevoie de cât mai multe probe, de martori dispuşi să apară în instanţă, poate chiar de o mărturie completă a unuia dintre cei implicaţi în mod direct. Cu siguranţă că nu un singur om e vinovat de tot ce s-a întâmplat acolo.

— Am înţeles! — rosti West protocolar, salutându-şi superiorul, care se retrase.

— Şefu’, o laşi şi pe Jane Heron să vină la Muthwood? — încercă Eric să mai destindă atmosfera printr-o ghiduşie.

— Numai de glumele tale n-aveam eu chef acum, ripostă acesta. Mâine dimineaţă sau de îndată ce Dr. Harrison va termina treaba pe care o are, vor pleca aşa: Heron, Black, Mann şi criminalistul Brian Benett. Vă voi da o maşină a diviziei, dacă niciunul dintre voi n-o pune la bătaie pe a lui,

— Dacă ne daţi bani de benzină, mergem cu Fordul meu, se oferi Eric.

— De acord. Îmi daţi telefoane din şase în şase ore şi mă ţineţi la curent cu tot ce se întâmplă acolo. Dacă aveţi nevoie de mai mulţi poliţişti, locotenentul Brian Frederiks, criminalistul Harrison şi alţi doi sergenţi sunt pe lista de aşteptare. Veţi locui cu toţii la hotelul oraşului, fără excepţie, şi vreau să acţionaţi numai în echipe de câte doi. N-am nevoie de eroi şi nu se acordă prime. S-a înţeles?

— Tare şi clar, şefu'!

— Bun! Atunci vedeţi-vă de treburi! Nu uitaţi să-i anunţaţi pe Benett şi Mann că pleacă în excursie.

Ajuns în dreptul uşii, Eric se întoarse din drum.

— Şefu', dacă aţi avea un stoc suficient de acadele cu gust de cafea, aţi veni şi dumneavoastră cu noi? Ştiţi ce bine e să stai la un hotel de provincie, nu-i aşa...?

— Afară! — se auzi răcnetul căpitanului West, care făcu să zbârnâie geamurile sediului diviziei „Cazuri Speciale".

Cei patru muşchetari ce urmau să plece la Muthwood îşi dădură întâlnire la sediu peste trei ore. Oricum, până atunci era puţin probabil că „Specialistul" îşi va finaliza treaba.

Jane îl sună pe Pablo, spunându-i în mare care era situaţia, iar amanta lui, chinezoaica, se bucură că ancheta avansa vertiginos.

Eric îşi pregăti în grabă bagajul, făcu un duş şi se duse la service pentru a-şi spăla Fordul Scorpio, ca să nu se facă de râs faţă de colegii lui.

Dintre toţi, sergentul Mann era cel mai surprins de decizia şefului de a-l trimite în deplasare. Nu mai făcuse teren de cel puţin doi ani, fiind, după cum bine se ştia, mai mult un şoarece de birou.

Legistul Butch Harrison îşi vedea, concentrat, de treabă, ştiind că până spre dimineaţă nu va părăsi sediul poliţiei. Dar asta nu conta câtuşi de puţin pentru el. Era atât de pasionat de meseria lui, încât ar fi rămas în subsol şi o săptămână, non-stop, pentru a ajunge la rezultate notabile.

James Frasier se rostogoli la marginea patului, începând să bâjbâie cu mâna în căutarea unei sticle, de preferinţă plină. Cum nu avu succes în întreprinderea lui, îşi calcă pe suflet şi deschise ochii, privind pe fereastră. Din câte putu realiza, seara nu era departe. Dar unde era idioata de nevastă-sa? Doar trebuia să fie liberă în acea zi.

Încet-încet, începu să-şi amintească de faptul că Savina îl trezise de dimineaţă. Pe urmă sărise la el şi fusese nevoit să-i administreze o mamă de bătaie. Dacă n-ar fi fost atât de proastă, ar fi fost o soţie bună, îşi zise el, simţind

deodată nevoia de sex. La dracu’ cu toţi cercetătorii! Cică excesul de alcool şi de substanţe halucinogene distrug apetitul sexual. La el era tocmai invers...

Poate că se culcase în living ca să scape de el sau poate că făcea de mâncare pe la bucătărie. Cu greu reuşi să se dea jos din pat şi plecă în căutarea ei. Stătu locului câteva secunde, permiţând camerei să nu se mai învârtă cu el, după care se îndreptă cu paşi şovăitori spre sufragerie.

Ce dracu’ se clătina atât de tare? Se sprijini de perete, aşteptând ca ochii înceţoşaţi să i se mai limpezească şi să se mai obişnuiască cu semiîntunericul. Aprinderea luminii în acel moment ar fi fost o adevărată catastrofă pentru el.

Din cauza rigidităţii, sexul îi devenise dureros de erect, dar în living nu era nimeni. Îşi continuă incursiunea în bucătărie, masându-şi membrul prin chiloţii pe care şi-i trăsese pe el, dar nici aici nu dădu peste Savina. Oare pe unde umbla idioata asta? Niciodată nu era acolo unde dorea el să fie. Dacă n-ar fi fost locuinţa asta şi banii pe care ea îi aducea conştiincioasă acasă, de mult ar fi părăsit-o. Bine, dar pe cine avea să reguleze acum?

Un gând răzbunător îi veni deodată în minte. Alese cel mai mare cuţit de bucătărie şi se îndreptă din nou spre sufragerie. Cu mâna dreaptă rămasă liberă continuă să-şi maseze organul, de astă dată cu mai multă înverşunare. Din cauza absenţei nevestei, va fi nevoit să se masturbeze, îi era clar. Se opri în holul intermediar şi se rezemă de un perete, aducându-şi aminte de închisoare. De câte ori nu apelase la această autosatisfacere în detenţie... Ce vremuri...!

Îşi apucă mădularul cu mâna dreaptă şi începu să-l mângâie. Din pricina încordării, şalele i se încinseră şi prinse a gâfâi regulat. Cu ceafa de perete şi ochii strânşi, acceleră ritmul, iar în cele din urmă sperma ţâşni pe gresia viu colorată. Grohăi de plăcere şi, în vreme ce şi-o scutura, deschise ochii, admirându-şi isprava.

Va trebui să şteargă locul mai târziu. Aiurea! Asta era o treabă de femeie; o va face Savina când va veni acasă. Iar dacă va avea proasta idee de a se împotrivi, o va obliga s-o lingă până la ultima picătură.

Acum se putea culca din nou, liniştit. Dar mai înainte n-ar fi fost rău să bea ceva. Mai bine să caute prin dormitor. Trebuia să mai găsească vreo sticlă, două.

Cu aceste gânduri în creierul saturat de alcool, făcu primul pas, ce-i drept cam mare pentru statura lui. Din această cauză, piciorul îi alunecă pe dâra de spermă, dezechilibrându-l. Din instinct, încercă să se redreseze, însă muşchii nu răspunseră prompt comenzilor primite, făcând să-i alunece şi cel de-al doilea picior. Spre nefericirea lui, James Frasier căzu cu toată greutatea pe spate, uitând că în tot acest timp nu dăduse drumul din mână cuţitului de bucătărie. Cum încercă să se folosească de coate pentru a atenua forţa căzăturii, cuţitul i se înfipse în şale, străpungându-i splina şi ieşind apoi prin abdomen. În cădere, se lovi şi la cap, ceea ce-l făcu să-şi piardă cunoştinţa şi aproape să nu mai simtă durerea împunsăturii.

Soţul Savinei sângeră în tăcere, ca un porc înjunghiat, până ce îşi dădu obştescul sfârşit, fără o lumânare la căpătâi.

— Tony, lasă totul în seama mea, ţi-am mai spus. Tu nu trebuie decât să negi orice implicare şi copoii nu vor afla nimic. N-au nicio dovadă împotriva noastră.

— Dar sunt îngrozit, Serghei! Îţi dai seama că printre supraveghetoarele mele există o informatoare? Ea i-a chemat pe poliţişti înapoi. Dacă spune mai mult decât trebuie?

— Ce să spună?

— Eu ştiu...?!

— Păi, vezi? Nici tu nu ştii mare lucru despre experienţele mele. Nu mai am mult de lucru şi ajung la rezultatele dorite.

— Cât crezi că va mai dura?

— Cu puţin noroc, maximum o săptămână.

— Numai să nu mă aresteze până atunci.

— Scuză-mă că îţi vorbesc aşa, dar eşti de-a dreptul imbecil! Cine să te aresteze şi de ce? Pentru că trei dintre fetele tale s-au sinucis?

— Şi dacă legistul ar ajunge la concluzia că nu este vorba despre sinucideri?

CAPITOLUL 19

În jurul orei 04:00, întreaga trupă de şoc a Diviziei „Cazuri Speciale” era adunată la sediu, aşteptând încordată un semn de la Dr. Butch Harrison. Nu mai putea trece mult timp şi acesta îşi va încheia investigaţiile de laborator, la care lucrase de când se întorsese de la Muthwood.

— Crezi că mai are de lucru? — întrebă Jane doar aşa, pentru a sparge tăcerea care o deranja.

Toţi trei bărbaţii din echipă, Eric Black, Brian Benett şi Steve Mann, îşi consultară ceasurile şi se priviră unul pe altul fără să răspundă. în cele din urmă, partenerul Janei — surprinzător — fu cel care nu mai putu rezista.

— Cu riscul de a-l indispune pe „Specialist”, eu cobor până la el ca să văd ce face. Voi ce spuneţi?

Cum niciunul nu deschise gura, detectivul continuă:

— Dacă dau de necaz şi apoi va trebui să tragem cu toţii ponoasele, să ştiţi că nu-mi asum nicio responsabilitate. Vom suporta împreună ironiile şi explicaţiile interminabile ale lui Butch. Să nu ziceţi că nu v-am spus!

Încheindu-şi micul discurs, Eric se ridică de la locul lui şi se îndreptă spre ieşire cu paşi înceţi, de parcă ar fi avut pantofi de plumb în picioare.

Spre marea lui surpriză, îl găsi pe „Specialist” răstignit pe un fotoliu, cu o cană de cafea în mână. Acesta îl zări prin geamul uşii şi i se adresă de cum intră:

— Poftește, Sherlock Holmes! Chiar voiam să vă chem, dar mai întâi încercam să-mi pun la repezeală gândurile în ordine. Am auzit că aţi format un comando trăsnet pentru a lua cu asalt puşcăria de femei din Muthwood.

— Căpitanul a format-o, nu noi. Spune-mi, te rog, vreuna dintre cele două victime s-a sinucis sau nu?

— Amândouă au fost... sinucise, glumi Dr. Harrison macabru. Cheamă-i şi pe ceilalţi, ca să nu vorbesc de două ori. Sunt şi eu destul de obosit.

Detectivul puse mâna pe telefon şi le dădu colegilor săi semnalul îndelung aşteptat. În mai puţin de 5 minute, toţi se aflau în biroul „Specialistului”, instalaţi comod şi gata să asculte rezultatele cercetărilor acestuia.

— Prieteni, pentru că este foarte târziu şi suntem destul de obosiţi cu toţii, n-am să vă mai iau peste picior şi nici nu vă voi umple minţile cu detalii de care n-aveţi nevoie nici cât negrul de sub unghie. Voi fi cât se poate de concis, începând chiar cu concluzia finală: ambele fete au fost asasinate.

Rumoare. Pe faţa poliţistei se putea citi satisfacţia. Flerul ei funcţionase bine şi de astă dată. Dr. Harrison îşi continuă monologul:

— Prima a murit din cauza unei substanţe halucinogene, după care a fost atârnată în ştreang, iar cea de-a doua a fost strangulată, cu toate că şi în corpul ei am depistat urme ale drogului care a ucis-o pe chinezoaică. Examinarea cadavrului lui Chen-May Sheng, pe care am efectuat-o la Muthwood, mi-a relevat unele aspecte particulare la nivelul tegumentelor, al mucoaselor, al pupilelor şi o rigiditate cadaverică extremă, semne că moartea a fost violentă. Mi-a fost foarte

clar că am de-a face cu droguri, în momentul în care am secţionat creierul şi plămânii, iar aceştia au emanat un miros specific conţinutului gastric în cazul ingerării unor solvenţi, pesticide, cianuri, comprimate sau drajeuri medicamentoase. Probele prelevate şi studiate apoi cu ajutorul microscopului asistat de computer mi-au certificat ipoteza iniţială.

Acum să vorbim despre cea de-a doua victimă, care este de fapt a treia, după cum bine ştiţi. Negresa a fost strangulată cu ambele mâini, după care a fost strânsă de gât cu cearşaful şi spânzurată. Era cât pe ce să nu-mi dau seama de asta, deoarece vânătăile provocate de materialul textil le-au acoperit pe cele cauzate de criminal. După cum v-am spus, la necropsie, am găsit în organele interne ale fetei acelaşi tip de drog care a ucis-o pe chinezoaică, dar într-o cantitate oarecum inofensivă. Ceea ce e foarte curios, într-unul dintre buzunarele celei ce a fost Lila Cleven am descoperit trei pastile, pe care fata nu a mai apucat să le ia. Acum am să vă vorbesc despre natura conţinutului celor trei tablete ce mi-au dat atâta bătaie de cap. Din păcate, va trebui să vă înşir câteva generalităţi, pentru a înţelege mai bine cu ce ne confruntăm. Din timpuri imemoriale, omul a încercat să lupte cu bolile în diverse moduri şi prin felurite mijloace. Utilizarea unor produse vegetale, minerale sau animale, găsite în mediul înconjurător, a urmărit în principal efectul terapeutic sau obţinerea de stări psihice deosebite. O dată cu dezvoltarea chimioterapiei, o serie de substanţe de sinteză au îmbogăţit gama de produse cu proprietăţi farmacodinamice. Recunoscute sub denumirea generică de „droguri”, aceste substanţe naturale, sintetice sau mai puţin sintetice, folosite abuziv, au ajuns să creeze o mare problemă omenirii şi anume dependenţa de stupefiante.

Aşadar, am definit în linii mari toxicomania. Pastilele examinate de mine sunt de natură sintetică, iar substanţele care o compun se găsesc pe toate drumurile. Concluzia mea este că Dr. Serghei Patinkin se ocupă cu producerea acestui drog necunoscut şi că acelaşi lucru l-a făcut şi la Moscova, până la căderea fostului bloc comunist. Care sunt efectele drogului asupra omului, puteţi constata la Muthwood. Două fete şi-au pierdut viaţa în urma administrării acestei otrăvi (dacă admitem că Eva-Marie Glover a decedat din acelaşi motiv), iar a treia nu mai avea nici ea mult de trăit, chiar dacă nu ar fi fost sugrumată. Ce performanţe vizează cercetările ucraineanului este datoria voastră să aflaţi, înainte sau imediat după ce îl veţi aresta. Altfel, cu siguranţă că ni-l va sufla CIA sau FBI şi vom rămâne cu buza umflată. Întrebări?

— Dar dacă drogurile nu provin de la Dr. Patinkin? — vru să ştie Eric.

— Puţin probabil, răspunse „Specialistul”, date fiind condiţiile de maximă securitate instituite acolo.

— Păi, dacă e maximă securitate, cum a fost posibilă înscenarea sinuciderilor?

— Prin complicitate, desigur. Cred că nu trebuie să vă învăţ eu asta. Altceva?

— În concluzie, vorbi Jane, ceva probe avem acum, dar ne mai trebuiesc unele mărturii.

— Exact.

— Şi asta înseamnă că va trebui să exercităm presiuni asupra eventualilor martori.

— Dintre cele mai convingătoare. Nu cred că directorul Tillman sau căpitanul nostru s-ar opune, numai să vă întoarceţi cu rezultate, nu cu mâinile goale.

— Lila Cleven prezintă urme de violenţă pe trup? — întrebă Mann.

— Da, însă nu de dată recentă. Probabil că a fost bătută zdravăn cu câteva zile înainte de a fi omorâtă.

— Greu de imaginat că ea n-a opus niciun pic de rezistenţă când a fost strangulată, îşi continuă sergentul ideea. Şi nu cred că a fost surprinsă în somn înaintea prânzului. Pe stomacul gol se adoarme mai greu, nu-i aşa?

— Aşa e, iar voi va trebui să dezlegaţi şi acest mister. Eu am aflat cam tot ce se putea afla şi mai mult nu vă pot ajuta. Oricum, dacă între timp mai descopăr ceva interesant, vă telefonez. Şi-acum, vă urez succes! — mai zise Dr. Harrison, ridicându-se din fotoliu, semn că şedinţa se terminase.

— Care credeţi că este punctul slab unde trebuie să ne concentrăm eforturile? — puse Eric întrebarea ce plutea în aer.

Cei patru poliţişti se aflau în Fordul lui Scorpio, îndreptându-se spre Muthwood în mare viteză. Parcurseseră deja circa 50 de kilometri, iar în acest timp trecuseră în revistă toate datele dosarului „Puşcăria de femei”.

— Dacă nu ţi-a spus totul până acum, e clar că gardiana Irene Gross o va face, Eric. N-ar fi rău dacă ai curta-o un pic. Încă nu e la fel de viciată precum celelalte supraveghetoare.

— Nici directorul închisorii nu pare un tip prea cerebral din câte mi-aţi povestit, vorbi criminalistul Benett. Dacă ştim cum să-l luăm, poate scoatem ceva de la el.

— Cel mai dezechilibrat mintal dintre toate personajele penitenciarului — îşi dădu şi Jane cu părerea — mi se pare a fi Savina Frasier. Bătaia pe care i-a administrat-o ultimei victime demonstrează că e cu nervii la pământ. Nu se poate să nu cedeze până la urmă, dacă ne ţinem de capul ei.

Singurul care tăcea în continuare, preferând să privească pe geam în gol, era sergentul Mann. Dar asta nu pentru că nu ar fi avut nicio idee. Dimpotrivă, însă nu îşi putea scoate din cap faptul că a fost trimis pe teren după atâta amar de vreme, când toată lumea ştia că la birou era mult mai util Diviziei „Cazuri Speciale”. Nu cumva căpitanul West se gândea să scape de el? Asta ar fi, într-adevăr, o mare problemă.

— Dacă am putea stabili cât de apropiată este relaţia dintre directorul Preston şi doctorul Patinkin, am face un important pas înainte, îşi dădu Eric cu părerea. Oare sunt complici?

— Mai mult ca sigur, răspunse Jane. Nu se poate altfel.

Libertatea de mişcare era destul de îngrădită, deoarece ancheta avea să se desfăşoare în interiorul penitenciarului. Fiecare dintre poliţişti ştia asta şi nici unuia nu-i convenea situaţia, însă ce puteau face? Nu-i puteau chema pe martori la interogatorii în sediul poliţiei, iar prin închisoare n-aveau voie să se plimbe de capul lor.

Din câte îşi amintea, detectivul Black nu mai participase niciodată la o acţiune atât de dificilă. Până la urmă, trebuia s-o scoată la capăt într-un fel, în caz că nu voia să îmbrăţişeze o altă meserie.

— Oprim direct la hotel, OK? — îşi întrebă el colegii. Până când ne cazăm, se luminează bine de ziuă şi vom avea timp berechet pentru a ne desfăşura forţele.

Directorul penitenciarului ştia că poliţiştii din Los Angeles se vor întoarce cât de curând. Serghei îi spusese să stea liniştit, că totul se va rezolva, dar el nu-şi putea controla aproape deloc nervii. Stresul acumulat în ultimele trei luni îl copleşise. Iar pe deasupra parcă înnebuniseră cu toţii, inclusiv nevastă-sa care, de obicei, îşi vedea de cratiţe şi gospodărie, rezumându-se doar la a turui ca o moară stricată când venea acasă. În ultima vreme, însă, începuse să zbiere la el, să plângă şi să facă alte asemenea istericale, care pe el îl scoteau din sărite.

Singurul ce îşi păstra imperturbabil calmul era Dr. Serghei Patinkin. în realitate, acest calm al său avea o mare doză de inconştienţă, ucraineanul fiind convins că nu va fi niciodată dovedit şi că poliţiştii din metropolă sunt cel puţin nişte tâmpiţi. În această privinţă, numai timpul avea să demonstreze dacă se înşela sau nu...

CAPITOLUL 20

— Bună dimineaţa! — vorbi Eric în receptor, după ce se prezentă. Directorul Preston a venit la serviciu?

— Încă nu şi cred că mai întârzie, îi răspunse supraveghetoarea cu mustaţă de la biroul de primire al penitenciarului. E la domiciliul gardianei Frasier, împreună cu şeriful din Muthwood. Soţul acesteia nu mai e în viaţă.

— Unde este locuinţa respectivă?

— În colonia noastră, a treia alee pe stânga.

— Mulţumesc! — zise el şi încheie convorbirea telefonică.

Ceilalţi membri ai trupei de comando poliţienesc făcuseră câte un duş şi se pregăteau să coboare la o cafea. Bătăile în uşă ale lui Eric îl băgară pe fiecare dintre ei în priză.

— Alarmă, băieţi! Ne vedem jos, în holul hotelului, peste cinci minute! Mai avem un cadavru, încercă el să vorbească cât mai încet, pentru a nu trezi întregul stabiliment.

Peste un sfert de oră, poliţiştii se îndreptau în viteză spre colonia de locuinţe a penitenciarului. Renunţaseră la cafea şi fiecare era frământat de aceeaşi întrebare: să aibă oare de-a face cu o nouă crimă?

Zăriră o gardiană în uniformă, probabil Savina Frasier, stând de vorbă cu şeriful, care îşi nota ceva într-un carneţel. Avea părul în mare dezordine, faţa congestionată şi învineţită pe alocuri, iar hainele parcă atârnau pe ea. Eric fu primul care ajunse la şerif şi îl salută, trăgându-l deoparte:

— Salutare! Sunt detectivul Eric Black. Începând de astăzi, eu şi cu colegii mei ne vom ocupa de crimele din Muthwood. Sper că n-o să vă supăraţi şi o să ne acordaţi tot sprijinul necesar!

— Să mă supăr? Glumiţi! Sunt chiar foarte bucuros că nu sunt lăsat singur. Nici n-aş fi ştiut de unde să încep. Dar, spuneţi-mi, aţi pomenit ceva despre nişte crime?

— Exact. V-aş ruga, însă, să păstraţi deocamdată secretul absolut în legătură cu asta!

— OK! Doar suntem parteneri, ce mama dracului!

— Mulţumesc! Ea e Savina Frasier, nu-i aşa? Bun! Înainte să stăm de vorbă cu soţia victimei, să vi-i prezint pe colegii mei.

Eric făcu pe băiatul binecrescut, după care se apropie de gardiana cerber, împreună cu şeriful şi cu Mann. În acelaşi timp, Jane şi criminalistul Benett intrară în apartament în căutarea unor urme şi indicii folositoare bunului mers al anchetei. Mai întâi, Brian efectua câteva fotografii, după care trecu la examinarea cadavrului. în curte, într-un grup compact, patronat de directorul Tony Preston, mai multe colege ale gardianei vorbeau în şoaptă ca să nu deranjeze.

— Cred că n-aţi căzut pe scări?! — se adresă detectivul Savinei Frasier, fiind obişnuit să i se arunce în faţă asemenea pretexte când lua interogatorii unor neveste maltratate de soţii lor.

— Nu, scârba de James, soţul meu, mi-a făcut asta, îi dejuca ea aşteptările.

— Şi când s-a întâmplat? Povesteşte-ne, suntem numai ochi şi urechi!

— Ieri dimineaţă, când am ieşit din schimbul de noapte, mi-am găsit soţul în pat. Nu se putea scula, fiindcă băuse până târziu, i-am făcut scandal şi m-a luat la bătaie. Dacă nu reuşeam să fug, mă călca în picioare.

Văzând că s-a oprit, detectivul îi ceru:

— Spuneţi mai departe!

— Am fugit la închisoare şi l-am aşteptat pe domnul director în biroul lui pentru a-i relata cele întâmplate. Nu era pentru prima dată când James mă bătea. Împreună cu şeful meu, am stabilit să-l reclamăm şerifului. Nu mai puteam suporta beţiile şi maltratările lui...

— Nu aţi mai părăsit penitenciarul?

— După ce m-a văzut Dr. Patinkin, am rămas acolo. Abia în dimineaţa asta am venit acasă, sperând ca el să fie mai puţin beat, însă l-am găsit mort, cu un cuţit de bucătărie înfipt în şale.

— În ce fel de relaţii vă aflaţi cu deţinuta Lila Cleven? o luă Eric prin surprindere.

După câteva momente de ezitare, Frasier răspunse:

— Nu dintre cele mai bune. Mi-a aruncat haznaua în faţă fără să-i fac nimic, iar eu am luat-o la bătaie. Directorul a pedepsit-o cu cinci zile de carceră, dar n-a apucat să le mai facă, sinucigându-se între timp.

— Latrina era plină sau goală?

— Plină, bineînţeles!

— Sunteţi sigură că Lila Cleven s-a sinucis?

— Ce vreţi să spuneţi? Desigur că s-a sinucis! Întregul personal ştie asta. Doar a fost găsită singură în celulă. Sinceră să fiu, negresa ne făcea mari probleme, fiind o continuă sursă de scandal.

— Şi dumneavoastră credeţi că o femeie cu un asemenea temperament îşi ia zilele cu una cu două?

— Niciodată nu ştim ce se petrece în mintea unui om, răspunse Frasier, evazivă.

Directorul Preston se apropie de grup, iar Eric i-l prezentă pe sergent. Mann îl întrebă:

— Cine era de serviciu la pupitrul de comandă a computerelor la orele prânzului, când a murit negresa?

— Camilla Ludmoon, dacă nu mă înşel.

— Şi ea n-a văzut nimic suspect?

— Absolut nimic. Dacă vreţi, puteţi s-o întrebaţi şi dumneavoastră. E acolo, în grădină.

— Poate mai târziu, refuză Mann politicos. Am vrea să mai ştim, de asemenea, cine a fost de serviciu în nopţile în care s-au... sinucis Eva-Marie Glover şi Chen-May Sheng.

Preston simţi că cerul îi cădea în cap. Începu să se bâlbâie:

— Nu îmi mai amintesc... Dar am să cercetez rapoartele şi vă voi spune cât mai curând posibil.

— Să nu uitaţi, domnule director! — îi dădu sergentul să înţeleagă că avea mari dubii în privinţa lui.

Pentru a nu-l lăsa să se dezmeticească, Eric îl luă şi el în primire:

— Ne-am putea stabili cartierul general în biroul dumneavoastră?

— Bineînţeles, nicio problemă! Am să vă pun la dispoziţie permanentă şi două gardiene, care vă vor însoţi prin închisoare oriunde aţi dori să mergeţi.

— Mulţumim! Una dintre acestea să fie Irene Gross, dacă se poate.

— Se poate, cum să nu! — îşi dădu el seama că aceasta era gardiană care îi informase pe detectivi de moartea Lilei Cleven...

Jane Heron şi Brian Benett ceruseră să fie lăsaţi singuri în locuinţa nefericitei familii Frasier pentru a inspecta în voie cadavrul. La un moment dat, poliţista tocmai voia să ţipe la doi bărbaţi care apăruseră în uşă, tulburându-le munca, însă observă că erau chiar colegii ei, Eric şi Steve, însoţiţi de şeriful local.

— Aţi descoperit ceva? — întrebă sergentul Mann, iar cum Jane se uita cam chiorâş la reprezentatul legii din Muthwood, continuă: nu-ţi face griji, şeriful e de partea noastră.

— Deocamdată, nu mare lucru. Se pare că soţul gardianei a alunecat şi, în cădere, şi-a înfipt un cuţit de bucătărie în şale.

— Pe ce a alunecat, pe unt? — întrebă Eric, observând pata de pe gresie.

— Nu, pe spermă, preciza Benett cu un calm care îi scotea de obicei pe toţi din minţi.

— Deci eşti convins că este vorba despre un accident?

— Da. N-am niciun motiv să mă îndoiesc de asta, dar n-ar fi rău să verificaţi alibiul nevesti-sii.

Ceea ce Eric şi făcu, atunci când se întâlni cu gardiana dolofană şi mustăcioasă de la biroul de primire al închisorii. Cât timp fusese de serviciu, aceasta n-o văzuse pe Savina Frasier plecând din puşcărie.

Poliţiştii îşi stabiliră cartierul general în biroul directorului Preston şi îl rugară pe acesta să-l cheme pe Dr. Patinkin. După circa douăzeci de minute, medicul îşi făcu apariţia.

— Înainte de a începe investigaţiile propriu-zise, începu Eric în nota celor discutate şi stabilite mai devreme cu colegii lui, am vrea să stăm puţin de vorbă. Este cazul să vă anunţ concluziile la care a ajuns legistul nostru în privinţa ultimelor... sinucideri.

Pentru a spori tensiunea, detectivul făcu o pauză destul de lungă, după care privi spre Jane, iar poliţista înţelese că era mai bine să continue ea.

— Chen-May Sheng şi Lila Cleven au fost asasinate, fiind foarte probabil ca prima victimă, Eva-Marie Glover să fi avut aceeaşi soartă. Chinezoaica a trecut în nefiinţă din cauza unor substanţe otrăvitoare care i-au atacat creierul, iar negresa a fost strangulată. În privinţa soţului gardianei încă nu ne putem pronunţa.

— Bine, dar e absurd să susţineţi aşa ceva! — sări doctorul de pe scaunul său, făcând pe indignatul. Cunoaşteţi foarte bine împrejurările în care au fost

descoperite cadavrele celor trei fete. Doar dacă nu cumva credeţi că asasinul le-a trimis pe lumea cealaltă, după care s-a transformat într-o insectă şi a zburat cine ştie unde.

— Mi se pare că sunteţi foarte departe de adevăr ori din naivitate ori în tentativa de a ne îndruma spre o pistă falsă, îl înţepă poliţista.

— Vă simţiţi datoare să mă jigniţi pentru faptul că sunt doar un american naturalizat? — făcu ucraineanul pe indignatul.

— Nu vreau să vă jignesc, ci să aflu adevărul. De exemplu, cum se face că dumneavoastră n-aţi reuşit să depistaţi motivul real al deceselor primelor două „sinucigaşe”? Doar le-aţi făcut autopsiile! Nu cumva aţi vrut să... nu descoperiţi nimic?

— În aceste condiţii, eu refuz să mai port o discuţie cu dumneavoastră. Vă voi reclama superiorilor din Los Angeles şi voi cere satisfacţie!

— Aşa să faceţi! — îl îndemnă sergentul Mann cu ironie. Şi dacă tot vorbiţi cu ei, n-ar fi rău să le spuneţi şi în ce constau cercetările dumneavoastră de laborator.

Culoarea chipului lui Patinkin se schimbă brusc şi acesta protestă:

— N-aveţi niciun drept şi niciun motiv să-mi vorbiţi astfel. De aceea, refuz să mai dialoghez.

— Foarte bine, însă nu veţi părăsi puşcăria! — zise Benett. Domnule director, vă rog să daţi dispoziţie tuturor santinelelor să nu permită nimănui părăsirea închisorii fără acordul expres al dumneavoastră şi al nostru. În incintă se află şi supraveghetoarea Frasier?

— Da, precum şi restul personalului, cu excepţia fetelor care vor intra în tură la noapte.

— Apropo, aţi aflat numele persoanelor care au fost de serviciu în nopţile când au avut loc asasinatele?

— Este vorba despre aceeaşi supraveghetoare, zise Preston cu jumătate de gură. Camilla Ludmoon. Ea s-a aflat la pupitrul de comandă de fiecare dată.

— Şi se află acum la serviciu?

— Da, e de serviciu până diseară, dar îi puteţi solicita prezenţa oricând doriţi. O va înlocui altă colegă.

— Foarte bine! Acum v-am ruga să ne lăsaţi puţin singuri, dacă se poate. Vrem să stabilim câteva reguli de procedură între noi, dacă nu vă deranjează.

— Vai de mine! Cum să mă deranjeze?! Hai, Serghei!

CAPITOLUL 21

Ajunşi la infirmerie, cei doi se uitară unul la altul, perplecşi. Directorul îşi dădu drumul să cadă pe pat, simţind că îi vâjâia capul îngrozitor, iar picioarele nu-i mai puteau susţine corpul.

— Serghei, Lila Cleven este tot una dintre victimele testelor tale?

— Îţi jur că nu. I-am administrat ceva pastile pentru a-i alina durerile fizice, dar în niciun caz nu am înscenat şi această sinucidere.

— Atunci cine a făcut-o?

— Probabil că Savina, cu complicitatea gardianei de la pupitrul de comandă.

— Savina? Stai puţin! Să ştii că ţi-a ieşit un porumbel din gură. Eşti minunat!

— Ce vrei să spui?

— Că am găsit soluţia la toate necazurile noastre.

— Vorbeşte odată! — se impacientă doctorul, plimbându-se nervos de colo-colo prin infirmeria puşcăriei.

— Dacă fetele nu s-au sinucis, cineva trebuia să le fi omorât nu-i aşa? Ei bine, asasinul este gardiana Savina Frasier. În ceea ce o priveşte, nu mai contează dacă va fi pedepsită pentru o crimă — căci e clar că şi-a omorât soţul — sau pentru patru. Un avocat bun o poate scoate chiar schizofrenică, urmând a fi internată într-un ospiciu pentru psihopaţi, nu crezi?

— Eu ştiu?! — făcu Dr. Patinkin, luat prin surprindere.

— Ce părere ai, oare Camilla Ludmoon, complicea ta, ar declara că Frasier a intrat mereu la deţinutele care apoi au fost găsite spânzurate în celulele lor?

— Cred că da, după câţi bani i-am promis. Nu mai poate da înapoi şi nu câştigă nimic dacă poliţiştii ne arestează pe noi în locul Savinei. Oricum, se poate disculpa mai uşor dacă spune că i-a permis accesul criminalei. Doar îi era un fel de şefă, nu?

— Exact. Hai să stabilim toate detaliile, ca să nu ne contrazicem în declaraţii. Pe urmă o să stai de vorbă cu Ludmoon, iar eu îi voi promite şi o avansare, dacă acceptă să colaboreze cu noi.

□

— Irene! — o strigă Jane pe supraveghetoarea Gross, deschizând larg uşa. Te rog s-o inviţi aici pe gardiană Camilla Ludmoon!

— Ce facem? întrebă Mann. O luăm un pic mai tare, că tot arătăm de parcă am fi inchizitori?

— Putem încerca un interogatoriu încrucişat, poate o facem să spună adevărul, fu de părere Brian Benett. N-avem nimic de pierdut.

— Dacă nu scoatem nimic de la ea, am o idee care s-ar putea să ţină, dar am s-o fac publică ceva mai târziu, îi puse Jane pe jar.

Brian Benett instala casetofonul pentru înregistrări la vedere, cu microfonul cât mai aproape de locul unde urmau să fie invitaţi membrii personalului.

Cu o mutră mai acră decât era în realitate, Ludmoon îşi făcu intrarea în biroul directorului, fără să bată la uşă. Nu apucase încă să stea de vorbă cu doctorul.

— la loc, te rog! — o invită poliţista. Am înţeles că tu ai fost de serviciu de fiecare dată când a fost descoperit un cadavru. Ai ceva de comentat în acest sens?

— Pură coincidenţă, răspunse supraveghetoarea, fără a se lăsa intimidată.

— Şi n-ai observat nimic în timpul serviciului tău? — o luă Eric în primire, forţând-o să-şi întoarcă privirea spre el.

— Ce anume ar fi trebuit să observ? — răspunse ea tot printr-o întrebare, dovedind astfel că inteligenţa nu îi dădea pe afară.

— De exemplu, cum cineva omoară pe altcineva, după care înscenează o sinucidere, zise Mann pe un ton răstit, spre mirarea colegilor săi, care nu îl auziseră niciodată să ridice glasul la cineva.

— Nu, n-am văzut nimic de genul ăsta.

— Poate fiindcă dormeai în timpul serviciului, vorbi şi Brian. Ştim că se practică acest obicei la Muthwood.

— Tot ce e posibil, admise gardiană, după ce făcu un calcul în minte. Dar pentru asta nu puteţi să mă azvârliţi după gratii.

— E drept că nu poţi fi condamnată pentru că ai dormit în post, zise Jane, dar, pentru complicitate la asasinat, te asigur că poţi primi ani grei de temniţă.

— Rămâne de văzut dacă veţi reuşi să găsiţi vreo dovadă împotriva mea. Eu nu cred aşa ceva, pentru că realitatea este exact cea pe care v-am spus-o la început. Nimeni n-a intrat la deţinute înainte ca acestea să moară sau după aceea.

— Bine, poţi pleca, dar cred că vom mai sta de vorbă în această zi.

— Oricând doriţi, domnilor poliţişti! — încercă ea să-i ia peste picior.

— E bine montată şi întoarsă cu cheia marioneta asta, fu de părere Eric. Dacă nu apelăm rapid la cine ştie ce constrângeri sau dacă nu descoperim noutăţi, nu cred că vom scoate ceva de la ea.

— Jane, parcă spuneai că ai un plan năstruşnic, îşi aduse Steve aminte. Acum ne poţi vorbi despre el?

— Imediat. Deci, pe cele două victime — Eva-Marie Glover şi Chen-May Sheng — le-a omorât ucraineanul cu drogurile lui sintetice, apoi, probabil, le-a atârnat în ştreang. Pe Lila Cleven a ucis-o Savina Frasier într-o clipă de demenţă, după care a înscenat acelaşi tip de sinucidere. Şi într-un caz şi în celălalt, criminalii au avut nevoie de un complice pentru a-şi duce planurile la bun sfârşit. Mai departe! James Frasier a murit ca prostul într-un accident, în vreme ce nevastă-sa era în închisoare...

— Ce frumos par faptele petrecute aici, atunci când le evoci tu! — o întrerupse partenerul ei, care pierduse firul raționamentului poliţistei. Dar nu crezi că aceste supoziţii sunt cusute cu prea multă... funie albă?

— Puteai avea bunul simţ de a mă asculta cel puţin până la sfârşit, se răsti Jane la el. Chiar nu te interesează decât ceea ce gândeşti tu?

— Are dreptate! — interveni Brian. Las-o să vorbească, altfel batem pasul pe loc! Continuă, Jane!

— Spuneam că James Frasier a murit într-un accident, pe când soţia lui se afla în închisoare. Dar alibiul ei poate fi uşor demontat, deoarece nu s-a aflat în permanenţă în prezenţa cuiva. Putem, aşadar, să o amenințăm că o vom acuza pentru crimă cu premeditare împotriva soţului ei — avea toate motivele din lume să-l ucidă — în schimbul recunoaşterii asasinării negresei Lila Cleven. Cum aceasta din urmă era o deţinută provocatoare, instanţa va fi mult mai blândă cu gardiana, decât dacă ar condamna-o pentru uciderea cu sânge rece a bărbatului căruia, chipurile, i-a înfipt cuţitul de bucătărie în şale.

— Am putea chiar să vorbim cu procurorul pentru un verdict de maximum cinci ani, prinse Mann ideea din zbor.

— Aşa e! — reluă Jane. În felul acesta rezolvăm una dintre crime într-un mod cum nu se poate mai fericit. Iar dacă vreţi să ştiţi ceva, părerea mea e că Savina Frasier e într-adevăr scrântită la cap.

În acel moment, în uşă îşi făcu apariţia directorul Preston.

— Deranjez?

— Deloc, poftiţi! — îl invită Eric.

Aş vrea să vă relatez ceva. M-am tot gândit şi am ajuns la o concluzie pe care aş vrea să v-o spun. De fapt, este vorba despre anumite conjuncturi... — se poticni el în explicaţii. Nu ştiu de unde să încep.

— De la început, îl încuraja Jane, simţind că în aer plutea o mărturie importantă.

— În ultimele luni, gardiana Frasier ne-a dat multe bătăi de cap. Duşmănia dintre ea şi negresa Lila Cleven m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva mai avea ceva de împărţit şi cu alte deţinute. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că Frasier poate fi vinovată de moartea tuturor deţinutelor din penitenciar, precum şi de asasinarea soţului ei. Pe primele două victime le-a otrăvit, pe a treia a strangulat-o, aşa cum aţi descoperit dumneavoastră, iar celei de-a patra i-a înfipt cuţitul de bucătărie în spate.

— Şi cum a reuşit să însceneze sinuciderile? — vru să ştie Mann.

— Foarte simplu, cu complicitatea gardianei Ludmoon.

— Dar am stat de vorbă cu ultima dintre ele acum cincisprezece de minute şi nu ne-a pomenit nimic despre nimeni? — se arătă Eric surprins.

— Întrebaţi-o încă o dată, vă rog! Ştiţi cum sunt femeile. Nu-şi dau seama de consecinţe de la început. În plus, Frasier îi era oarecum superioară Camillei Ludmoon, iar dacă aceasta din urmă nu-i dădea ascultare, n-ar mai fi avut zile bune în cadrul penitenciarului.

— Bine, o vom audia din nou, zise Jane. O s-o rugăm pe Irene Gross s-o cheme.

— Nu trebuie, Ludmoon e pe hol. Am adus-o cu mine, fiind convins că veţi vrea să vorbiţi din nou cu ea. Eu am să aştept afară, ca să n-o influenţez.

Cu o figură ostentativ spăşită, supraveghetoarea intră în biroul directorului, transformat în cartier general de poliţiştii Diviziei „Cazuri Speciale” din Los Angeles.

— Ia loc! — o îndemnă Brian. Am înţeles că vrei să faci o mărturisire pe care, bineînţeles, o vei putea susţine şi în faţa instanţei de judecată, când va avea loc procesul.

— Aşa e! Mi-a fost frică să vă spun adevărul de prima dată.

— Atunci te ascultăm din nou! — zise locotenentul, pornind casetofonul.

— Când deţinutele au fost găsite spânzurate... în noaptea dinainte... gardiană Frasier le-a vizitat, se exprimă ea nu tocmai coerent.

— Dar tu n-ai văzut pe monitor ce se întâmpla în celule? — se prefăcu Jane că nu înţelegea.

— Nu prea. De fiecare dată, Savina îmi cerea să-mi găsesc de treabă în altă parte şi să las porţile metalice şi uşa de la celulă deschise, că le închide ea.

— Şi i-ai dat ascultare fără crâcneşti?

— Întocmai. Nu mă puteam opune, căci pe urmă cine ştie ce aş fi păţit. M-am temut foarte mult, încercă gardiana să se arate speriată... retroactiv.

— În consecinţă, nu ai văzut şi nu ai auzit nimic până a doua zi de dimineaţă, când ai descoperit cadavrele şi ai dat alarma.

— Aşa s-au petrecut lucrurile.

— Bine, să zicem că te credem, se arătă Jane foarte sceptică în legătură cu această nouă versiune a depoziţiei Camillei Ludmoon. Acum eşti liberă.

Femeia ieşi fără să închidă uşa în urma ei. Preston, care părea a fi ascultat la uşă, se insinua în încăpere, dându-se de gol:

— V-am spus eu că va mărturisi întregul adevăr! Vă asigur că nu e o fată rea, dar e cam sperioasă. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Da, dacă sunteţi amabil. Chemaţi-o la interogatoriu pe Savina Frasier!

— Cu plăcere, se înclină directorul, servil şi bucuros în acelaşi timp, luându-şi tălpăşiţa.

Rămânând singuri, poliţiştii se sfătuiră cu voce joasă, pentru a nu mai fi auziţi:

— Ce facem? — începu Jane. Punem planul meu în aplicare?

— Îl punem, fu de acord Eric, deşi nu ştiu ce poate ieşi de aici. Să presupunem că Frasier va colabora cu noi şi va recunoaşte că ea a ucis-o pe Lila Cleven într-o criză de furie, în schimbul disculpării de moartea soţului ei. Dar de unde luăm ţapi ispăşitori pentru primele două crime?

— Vom vedea mai încolo, ridică poliţista din umeri. Improvizăm.

— Dacă-i vom lua din scurt pe director şi pe Ludmoon, poate obţinem ceva, avansa sergentul Mann o nouă idee.

Eric o rugă pe Irene Gross să nu o lase, deocamdată, pe Savina Frasier să intre şi purtă o îndelungată discuţie telefonică cu căpitanul West. În final, detectivul obţinu promisiunea că va fi apelat, dacă procurorul îşi dă acordul de principiu în privinţa inculpării şi condamnării gardianei ucigaşe la numai cinci ani de detenţie.

CAPITOLUL 22

— Poftiţi înăuntru! — făcu Brian pe gazda primitoare, chemând-o pe supraveghetoarea care aştepta la uşă. Luaţi loc pe acest scaun! Discuţia pe care o vom purta va fi înregistrată şi va putea fi folosită ca probă în instanţă. Aveţi ceva împotrivă?

— Absolut nimic, răspunse Frasier, aşezându-se foarte degajat pe scaunul indicat.

Ştia că nu va fi trădată de Camilla şi se simţea în siguranţă. De asemenea, putea jura că altcineva nu a auzit-o şi nu a văzut-o când a strâns-o pe Lila de gât, aşa că n-avea niciun rost să-şi facă probleme.

Locotenentul criminalist porni casetofonul şi le ceru tuturor să îşi spună mai întâi numele şi funcţiile, pentru identificare. Apoi rosti cu voce clară data, ora şi locul în care se aflau.

— Putem începe! — declară el în final.

— Eu zic să mai aşteptăm puţin, spuse Jane. Închide, te rog, casetofonul!

Benett nu aşteptă să fie rugat de două ori şi colega lui începu să-i vorbească supraveghetoarei:

— Savina Frasier, pentru început n-am să-ţi pun nicio întrebare, ci vreau să ştii cum vom proceda. Bineînţeles, tot ceea ce vom vorbi acum va fi confidenţial, rămânând ca doar discuţia pe care o vom înregistra să fie oficializată şi trimisă instanţei de judecată. La finalul monologului meu, va trebui să rosteşti doar un da sau un nu. În funcţie de acest cuvânt, noi îţi vom lua interogatoriul, pe care îl vom înregistra, într-un fel sau altul.

Oare ce voia scârba aceasta de poliţistă? — se gândi Savina. S-o aburească mai întâi, pentru a intra în panică? Nu va vedea ea aşa ceva din partea unei femei care s-a zbătut în viaţă şi care a realizat ceea ce a realizat numai prin propriile forţe!

— După ce ai fost bătută crunt de soţul tău — asta se întâmpla ieri dimineaţă — ai fugit la penitenciar, pentru a plânge pe umărul şefului tău. Pe urmă, ţi-ai pierdut vremea pe aici până la apusul soarelui, într-un final, te-ai hotărât să mergi acasă, în speranţa că James şi-a revenit din băutură, dar când ai ajuns, el a încercat din nou să te bată. Cuprinsă de furie şi de panică, te-ai retras în bucătărie, de unde ai revenit cu un cuţit de bucătărie în mână. Amprentele tale se vor găsi cu siguranţă pe mânerul acestuia. James s-a speriat de moarte şi a încercat să fugă, dar tu l-ai ajuns şi l-ai înjunghiat cu ferocitate în spate. Apoi te-ai întors calmă la închisoare, încercând să nu fii zărită. Pentru o asemenea faptă, care în termeni juridici se numeşte crimă cu premeditare, capeţi pe puţin 20 de ani de detenţie. Nu te gândi că gardianele care te-au văzut te vor acoperi, fiindcă te înşeli. Acesta a fost un prim scenariu. Acum să ţi-l spun pe al doilea. Nu puteai să o înghiţi în ruptul capului pe Eva-Marie Glover şi asta te-a făcut, într-o bună zi, să-i pui nişte otrăvuri în mâncare. După ce fata şi-a dat şi ultima răsuflare, te-ai

strecurat în celula ei şi ai înscenat o sinucidere. Din neprofesionalism sau din complicitate — asta încă n-am stabilit —, Dr. Patinkin te-a acoperit. La fel ai procedat şi cu Chen-May Sheng. Apoi te-ai luat la bătaie cu Lila Cleven care, în final, a avut aceeaşi soartă ca primele două deţinute. Dar pe ea n-ai mai otrăvit-o, ci ai strâns-o de gât cu propriile mâini, după care ai înscenat acelaşi tip de sinucidere prin spânzurare. Colega şi prietena ta, Camilla Ludmoon, este gata să declare în faţa instanţei că, de fiecare dată când s-a „sinucis" cineva, tu ai înlocuit-o la pupitrul de comandă fără voia ei. Şi directorul Preston susţine că te purtai cu deţinutele cu o ferocitate rar întâlnită la o femeie. El nu exclude deloc faptul că ai putea fi ucigaşa fetelor. Ba chiar are şi unele dovezi — zice el — în acest sens. Urmează o a treia şi ultimă variantă, care este şi cea adevărată, în opinia noastră, dar pe care n-o putem proba decât printr-o mărturisire detaliată din partea ta. Te-ai dus dimineaţa acasă, ai încasat-o de la James, după care te-ai refugiat în penitenciar.

Cuprinsă de o furie oarbă, a cărei explicaţie nici tu nu ai găsit-o, te-ai dus în celula negresei şi ai strâns-o de gât. Apoi, pentru a scăpa basma curată, ai înscenat sinuciderea ei, sperând că şi această tragedie va fi pusă pe seama regimului dur de detenţie pe care-l acuză deţinutele din puşcăria de femei. Pentru această ultimă faptă, acordându-ţi unele circumstanţe atenuante, procurorul va cere condamnarea ta la numai 5 ani de închisoare. Dintr-un moment într-altul, aşteptăm o confirmare din partea lui. Deci, cam aşa stau lucrurile. Şi-acum urmează întrebarea despre care-ţi vorbeam: colaborezi cu noi şi recunoşti uciderea într-o clipă de furie a negresei Lila Cleven ori vei fi acuzată pentru celelalte fapte?

Universul Savinei devenise mic, mic de tot. O crimă la supărare mai mergea, dar una cu premeditare, în niciun caz. Darmite trei! Un zâmbet straniu îi îngheţă pe buze. Simţi în jurul încheieturii mâinilor strânsoarea rece a unor cătuşe imaginare şi se gândi că şi deţinutele ei simţeau acelaşi lucru când le imobiliza pentru a le bate. Degeaba se zbătuse atâta amar de vreme pentru a avea o situaţie şi o viaţă normale. Totul se dusese de râpă, din cauza unui soţ ales în mod nefericit şi temperamentul său mult prea impulsiv. Iar scârbele astea de poliţişti nu păreau a fi nişte oameni pe care-i puteai trage cu uşurinţă pe sfoară! E clar că va face puşcărie, dar în niciun caz pentru fapte pe care nu le-a comis. Într-un târziu, cu mare greutate, Savina Frasier deschise gura şi rosti cu ochii plini de lacrimi:

— Da. Voi colabora cu dumneavoastră. Eu am ucis-o pe Lila Cleven, dar n-am nicio legătură cu celelalte crime. Pe cuvânt!

— Ştim asta, zise Jane. Linişteşte-te! Apoi vom porni casetofonul şi ne vei relata totul aşa cum s-a petrecut, bine?

Gardiana dădu imperceptibil din cap, în semn că era de acord şi îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Chiar la sfârşitul mărturisirii ei, sună telefonul lui Eric.

— Da, domnule căpitan! Este de acord? În regulă. Şi noi am reuşit să facem târgul. Până acum avem justificări pentru două cadavre. Mai avem de descoperit autorii celorlalte două. Am înţeles! — încheie el convorbirea, aprinzându-şi un Camel fără filtru.

După ce închise mobilul şi îl vârî în buzunar, detectivul continuă să vorbească, de astă dată adresându-se supraveghetoarei:

— Procurorul va cere doar 5 ani pentru uciderea fără premeditare a deţinutei Lila Cleven.

— Mulţumesc! — izbucni Frasier.

— Savina, o întrebă Jane pe femeia din faţa ei, care îmbătrânise cu 10 ani în ultima jumătate de oră, ai idee cine le-ar fi putut ucide pe celelalte două fete?

— Nu, dar experienţele Dr. Serghei Patinkin mi se par foarte ciudate.

— Bine, acum va trebui să te ducem într-o celulă. Asta ne va garanta în primul rând siguranţa ta. Cine ştie până unde poate merge criminalul care se află încă în libertate între aceste ziduri, zise Jane, privind-o pe gardiană cu oarecare compasiune.

— Înţeleg. În orice caz, nu mai contează dacă voi sta alături de cele pe care până mai ieri le supravegheam. Important e să rezist în timpul celor 5 ani de puşcărie şi să încerc să-mi refac viaţa. Aşa am fost eu mereu, o optimistă, adăugă ea cu un zâmbet amar.

Sergentul Mann şi Irene Gross o escortară pe Savina Frasier spre cea mai apropiată celulă, întâlnindu-se cu directorul pe drumul de întoarcere.

— A mărturisit în cele din urmă? — vru să ştie acesta.

— Da, ea a sugrumat-o pe Lila Cleven.

— Nu le-a omorât şi pe celelalte două? Nu l-a înjunghiat pe soţul ei? — nu-i veni lui Preston să creadă.

— Nu. Nici n-a fost învinuită de aşa ceva. James a murit în urma unui stupid accident, singur în casă.

— Extraordinar! — îi căzu directorului faţa. Atunci cine este autorul celorlalte crime din penitenciar?

— Sper că vom afla cât de curând. Apropo, unde vă putem găsi peste vreun sfert de oră? Am vrea să stăm de vorbă şi cu dumneavoastră.

— Voi fi la infirmerie, dar ce să discutaţi cu mine? Sunt cumva şi eu suspect?

— N-am spus asta, dar ştiţi, procedura...

— Aha! — făcu Preston fără convingere, îndepărtându-se cu paşi de moşneag.

Reîntors printre colegii săi, Steve îşi ocupă locul în linişte. Eric vorbea cu aplomb:

— Sunt absolut sigur că doctorul este capul tuturor răutăţilor. El le-a ucis pe deţinute.

— Absolut de acord, îl întrerupse Jane Heron. Absenţa mobilurilor şi misterioasele experienţe de laborator ale ucraineanului ne împing spre această concluzie. Problema care se pune acum e cât de mult este implicat directorul în toată această afacere?

— Şi ar mai fi una esenţială, interveni Brian. Cum îl facem pe Preston să mărturisească, fiindcă de la Dr. Mengele nu cred că vom afla ceva nici cu ajutorul torturii?

— Nu i-am putea oferi şi acestuia o înţelegere? — întrebă Steve.

— Nu cred, dată fiind poziţia lui în societate, fu de părere Eric. Îl putem momi doar cu o pedeapsă mai scurtă, dacă mărturiseşte, dar nu-i promitem nimic.

□

— Copoii au smuls de la Savina Frasier mărturisirea că ea a ucis-o pe Lila. Soţul ei, James, a murit într-un banal accident. Serghei, ne-am dus pe copcă! Nu mai e nimic de făcut!

— Trebuie să existe o cale de scăpare! Hai să ne gândim împreună la ceva!

— Eu n-am la ce să mă gândesc. Mi-a ajuns până peste cap. Mă predau.

— Şi crezi că te vor premia pentru asta?

— Nu. Voi ajunge după gratii pentru complicitate, dar în niciun caz pentru omor. Tu eşti cel care a experimentat droguri sintetice pe condamnate, provocându-le moartea.

— Să nu mai spui asta în viaţa ta! — mârâi ucraineanul printre dinţi, îndreptându-se spre un dulăpior de unde alese un bisturiu. Canalie ce eşti!

— Crezi că, dacă te răsteşti la mine, vei căpăta o pedeapsă mai blândă pentru atrocităţile pe care le-ai comis, folosind oameni drept cobai? Te înşeli, rusule! Te înşeli tare de tot, crede-mă!

Orbit de furie, Patinkin se apropie de director, gata să-i secţioneze carotida cu instrumentul chirurgical. Din fericire pentru Preston, în acel moment îşi făcură apariţia gardiana Irene Gross şi sergentul Steve Mann.

— Vă cheamă, domnule director!

Doctorul nu avu încotro şi ascunse bisturiul în buzunarul halatului, făcând pe indiferentul.

CAPITOLUL 23

— Mărturisesc! Spun tot! — începu Preston încă din uşa biroului care nu avea să mai fie al lui de atunci înainte. Puteţi porni casetofonul!

Luaţi prin surprindere de această atitudine nesperată, poliţiştii păstrară tăcerea, iar Brian apăsă tasta de înregistrare.

— Sunt Tony Preston, directorul închisorii de femei din Muthwood şi declar următoarele. Am fost complicele medicului penitenciarului, Dr. Serghei Patinkin, care experimenta obţinerea pe cale sintetică a unor noi droguri. El a testat aceste stupefiante pe deţinute cu acordul meu tacit, ceea ce a provocat moartea a două dintre ele: Eva-Marie Glover şi Chen-May Sheng. Mi-a promis o mare sumă de bani şi eu m-am complăcut în acest plan dement. Solicit clemenţa instanţei şi sunt gata să fac mărturisiri complete la tribunal.

În acel moment, o explozie cumplită făcu să se cutremure toţi pereţii închisorii. Deflagraţia fu urmată de un zgomot îngrozitor de geamuri sparte în cădere. Poliţiştii săriră de la locurile lor, năpustindu-se pe hol.

— Unde a avut loc explozia? — o întrebă Eric pe Irene Gross.

— La subsol.

Acolo era infirmeria. Un gând îl fulgeră pe detectiv.

— L-ai văzut pe Dr. Patinkin?

— Da, acum 5 minute. Se îndrepta în mare grabă spre ieşirea din penitenciar.

— Brian, vino cu mine! — zise Eric, rupând-o primul la fugă.

Locotenentul se luă după el, însă nu fu singurul. La mică distanţă veneau Jane, Steve şi Preston. Gardiana Gross se duse să vadă dacă erau probleme cu deţinutele.

Ajuns primul la biroul de primire, Eric o zări pe gardiană cu mustaţă întinsă pe jos, cu faţa plină de sânge. Din fericire, respira, aşa că poliţistul îşi continuă cursa. Ucraineanul reuşise să iasă din incinta puşcăriei de femei şi se îndrepta spre automobilul său, încercând să scape cu fuga.

Mult mai sprinten şi mai slab, detectivul îl ajunse din urmă şi îl placă, trântindu-l la pământ ca la rugby.

Dar Patinkin se redresa mai repede decât el şi îi aplică o lovitură cu patul unui pistolet în moalele capului. Apoi se ridică şi se instală la volan, demarând în trombă.

Ceilalţi poliţişti se aflau la numai douăzeci de metri de maşină, când aceasta porni în scrâşnet de roţi. Jane îşi scoase prima pistolul Walther calibru 9 milimetri P.A.K. model PP, dar trase pe lângă.

— Ochiţi cauciucurile sau rezervorul de benzină! — le strigă ea colegilor, care trăgeau şi ei, cu un genunchi aşezat pe caldarâmul parcării.

A patrulea glonţ pornit din arma poliţistei nimeri rezervorul de benzină şi maşina explodă, ridicându-se cu aproape un metru de la pământ.

Patinkin pierdu controlul volanului, automobilul în flăcări rulând în derivă. Cu greu reuşi să deschidă portiera şi să sară de la volan, cu hainele arzând pe el. Urlând de furie, ucraineanul disperat se ridică şi trase câteva focuri de armă spre poliţişti.

Sergentul Mann ripostă, nimerindu-l în umărul drept şi trântindu-l la pământ.

— Să aducă cineva un extinctor! — ţipă Jane cât putu de tare, pentru a se face auzită.

Mirosul de benzină, vopsea şi carne arsă, amestecat cu sânge şi fum de pistol, făcea atmosfera aproape irespirabilă. În cele din urmă, directorul Preston se apropie în fugă de ei, aducând un tub pentru stingerea incendiilor. Brian Benett i-l smulse din mână şi îi ordonă:

— Cheamă imediat o ambulanţă!

Apoi declanşă spuma extinctorului, orientând jetul acestuia spre muribundul care aproape nu se mai mişca, după ce se zvârcolise câteva clipe, devorat de gheara morţii.

Vehiculul încă ardea când ambulanţa şi maşina şerifului local îşi făcură apariţia. Asistentul, care îl consultă în grabă pe Serghei Patinkin, declară, cu regret în glas:

— Nu mai trăieşte!

Din acel moment, nimeni nu mai părea grăbit. Totul se terminase.

— Eric! — strigă Jane, amintindu-şi de partenerul ei, care zăcea făcut *knock-out*, în stare de semiconştienţă, la numai câţiva metri depărtare.

Asistentul alergă spre detectiv, se aplecă deasupra lui şi îi examina rana. Cum poliţistul se ridică într-o rână, putu fi pansat.

— O să trăiască! — glumi asistentul pe seama lui, îmbărbătându-l totodată. Are capul tare ca piatra.

□

— Exact aşa cum ţi-am spus, Pablo! Sora prietenei tale a fost asasinată cu premeditare de doctorul puşcăriei de femei. Mai precis, individul a experimentat nişte droguri sintetice pe ea. A fost a doua victimă care şi-a pierdut viaţa în acest mod. Cine ştie câte ar fi urmat, dacă nu interveneam la timp. Ţi-am mai spus că n-ai pentru ce să-mi mulţumeşti în mod special! Mi-am îndeplinit — împreună cu colegii mei — una dintre sarcinile mele de serviciu. Doar pentru asta mâncăm banii contribuabililor!

Cu capul încă bandajat, Eric transporta o geantă de voiaj destul de voluminoasă, privind cu plăcere la aeroportul plin de avioane. Mergând alături de el, Jane părea realmente obosită după rezolvarea dosarului „Puşcăria de femei”.

— Aeronava ta spre Insula Guadalupe îşi ia zborul peste un sfert de oră. Ai grijă să nu te bronzezi prea tare şi să nu vii însărcinată de pe-acolo. Vezi că ţi-am pus într-unul din buzunarele genţii vreo 30 de prezervative. Sper să-ţi ajungă pentru o săptămână. Dacă nu, îmi telefonezi şi-ţi mai trimit...

Eric ar fi continuat în aceeaşi notă mult şi bine, dacă n-ar fi fost întrerupt de partenera lui:

— Nesuferit ai fost, nesuferit ai rămas! Măcar dac-ai şti pentru ce ţi-a dat Dumnezeu două urechi şi o singură gură...

— De ce?

— Ca să asculţi de două ori şi să vorbeşti o singură dată!

- sfârşit -